IRIS VALENTINE

Lacrimi de fericire

Traducerea şi adaptarea în limba română de ILEANA JITARU.

ALCRIS

Capitolul 1

— O să vă coste cincizeci de „franci” în plus pentru fiecare etaj şi pentru fiecare om ca să urcăm totul acolo sus.

Andie îl privi îngrozită pe muncitorul solid, care-şi plimba guma de mestecat dintr-o parte în alta a gurii, cu un aer obraznic. Ceilalţi trei care-l ajutau păreau preocupaţi de altceva, ca şi cum jucau un rol pe care-l ştiau pe dinafară.

Ea se afla în New York abia de vreo oră şi deja începeau problemele. În spate, se înălţa imobilul în care urma să se instaleze, dar mutarea aceasta se anunţa a fi mult mai scumpă decât prevăzuse.

Îşi şterse fruntea şi-şi ridică ochelarii de soare în creştet.

— Nu mai înţeleg nimic. Ieri, când am plecat din casa mea din Winston-Salem, ne înţeleseserăm asupra unui preţ.

— Asta era înainte să ştim că vor fi de urcat patru etaje, îi explică pe îndelete omul.

El ştia bine că ea va fi obligată să cedeze.

Andie se încruntă şi spuse, accentuându-i cu bună ştiinţă intonaţia din sud:

— Acesta-i frumosul New York! Dacă aş fi angajat nişte oameni de pe la mine, ei s-ar fi ţinut de cuvânt!

Bărbatul nu păru deloc impresionat. Evident, singurul mijloc de a-şi vedea mobilele urcate în apartament era să-i plătească acestui individ suma exorbitantă pe care o cerea.

— Ia să vedem, zise ea furioasă: trei etaje înmulţite

cu o sută cincizeci…

— Patru etaje, doamnă…

Omul arătă spre treptele ce duceau la uşa de la intrare încadrată de două statui fioroase de piatră. De ce n-ar putea ele să prindă viaţă dintr-odată, şi să-i sperie pe bandiţii ăştia!

— Asta este hoţie curată! protestă ea zadarnic.

Privi cu disperare în jurul ei, ca pentru a găsi vreun ajutor. Dar o singură persoană tocmai ieşea din clădire, un bărbat ducând în braţe un copil de doi ani care-şi sugea degetul.

La început el nici n-o văzu, pentru că privea nerăbdător spre stradă. Când în sfârşit luă cunoştinţă de ceea ce se petrece la picioarele lui, schiţă un zâmbet politicos.

— Vă mutaţi aici? întrebă el.

Privi cu îndrăzneală chipul încruntat al fetei, cu părul roşcat ce zbura în vânt, silueta suplă şi picioarele lungi îmbrăcate în nişte blugi ponosiţi.

Ochii lui aveau o licărire aprobatoare care poate ar fi tulburat-o dacă n-ar fi fost mai întâi fascinată de culoarea lor unică, de un brun-auriu asemănător cu părul. Combinaţia aceasta extraordinară o blocă pentru moment, încât nu reuşi să răspundă imediat. El era de talie mijlocie, suplu şi viguros, iar înfăţişarea lui seducătoare era pusă în valoare de croiala clasică a hainelor, o croială impecabilă. Semăna cu un afiş publicitar dintr-o revistă de modă, dar arăta chiar mai bine. Înfăţişarea lui rafinată emana o energie şi o vitalitate tipic masculine.

Privirile li se întâlniră şi parcă un fluid electric trecu printre ei, fluid întrerupt însă de cărătorul de mobilă.

— Asta face patru etaje, ori patru oameni a câte o sută cincizeci de om şi de etaj.

— Data viitoare probabil că o să număraţi şi fiecare treaptă! se enervă Andie.

— Cincizeci şi trei, anunţă noul-venit.

— Ce?

— Cincizeci şi trei de trepte, până la ultimul etaj. Şi n-o să vă fie deloc uşor să urcaţi divanul ăsta cotind la fiecare palier.

— Trebuie să mă duc să văd! sări muncitorul repezindu-se în casă.

Andie oftă, dar bărbatul cu copilaşul în braţe zâmbi. Coborî treptele ca să ajungă la nivelul ei, şi zâmbetul lui parcă radia căldură. O atrăgea ca un magnet, nu se simţea în stare să-şi întoarcă privirea. În ciuda faptului că arăta atât de seducător, în comportamentul lui exista şi ceva hazliu. Copilaşul din braţele lui crea un contrast uimitor cu eleganţa bărbatului, îmbrăcat cum era într-o salopetă veche din catifea albastră, cu cămăşuţă alb cu albastru pătată toată, cu săndăluţele lui pline de noroi. Bărbatul părea că nici nu-şi dă seama de mânuţele murdare ale copilului agăţate de gulerul lui imaculat. Ai fi zis că tocmai se pregătea să prezideze un important consiliu, cu condiţia să-l scape cineva de copilaşul agăţat de gâtul lui.

— Înţeleg că dumneata te muţi deasupra mea?

— Da. Eu sunt Andie Maguire.

— Sunt George Demarest. Iar el este José Carmichael, zis Argint-Viu sau pur şi simplu Vif…

Micuţul o privi cu candoare atât de dezarmantă încât ea îi zâmbi. Avea o claie de păr castaniu şi nişte ochi albaştri care nici nu clipeau privind-o.

— Câţi ani are?

— Doi ani… Şi iată că, din cauza lui, sunt în întârziere la un important dejun de afaceri, adăugă el nervos.

Privi în lungul străzii, apoi îşi privi ceasul.

— Aştepţi pe cineva?

— Pe verişoara mea Mindy, răspunse el pe un ton vag. Mama copilului.

Micuţul începu să se zvârcolească în braţele lui şi George îl strânse mai tare, cu un oftat de exasperare.

— M-a rugat să am grijă de el. A zis că lipseşte vreo oră…

Andie îl privi cu oarecare curiozitate, întrebându-se de ce îşi luase el răspunderea acestui copil. Nu reuşea să se obişnuiască deloc cu contrastul existent între acest bărbat atât de elegant şi seducător şi puştiul care se tot zbătea în braţele lui.

— Sunt sigură că verişoara dumitale va ajunge curând.

— Eu nu prea sunt atât de sigur… Asta mi-a spus-o acum trei zile.

Andie făcu ochii mari.

— Vorbeşti serios?

El nu-i răspunse, şi ea înţelese că era adevărat. Părea totuşi că el mai spera s-o vadă sosind la timp pe verişoara lui, ca să poată ajunge la întâlnirea de afaceri.

În clipa aceea, apăru muncitorul cel solid.

— O să facă o sută de dolari pe palier.

— Asta-i culmea! exclamă Andie.

Îi aruncă noului său vecin o privire acerbă.

— Îţi mulţumesc nespus!

— Îmi pare rău… murmură acesta mecanic.

Era evident că nu-l interesau problemele ei, îi erau de ajuns ale lui.

Cărătorul se scărpină în cap şi-şi trase creionul de după ureche.

— Nu-i vina lui. Aş fi observat şi eu când am fi început să cărăm mobila… Ia să vedem cât face asta; va să zică, o sută cincizeci înmulţit cu patru…

Scrise la repezeală o cifră.

— Două mii cinci sute, de plătit în avans.

Andie fu cât pe ce să se sufoce.

— Două mii cinci sute?

Nefiind altcineva către care să se întoarcă, îl privi cu speranţă pe George Demarest.

— L-ai auzit pe tipul ăsta? încearcă să mă fure!

Omul la care se referea protestă:

— Ce insinuaţi, domnişoară? Trebuie să trăim şi noi! Poate vreţi să vă las toate lucrurile aici, pe asfalt?

— N-ai îndrăzni să faci asta!

— Nu? O să vedeţi! Hei, băieţi, ajutaţi-mă să descarc!

Se duse la camion şi începu să-şi pună în aplicare ameninţarea. Andie, depăşită de situaţie, privi cum măsuţa ei de ceai aterizează pe o pubelă, urmată de fotoliul ei preferat, de rafturile bibliotecii, de cutiile cu discuri, veselă, cărţi, adevărate comori pentru ea, şi în sfârşit, palmierul ei pe care-l sprijiniră neglijent de grilajul gardului. Ochii ei aruncau fulgere ucigătoare, dar bărbaţii îi ignorară cu stoicism furia.

— Ce o să faci după plecarea lor? întrebă George, curios.

El încerca în continuare s-o zărească apărând pe verişoara lui dispărută. Andie ridică din umeri.

— Nevoia te învaţă. O să găsesc eu ceva.

Disperarea ei creştea însă pe măsură ce pachetele se îngrămădeau în stradă.

— Cutiile astea pot să le car chiar eu, remarcă ea cu voce tare ca să-şi mai dea curaj.

— Şi divanul? Şi etajerele? întrebă George.

— Şi biroul? interveni cărătorul. Ce-o să faceţi cu ele? Ei?

Ea privi întrebător spre George care însă ridică din umeri.

— A marcat un punct, recunoaşte, remarcă el.

Disperată, Andie spuse:

— Mi-ar trebui nişte catâri ca să urc toate astea.

— Aşadar, ce facem? întrebă nerăbdător muncitorul. Pe aici nu prea sunt catâri!

— Aşa este, recunoscu ea. Nu sunt decât măgari!

Grăsanul se înfurie şi-şi chemă oamenii care scoteau din camion ultimele pachete.

— N-am să stau aici ca să fiu insultat. Veniţi încoace, băieţi, plecăm!

Andie rămase pe poziţie. Ar fi fost prea umilitor să cedeze tocmai acum când camionul se îndepărta, lăsând-o să mediteze asupra sorţii ei. Se prăbuşi pe divan, deşi consideră că este foarte nepotrivit aici, în mijlocul străzii. Nu mai avea decât să se apuce de treabă. Cutiile de carton erau îngrămădite într-un echilibru fragil, destul de periculos, unele peste altele. Îşi luă deci avânt şi încercă s-o ridice pe prima, fără niciun rezultat. Descurajată, ridică privirea spre George Demarest care o contempla cu un ochi critic.

Până acum, el nu-i fusese de prea mare ajutor, drept care ea nu-i ceru părerea.

— Pot să fac şi eu o propunere?

— Nu, răspunse ea sec. O spinare solidă mi-ar fi mai de folos.

Apucă o altă cutie de carton pe care, de data asta, reuşi s-o ridice câţiva centimetri, dar era totuşi prea grea, şi o lăsă să cadă la loc pe canapea.

— Dumneata eşti încăpăţânată ca un catâr, zise George. Nici nu vrei să asculţi ce vreau să spun.

Cu Vif pe braţul stâng, el ridică fără probleme cutia grea care aterizase pe genunchii lui Andie, şi o puse jos.

— Pot să mă aşez şi eu?

Ea oftă şi-i arătă locul de alături.

— Dacă vrei.

George se aşeză, îl instală pe micuţ între ei, şi exclamă:

— Dar chiar că ai accent din sud.

— Fireste. Ce este aşa de caraghios?

— Credeam că te prefaci pentru ca bandiţilor ăstora

să li se facă milă de dumneata.

— Nu este genul meu… ripostă ea cu demnitate.

Accentul specific dădea vocii ei profunzime şi feminitate.

Ştia că multe femei se folosesc de asta. Dar pe ea cum putea s-o acuze de o stratagemă atât de ridicolă? îl privi pe George cu un aer bănuitor.

— Te afli aici ca să mă insulţi sau ca să mă ajuţi?

— Ca să te ajut, fireşte.

— Atunci, gata cu trăncăneala, la treabă!

— Ce nerăbdătoare eşti! Probabil că lucrezi ca reporter sau redactor la vreo revistă oarecare…

Andie trecu imediat în defensivă.

— De ce spui asta?

— Pentru că ziariştii au în general programe şi termene foarte stricte. Întotdeauna mi s-au părut grăbiţi şi înclinaţi să ia decizii rapide şi adeseori incorecte!

Ea îl privi, uluită.

— Sunt redactor la o revistă, mărturisi ea, neluându-i în seamă zâmbetul triumfător. Acum însă scriu scenariul la o comedie muzicală intitulată Zi după zi. În principiu, ar trebui să încep lucrul mâine dimineaţă, dacă reuşesc să mă mut până atunci. Aşadar, mă ajuţi sau nu?

Deodată, Vif care între timp privise cu interes evident grămada de cutii, se prăvăli de pe canapea şi începu să scotocească în cutia cea mai apropiată. George îl recuperă repede şi se aşeză din nou la locul lui. Copilul o privea pe Andie cu un zâmbet irezistibil.

— Dlăguţă, tanti…

Andie îi zâmbi la rândul ei.

— Şi tu eşti drăguţ, iubitule. Dar deocamdată…

— Mi-e foame, continuă nestăpânit copilul, scuturându-l pe George de mânecă.

— Nu acum.

— Vleau să mănânc! insistă Vif.

Dar George nu-i dădu atenţie.

— Iată cum o să facem, începu el pe tonul omului de afaceri care era.

— Vleau să mănânc! Vleau mâncale!

Copilul încetă dintr-odată să mai ceară şi începu să plângă zgomotos.

— Îi este foame, zise Andie, mângâindu-l pe cap.

— Şi mie îmi este, dar acum nu ăsta e cel mai important lucru.

George scoase din buzunar un pacheţel cu stafide pe care Vif îl apucă imediat. Apoi trecu în revistă lucrurile depuse pe trotuar.

— Deci, sunt cincizeci şi opt de cutii de carton pline… calculă el rapid. Ia să vedem… Vom duce canapeaua la sfârşit. Măsuţa de ceai nu prezintă nicio dificultate, nici lampadarele… Cu biroul, o să avem o mică problemă la fiecare palier, dar dacă-l luăm într-o parte… o să meargă… zise el, triumfător.

Vif îşi îndesa lacom stafidele în gură. Începu să scotocească prin buzunarele lui George până când proviziile acestuia se epuizară.

— Nu mai sunt, zise Vif pe un ton plângăreţ.

— Fii cuminte. Terminăm repede treaba aici şi apoi o să mâncăm.

Copilul fu foarte dezamăgit, dar curând cutiile de carton îi atraseră din nou atenţia.

— Aşadar, care este verdictul? întrebă Andie.

George se uită la ceas.

— Eu am o întâlnire într-o oră. Trebuie ca până la douăsprezece şi jumătate dumneata să fii instalată, deci în exact şaizeci şi şapte de minute şi patruzeci de secunde.

— Programarea este perfectă, dar cum o să faci ca s-o respecţi?

El o privi fermecător, cu un zâmbet de încurajare.

— Îţi propun un târg. Te ajut, şi dumneata o să te

ocupi de Vif în după-amiaza asta. De acord?

Andie şovăi.

— Depinde la ce oră ai de gând să te întorci. Şi eu am o întâlnire cu noul meu patron, la ora trei.

El se gândi o clipă. Părea iritat de faptul că ea îi punea beţe-n roate, şi Andie abia îşi stăpâni un zâmbet. George părea atât de sigur pe el, încât ea se întreba ce s-ar întâmpla dacă cineva i-ar răspunde „nu”.

— Am găsit. Schimbă-ţi ora întâlnirii pentru la patru, şi va fi perfect.

Andie scutură din cap.

— Imposibil. E prima mea zi aici şi nu pot să încep prin a schimba totul.

— Deocamdată însă, n-ai încotro, îi replică el pe un ton sec, lăsând evident la o parte tactica drăgălăşeniei.

— Nici gând, o să meargă ca pe roate.

Ea îşi aruncă privirea peste toate lucrurile împrăştiate pe stradă şi se hotărî să accepte planul lui George. Exista totuşi o problemă.

— Cum ai să urci toate astea într-o oră? Ar fi nevoie de cel puţin zece oameni.

El izbucni în râs.

— Ai încredere în mine.

— Va trebui de asemenea să aşez lucrurile la locul lor…

— Am să te ajut eu diseară, îi propuse el imediat.

— Zău că ar fi fost mai bine să cauţi o baby-sitter, n-ai mai fi avut toate necazurile astea!

El o privi, iritat.

— Crezi că n-am încercat? Dar sunt începător în asemenea treburi, să ştii…

— Asta nu-i o scuză, insistă Andie. În fond, se pare că nu eşti un tip prea organizat.

— Eu, nu sunt organizat! se indignă el.

— Copiii nu pot să depindă de un program fix, trebuie

mai multă supleţe.

— Mă acuzi degeaba. Eu consider că sunt foarte îngăduitor cu programul. Dar un copil îţi poate schimba viaţa. Mai ales atunci când nu ştii că va trebui să-l ţii mai mult de o oră…

Andie îşi încruntă sprâncenele.

— Va trebui totuşi să te organizezi mai practic, să-ţi adaptezi programul după cel al lui Vif.

George se ridică dintr-o mişcare, se împiedică de un scaun pe care scria FRAGIL, şi ateriză lângă grilajul gardului.

— Sunt deja în întârziere la un prânz de afaceri care poate să aducă milioane, şi dumneata îmi ţii o predică despre cum trebuie crescuţi copiii!

Andie rămase impasibilă la izbucnirea lui.

— Ai nevoie de asta. În primul rând, lui Vif îi este foame. În al doilea rând e obosit, n-ai decât să priveşti cum se freacă la ochi. În al treilea rând, i-ai pus pantofii invers. În sfârşit, ar fi trebuit să te gândeşti la o baby-sitter înainte de a-ţi programa prânzul de afaceri.

George privi consternat picioruşele copilului şi-şi înăbuşi o înjurătură.

— De fapt, ce meserie ai dumneata? continuă Andie.

El oftă.

— Sunt consilier financiar.

Ea izbucni în râs.

— Mi-aş fi dat seama!

— Afacerea mea merge foarte bine! exclamă el. Cel puţin, până astăzi… Atitudinea dumitale este absolut nejustificată. Dacă o să te gândeşti mai bine, ai să vezi că…

Discursul acesta plin de demnitate fu întrerupt de Vif, care-şi deschise larg ochişorii albaştri şi anunţă:

— Vleau pipi…

George îl puse imediat pe genunchii lui. Gest prostesc, pentru că imediat o pată umedă îi împodobi

pantalonii…

— Oricum, trebuia să-i duc la curăţătorie diseară, zise el. Andie îl privi de data asta cu simpatie, luă copilul şi-l puse alături de ea, pe un ziar vechi…

— Îţi repet: este obosit, îi este foame, iar acum, are nevoie să fie schimbat.

George îşi muşcă buzele şi-şi privi ceasul.

— Ne-au mai rămas şaizeci şi patru de minute. Ei, ne-am înţeles cum facem?

— Mi se pare că n-am de ales!

— Nici eu!

Dar în loc să se apuce de treaba urgentă a căratului mobilei, George se aşează din nou pe canapea. După o tăcere lungă şi apăsătoare, fata îndrăzni:

— N-ar trebui să începi?

El zâmbi misterios.

— Îmi aştept ajutoarele. Ar trebui să ajungă aici exact peste două minute.

Andie începea să creadă că el îşi bate joc de ea, când, brusc, îi văzu privirea luminându-se.

— Ah, iată-i! Cu optzeci şi nouă de secunde înainte.

Vreo duzină de elevi măricei în uniformă urcau strada în direcţia lor. George li se adresă pe un ton uşor autoritar dar şi glumeţ în acelaşi timp:

— Hei, băieţi, care dintre voi vrea să facă rost de nişte bani de buzunar?

Băieţii se îngrămădiră în jurul lor. Andie se întreba îngrijorată dacă nu cumva este vorba despre vreo bandă ca aceea din West Side Story. Ei o examinau din cap până-n picioare, evaluând situaţia.

— Zece dolari pentru fiecare dacă o ajutăm pe domnişoara să-şi care mobilele în casă, reluă George pe un ton convingător.

Băieţii se priviră. Încă nu rostiseră niciun cuvânt.

— Cinci dolari în plus de persoană, dacă faceţi asta în

mai puţin de o oră, adăugă el.

În sfârşit, ultima ofertă îi hotărî. Un băiat mai voinic se desprinse din grup.

— Haideţi, băieţi, zise el brusc. Să-i dăm drumul!

Într-o clipă, te-ai fi crezut într-un spital de nebuni, fiecare alergând într-o direcţie diferită, cărând în braţe câte trei cutii deodată. Se repezeau spre scară când George îi opri.

— Trebuie să vă organizaţi. Faceţi un lanţ.

Băieţii îl priviră nedumeriţi. George le explică repede despre ce este vorba:

— Doisprezece băieţi împărţiţi la patru etaje. Vreau să fie câte trei băieţi la fiecare nivel. Vă veţi trece unul altuia cutiile, fără să fie nevoie să urcaţi scările.

Chipurile băieţilor se luminară.

— Este o idee isteaţă, zise unul.

— Eu urc sus, zise băiatul mai voinic. Vă rog daţi-mi cheile. Andie le dădu cheile, şi în câteva minute băieţii se aflară la posturile lor, câte trei pe palier.

— Hei, domnişoară!

Andie privi în sus şi-l zări pe băiat la fereastra de la etajul patru.

— Prindeţi cheile!

Acestea căzură pe o traiectorie întâmplătoare, dar George le prinse cu îndemânare şi le puse cu un gest reflex în buzunarul pantalonilor.

— Start! strigă el declanşând cronometrul ceasului său. Andie era impresionată. George întindea, una câte una, cutiile primului băiat, care le întindea următorului, şi aşa mai departe de-a lungul întregului lanţ.

După o vreme, el îşi privi ceasul.

— Sunt necesare aproximativ douăzeci şi trei de secunde pentru ca o cutie să ajungă sus. Ia să vedem: cinci secunde cutia, înmulţite cu trei băieţi pe palier, scăzând câteva căzături, plus factorul oboseală…

O privi pe Andie cu un zâmbet radios.

— Şase minute!

Ei nu-i venea să creadă.

— Este imposibil! zise ea.

Dar George îi alungă scepticismul.

— De ce nu te-ai duce să-l schimbi pe Vif? îi sugeră el. Eu locuiesc în apartamentul aflat chiar sub cel al dumitale.

Scoase cheile lui din buzunar.

— Ai să găseşti tot ceea ce vei avea nevoie în vechiul lift de marfă… Şi este în cuptor şi ceva de mâncare.

— Hrăneşti copilul ăsta cu semipreparate?

— Nu-s prea rele, şi este foarte practic, zise el.

Ea dădu din cap, neîncrezătoare, şi începu să urce scara. O cutie de carton tocmai trecu pe lângă ea.

— Iată un bărbat care mai are multe lucruri de învăţat… lansă ea tare.

— Oh, Andie!

Ea se întoarse încet şi-i întâlni privirea.

— L-am dus ieri la magazin şi i-am cumpărat câteva hăinuţe. O să găseşti nişte salopete curate în dulapul de la intrare. Pamperşii sunt în lăcaşul vechiului ascensor de marfă. Au un sistem ingenios de bandă adezivă. Nu mai este nevoie să foloseşti ace de siguranţă, sunt într-adevăr foarte…

— Ştiu… îi tăie ea vorba cu nonşalanţă, sunt într-adevăr foarte practice, nu-i aşa?

Capitolul 2

Andie se opri în prag, uluită. Locul era strălucitor, în întregime alb.

Îşi scoase cu un gest reflex ochelarii de soare ca pentru a corecta o falsă impresie, dar asta nu făcu decât să înrăutăţească lucrurile.

— Ăsta nu-i un apartament, este o sală de operaţie! exclamă ea.

Vii se zbătea nerăbdător în braţele ei şi cerea imperios:

— Vleau mâncale!

— O clipă, puiule, trebuie mai întâi să mă obişnuiesc cu lumina asta…

Pătrunse în salon, orbită de albul pereţilor, al mobilelor, al covorului, din fericire acesta împodobit cu un desen geometric albastru-închis. Soarele se reflecta în cristalul care acoperea măsuţa joasă, proiectând raze luminoase pe peretele alb şi albastru, cu motive abstracte, din spatele canapelei. În faţa lui se afla un perete cu oglinzi care mărea impresia de lumină şi de spaţiu. Andie oftă. Era ceva grandios… dar cu siguranţă ultimul loc din lume potrivit pentru a adăposti un copil de doi ani.

Se aşeză uşor pe marginea unui fotoliu din piele albă şi, după ce mai privi încă o dată în jurul ei, îi mărturisi lui Vif:

— Cred că am murit şi am ajuns în cer. Nu există altă explicaţie…

Micuţul se repezi spre lampadar şi începu să tragă de fir. Ea se ridică şi-l luă în braţe.

— Bun, puiule, o să te schimbăm acum, după vechiul obicei de odinioară. Unde a zis unchiul tău că sunt scutecele acelea?

După ce scotoci peste tot, descoperi în sfârşit lăcaşul vechiului ascensor lângă baie, ascuns în spatele unei uşi cu balamale vechi, camuflată de mai multe straturi de vopsea albă lăcuită. Pe o etajeră erau aşezate mai multe pachete cu scutece, tampoane de vată şi o cutie cu pudră de talc, printre nişte vechi sfori uzate. Andie se întrebă în treacăt dacă ascensorul mai funcţiona şi trase apoi cu grijă zăvorul la loc.

O salteluţă pusă pe jos folosea în mod evident ca masă de înfăşat, şi observă cu satisfacţie că era acoperită cu un cearşaf alb, cu o cuvertură peste care se afla un urs

mare de pluş.

Îşi aminti de vremurile când îi schimba pe cei doi fraţi ai ei mai mici, îl puse pe Vif pe saltea şi nu-i fu deloc greu să-i vină de hac. Aruncă scutecele murdare în găleata pusă în acest scop şi concluzionă, mulţumită:

— La urma urmei, nu arată prea rău apartamentul ăsta pentru un celibatar. Cu siguranţă că este… practic.

Dar Vif n-avea de gând s-o lase să scape atât de uşor. Cu un gest rapid, răsturnă pachetul cu scutece, apoi tampoanele de vată şi pudra, şi izbucni într-un râs vesel.

— Ţi se pare nostim, nu-i aşa?

— Acum, mâncale? întrebă copilul plin de speranţă.

— Bine, ai câştigat, dar nu-i prea drept!

Deodată, în bucătărie se auzi o sonerie care o făcu să tresară. Înainte ca ea să aibă timp să se întoarcă, George intră ca o vijelie.

— Masa este gata, declară el, îndreptându-se direct spre bucătărie. Gesturile lui mecanice se înlănţuiau cu o asemenea precizie încât Andie nu ştia dacă trebuie să râdă sau să-l aplaude. El opri soneria ceasului plasat pe frigider, scoase farfuria din cuptor şi o puse să se răcească în congelator. Apoi porni din nou alarma.

— Peste două minute va fi la temperatura potrivită, îi explică el. Acum laptele…

Răsuci butonul aragazului şi imediat biberonul plin cu lapte, pus într-o oală cu apă, începu să se încălzească.

— Pentru asta, de câte secunde este nevoie?

— Între şaptezeci şi optzeci şi cinci, îi răspunse el prompt, aruncându-i o privire care o reduse la tăcere.

Se vedea bine că ştie ce face şi înţelegea să rămână stăpân al acestor operaţiuni. Privirea lui se opri o clipă pe chipul perplex al fetei. Licărirea amuzată din ochi aştepta parcă un compliment. Siguranţa gesturilor lui o făcea să se minuneze şi o atrăgea în acelaşi timp.

George verifică ceasul de pe frigider.

— Ar trebui să sune în clipa când farfuria va fi gata de scos din congelator.

— Incredibil… gândi ea cu voce tare.

Ca să-l testeze, continuă:

— Pun pariu că ai putea chiar să-mi spui exact la ce oră vor termina tinerii aceia de cărat…

— Au terminat, acum trei minute.

Dar nu mai zăbovi ca să râdă de stupefacţia ei şi se repezi în dormitor desfăcându-şi grăbit cravata.

— Vin imediat, îi strigă el din mers. Mă schimb.

Uşa rămase închisă cam un minut şi jumătate. Andie aştepta, curioasă, uşor tulburată de gândul că George era pe cale să se dezbrace în încăperea de alături. Nu i-ar fi displăcut să-i vadă trupul suplu şi musculos…

Ceasul sună, şi în aceeaşi clipă apăru George, îmbrăcat într-un costum albastru-închis, cu pantalonii cei pătaţi de Vif pe braţ. Îi agăţă de clanţa uşii, apoi îşi legă cravata cea nouă. Silueta lui virilă emana un puternic magnetism.

— Te-ai mişcat repede!

— Fireşte.

Îşi aranjă cravata şi, din doi paşi, fu în bucătărie şi opri soneria.

— Acum, să-i dăm copilului să mănânce.

Înainte ca Andie să aibă timp să răsufle, el luă trei cărţi de telefon de pe un raft şi le puse una peste alta pe un scaun din faţa mesei. Apoi, turnă mâncarea într-o farfurie de plastic şi o tăie în bucăţele mici; îl aşeză pe Vif pe cărţile de telefon şi puse farfuria şi biberonul în faţa lui. Ritmul şi energia mişcărilor lui erau fascinante… Se opri brusc când observă scutecele şi pudra răsturnate.

— Ce-i dezordinea asta? întrebă el pe un ton critic.

Andie deschise gura să spună ceva, dar fără s-o asculte el începu să adune obiectele răspândite şi să le aranjeze ordonat pe raftul din dulăpiorul improvizat în

lăcaşul ascensorului.

— Trebuie să-ţi dau adresa restaurantului.

Dispăru în cealaltă cameră, şi ea auzi clinchetul unei maşini de scris. Când reveni, el flutura în mână o fisă roşie de zece centimetri pe cincisprezece, pe care erau înscrise numele restaurantului şi numărul de telefon, dactilografiate.

— De ce pe o fisă roşie şi nu una albă?

— Este o chestie psihologică… îi explică el pe un ton dezarmant de serios. Psihologii au făcut, la cererea industriaşilor, un studiu asupra culorii şi a impactului acesteia asupra individului.

Întors în încăperea alăturată, el ridică tonul şi-şi continuă monologul.

— Roşul s-a dovedit a fi cea mai potrivită culoare atunci când este vorba despre întâlniri.

— Dar de ce ai bătut la maşină? nu se putu ea abţine să întrebe. Cu un stilou sau un creion ar fi fost exact acelaşi lucru.

De fapt, răspunsul lui n-o interesa prea mult, o intriga doar comportamentul lui.

Nu auzi niciun răspuns.

— Hei, George…

El apăru, cu o servietă întredeschisă în braţe. După ce-i verifică conţinutul, o încuie şi o puse lângă uşă.

— Ai face mai bine să-ţi suni patronul şi să-i propui să vă întâlniţi la ora trei, îi ordonă el.

Ea se supuse automat şi se aventură în camera de alături. Aceasta era o replică a salonului, dar mai funcţională. Într-un colţ, pe o măsuţă, se afla un computer şi o imprimantă. Alături, strălucea biroul, gol, cu excepţia telefonului şi a unei fişe roşii asemănătoare celei pe care ea o ţinea în mână, pe care era dactilografiat, chiar în centru, numele partenerului de afaceri cu care George urma să ia masa.

Andie formă numărul studioului.

— Sunt Andie Maguire, se grăbi ea să spună, vrând să facă o bună impresie. Pot să vorbesc cu domnul Collier?

După o clipă de aşteptare, la capătul firului se auzi o voce răguşită.

— Collier la telefon. Cu cine vorbesc?

Ea se strădui să folosească un ton entuziast.

— Sunt eu, Andie Maguire.

— Cine?

Andie refuză să cedeze panicii. La urma urmei, abia sosise în acest oraş străin.

— Andie Maguire, repetă ea prudentă, noua dumneavoastră redactor la scenariul Zi după zi.

— Senzaţional! exclamă el. Avem nevoie de sânge proaspăt, tocmai l-am concediat pe redactorul şef.

Se opri o clipă, apoi întrebă:

— Stai puţin… Dumneata eşti cea care vine din Carolina de Sud?

— Păi… da, domnule, de fapt din Carolina de Nord. Vă mai amintiţi? Am avut o întrevedere la Raleigh, luna trecută.

— Când poţi să începi? răcni Collier.

— Mă gândeam că am putea să ne întâlnim la un pahar şi…

— La un pahar?

— Aşa aţi spus dumneavoastră ultima oară…

— Eu?

— Bineînţeles, nu este obligatoriu…

Chipul lui George apăru în cadrul uşii, făcându-i semn să se grăbească şi spunându-i în şoaptă:

— Ba da, aminteşte-ţi de înţelegerea noastră.

Andie se uită la fisa roşie pe care o ţinea în mână şi se auzi, consternată, spunându-i lui Collier:

— Ba da, trebuie să bem împreună un pahar, repetă ea cuvintele lui George, uimită de propria-i îndrăzneală.

— De acord! exclamă Collier pe un ton amuzat. După o dimineaţă ca asta, simt şi eu nevoia de un pahar, şi chiar mai multe… Ne întâlnim la două şi jumătate la cafeneaua din colţul străzii Columbus. Este foarte aproape de studio şi…

— Nu, nu acolo, îl întrerupse Andie.

— Cum nu?

— Cunosc un loc mai plăcut.

La celălalt capăt al firului, Collier oftă, şi Andie îi aruncă lui George o privire imploratoare. Acesta îi luă din mână fisa roşie şi i-o puse în faţa ochilor.

— La Clubul 21, zise ea scurt.

Urmă o pauză lungă, urmată de un enorm hohot de râs al patronului ei.

— La Club 21?

— Da, continuă cu curaj Andie după ce el se opri din râs. Am adresa în faţa ochilor, este…

— Ştiu unde este, o asigură Collier.

— Şi pentru că aveţi nevoie de mai mult timp ca să ajungeţi, am putea să ne întâlnim la să zicem… ora trei? Alo? Domnule Collier… mai sunteţi pe fir?

— Da.

Şi începu din nou să râdă.

— Bun. Ne-am înţeles, la ora trei, la Club 21, repetă el.

Închise telefonul într-un hohot de râs.

— Este de acord? întrebă George.

— Nu ştiu ce să zic… mărturisi Andie, puţin stânjenită.

El o prinse uşor de braţ şi o conduse în salon. Gestul lui exprima siguranţă şi autoritate în acelaşi timp.

— Ajungi împreună cu Vif la Club 21 la ora trei fără cinci minute şi eu ţi-l iau. Ce s-ar putea întâmpla neplăcut?

— Orice… răspunse ea cu un aer sumbru.

El îi zâmbi fermecător, dezarmant, ceea ce făcu să-i

tresalte inima.

— Priveşte, îmi pun ceasul de mână să sune la ora trei fără cinci.

Îşi potrivi cu meticulozitate ceasul, apoi se îndreptă spre divan. Scoase pernele şi, după ce trase cu îndemânare cuvertura, le aşeză de o parte şi de alta a saltelei.

— Ca să nu cadă drăcuşorul ăsta mic, îi explică el.

Scoase apoi păturica de lână albastră din sertarul de sub divan.

— Aşa, acum să scot şi pernuţa lui.

Andie dădea din cap, impresionată.

— Trebuie să recunosc că te descurci grozav!

El acceptă complimentul cu plăcere.

— Evident. Doar sunt consilier, nu uita asta…

Ochii îi străluceau, amuzaţi. Cu o mână, el luă pantalonii murdari, cu cealaltă servieta, şi deschise uşa cu hotărâre. Andie nu mai văzuse niciodată pe cineva controlând cu atâta uşurinţă o situaţie. Dar, oare acum era în interesul ei? se gândea oare el măcar un pic şi la ea?

— George… îl strigă ea, neliniştită.

El se întoarse cu o certitudine zdrobitoare.

— La ora trei fix, nu uita.

Cu un zâmbet condescendent, el reveni spre ea atât de aproape încât era gata s-o atingă. Apropierea lui o tulbură, nu pentru că i s-ar fi părut ameninţător, ci dimpotrivă, puternic şi seducător.

Un instinct ascuns o avertiză că el nu-i va fi doar prieten sau vecin. Între ei se aprinsese o scânteie, şi ea fu sigură de faptul că şi el era conştient de asta. Se priviră îndelung drept în ochi…

— Trebuie neapărat să ne întâlnim la trei fără cinci, zise în sfârşit George. După ce ai avut grijă de un copil de doi ani, înainte să-ţi întâlneşti noul patron, poate că o să ai nevoie să-ţi retusezi un pic machiajul.

Privirea lui poposi pe silueta ei mărunţică, pe blugii

decoloraţi, pe tricou şi pe sandalele vechi.

În fine, se îndepărtă, şi ea se simţi uşurată. Dar în clipa când să iasă, se întoarse spre ea, cu o licărire ciudată în ochi.

— I-am pus pe băieţi să-ţi aşeze rochiile în primul dulap. Să ţi-o pui pe cea roşie cu decolteul în V.

Stupefiată, ea îi replică imediat:

— Mă gândeam să-mi pun taiorul negru, este mai sobru.

— E adevărat. Dar mi-ar plăcea să te văd în rochia aia…

Andie ar fi putut să jure că el îi făcuse cu ochiul înainte să închidă uşa.

Dar nu avu deloc timp să se gândească mai mult la asta. Vif terminase mâncarea. Din păcate, nu totul îi intrase în guriţă, cel puţin jumătate din mâncare era împrăştiată în jurul lui, pe jos. Se repezi, îngrozită, să cureţe cu şervete de hârtie. La sfârşit, şterse şi obrăjorii rotunzi ai copilaşului, mâzgălit tot.

— Înţeleg acum de ce te-au poreclit Vif! exclamă ea.

— Acum dolmim? întrebă el cu un aer nevinovat.

— Excelentă idee, încuviinţă ea, uimită cât de repede trecuse deja o jumătate de oră. Tu o să te culci chiar acum. În timpul ăsta eu am să fac o baie şi o să mă schimb.

După vreo oră şi jumătate, Andie încă aştepta ca micuţul să se trezească. Făcuse un duş fără probleme într-o baie de o curăţenie sclipitoare şi se învelise în halatul de baie, enorm pentru ea. Părul ei roşcat, ondulat natural, se uscase în valuri uşoare, şi se folosise de trusa de machiaj pe care o avea mereu în poşetă. Era aproape două şi jumătate şi nu ştia ce să facă. Nu era deloc recomandabil să trezeşti un copil adormit, dar nu avea încotro. Încă nu avusese timp să urce la ea ca să-şi ia hainele, şi se făcea târziu.

— Îmi pare rău, puiule, dar acum trebuie să te

trezesc.

Îl mângâie cu tandreţe pe cap. O clipă mai târziu, el se trezi şi-i zâmbi, ca şi cum nici nu dormise.

— Acum, melgem la plimbale? gânguri el.

— Ei bine, exclamă Andie, te cam grăbeşti!

— Plimbale?

— Da, da, ne ducem la plimbare. Dar mai întâi trebuie să urcăm în noul meu apartament, pe care nu l-am văzut încă, şi să mă îmbrac.

După ce-l schimbă pe Vif, urcară la etajul de deasupra. Dar ajunsă în faţa uşii, îi îngheţă sângele în vene.

— Nu se poate! Cheile mele sunt la George!

Înnebunită, coborî în fugă scările, cu Vif în braţe, intră ca o furtună în apartament şi se repezi la telefon.

— Alo, informaţiile?… Da, informaţiile? Aş dori să-mi daţi numărul de la restaurantul 21. Da, da acesta, Club 21.

Formă apoi, cu mâna tremurând, numărul. îi răspunse o voce distantă.

— Aici Club 21.

— Cu George Demarest, vă rog. Este…

— Poftim?

Vocea deveni mai puţin distantă dar şi mult mai politicoasă.

— Este un director… Tocmai ia masa cu…

Aruncă o privire pe fisa roşie de pe birou.

— Cu domnul Jeremie Shere, preşedinte la Compania Generală Dinamică.

Aproape că se sufocă atunci când realiză că clientul lui George era într-adevăr o persoană foarte sus-pusă. Se simţi chiar foarte stânjenită să vorbească cu atâta uşurinţă despre el.

— Mie mi-e foame ial, proclamă cu putere Vif. Vleau ţiocolată.

— Nu acum, puiule, şopti ea aşteptând la telefon.

Puteţi să-l găsiţi, vă rog, este ceva urgent.

— O clipă, doamnă. Să văd ce pot face pentru dumneavoastră.

— Vleau ţiocolată! începu să ţipe Vif.

Andie era uşor enervată. Bărbatul de la telefon nu mai venea. După minute interminabile în care Vif nu conteni s-o tracaseze cu ciocolata lui, auzi în sfârşit:

— Îmi pare rău, doamnă, dar am ordin de la domnul Demarest să nu-l deranjez.

— Dar nu înţelegeţi. Trebuie să-i duc copilul şi…

Andie se opri, dându-şi seama că pentru cel de la capătul firului, cuvintele ei nu aveau niciun sens.

— Bun, reluă ea, disperată. Pot să-i las atunci un mesaj? Spuneţi-i că vin imediat cu copilul, că nu am haine şi…

— Vă rog?

— M-aţi auzit bine. Nu am haine în ce să mă îmbrac şi vin imediat cu copilul.

— Doamnă, răspunse omul cu nervozitate. Este inutil să veniţi. Voi fi foarte onorat să-i transmit acest mesaj domnului Demarest imediat.

— Spuneţi-i de asemenea că, de acum, copilul este responsabilitatea lui, adăugă ea furioasă.

— Sigur, doamnă, dar…

Andie închise telefonul, prea panicată încât să-i mai pese de impoliteţea ei neobişnuită.

— Ţiocolată? ceru Vif de îndată ce ea termină de vorbit.

— Da, scumpule, răspunse ea cu un zâmbet maliţios. Cu siguranţă că la Club 21 vor avea şi ceva cu ciocolată. Mergem.

Şoferului de taxi îi fu greu să oprească în faţa restaurantului, din cauza numeroaselor limuzine şi maşini de lux parcate în zonă. Şoferii acestora se plimbau cu un aer important în sus şi-n jos aşteptându-şi stăpânii, dar

Andie nu avea niciun chef să privească spectacolul. În clipa când plătea cursa, apăru un om în livrea şi-i deschise portiera. Păru surprins s-o vadă pe această tânără îmbrăcată în blugi şi tricou, şi de-a dreptul uluit când ea i-l întinse calm pe Vif. Omul luă cu stângăcie copilul şi aşteptă ca ea să coboare ca să i-l înapoieze.

Cu Vif în braţe, Andie se repezi spre intrarea restaurantului. Portarul alergă după ea dar nu reuşi s-o ajungă decât înăuntru. Ea abia dacă remarcă toate privirile care o urmăreau, când intră în sanctuarul sofisticat care era Club 21.

Clienţilor foarte şic ai barului nu le venea să creadă când o văzură pe femeia aflată acum la uşa sălii de mese, cu un copil în braţe. Vif nu era deloc cooperant şi, simţind parcă disperarea lui Andie, se zbătea ca un diavol în braţele ei, în timp ce ea încerca să-l zărească pe George.

— Îmi pare rău, doamnă, dar nu puteţi rămâne aici, spuse portarul.

O apucă ferm de braţ, ceea ce făcu să slăbească strânsoarea lui Vif.

— Ooo! urlă acesta, văzând cum îi trece pe sub nas o tavă imensă cu prăjituri, în echilibru pe palma întinsă a unui chelner.

— Mi-e foame! Vleau mâncale!

Într-o fracţiune de secundă, se eliberă din braţele ei şi se lansă în urma chelnerului tropăind pe picioruşele-i grăsuţe, urmărit de Andie şi de şeful de sală, înnebunit.

Îl prinseră lângă o masă la care se aflau o femeie şi doi bărbaţi, în ţinută de gală.

— Te-am prins, năzdrăvanule! strigă ea, aplecându-se după el, fără să-şi dea seama de uimirea celor de la masă.

Zâmbetul politicos îi încremeni pe buze când îi recunoscu pe cei trei. Erau Mia Farrow, Andy Warhol şi Steven Spielberg care o contemplau stupefiaţi. Andie se retrase, stânjenită.

Simţi o mână care-i apucase braţul ca o menghină, dar de data asta nu mai era şeful de sală. Se trezi faţă-n faţă cu George Demarest ai cărui ochi aruncau fulgere.

— În sfârşit, strigă ea, te-am găsit! Poftim, ia copilul, de acum este în grija ta.

— Vorbeşte mai încet... îi ordonă George, încercând s-o conducă într-un colţ mai ferit. Dar ea refuza să se mişte.

— Sunt pierdută, gemu Andie. Uită-te la mine, nu pot să mă prezint în faţa noului patron în halul ăsta, îmbrăcată aşa.

— De ce nu te-ai schimbat? şuieră el printre dinţi.

Pe Andie o cuprinse furia, alungându-i panica.

— Pentru că ai dus pantalonii aceia la curăţătorie cu cheile mele în buzunar, domnule consilier!

George păli. Toţi clienţii localului se arătau teribil de interesaţi de această dramă intimă care se derula în faţa lor. Şeful de sală îşi folosi încă o dată toată diplomaţia pentru a-i îndepărta pe cei doi, dar fără succes.

— Proteste, m-ai făcut să nu pot intra în propriul meu apartament!

— De acord, oftă George, am uitat, eram atât de grăbiţi. Nu sunt obişnuit să fac lucrurile în grabă. Dacă n-ai fi complicat toată situaţia cu mutatul tău...

— Dacă n-aş fi făcut ce?!

— Ascultă, zise el autoritar ţinând-o de braţ. Să nu mai stăm aici, în mijlocul restaurantului, şi să discutăm!

— Vă mulţumesc, zise şeful de sală. N-aţi putea dumneavoastră să...

— Nu, îi tăie ea vorba. Este aproape ora trei, şi eu am întâlnire în mai puţin de un sfert de oră cu noul meu patron. Ce o să zică atunci când o să mă vadă astfel?

Privirea lui George se lumină dintr-odată. Îi venise o nouă idee.

— Un sfert de oră? repetă el. Ascultă-mă, eu nu sunt

degeaba consilier. O să-ţi cumperi imediat o rochie.

Andie îl privi furioasă.

— Ai înnebunit? Într-un sfert de oră?

— În douăzeci de minute. Poţi să-ţi permiţi să întârzii cinci minute.

Îl luă pe Vif şi şi-l puse pe umeri.

— Iată cartea mea de credit. Cumperi totul pe cheltuiala mea. Magazinele Bergdorf sunt la şase minute de aici, la intersecţia străzii Cincizeci şi şapte cu bulevardul Cinci. Cumpără prima rochie pe care o vezi. Puneţi-o chiar acolo şi te întorci îmbrăcată. Dacă te grăbeşti, îţi ajung douăzeci de minute.

— Imposibil! protestă Andie.

— Pierzi un timp preţios protestând, răspunse George punând degetul pe cadranul ceasului. Ai pierdut deja cincisprezece secunde.

— Dar…

— Douăzeci de secunde, continuă el, impasibil. Douăzeci şi una, douăzeci şi două, douăzeci şi trei…

Capitolul 3

Era evident că nu avea de ales. După o ultimă privire speriată adresată lui George, plecă în fugă. Avea impresia că trăieşte într-o lume de nebuni, dar ea era cea care se aruncase în această aventură, fără să se gândească, iar acum trebuia să meargă până la capăt.

— Şase minute până la Bergdorf… gândi ea cu voce tare alergând de-a lungul bulevardului. Era el oare expert şi în cronometrarea deplasării?

Exact după şase minute, cu cardul lui George în mână, Andie traversă ca o vijelie raionul de parfumerie şi se îndreptă spre scara rulantă. La etajul cu rochii, privirea îi fu atrasă imediat de un manechin suplu ce purta o elegantă toaletă bleumarin cu decolteu pătrat, închisă în faţă cu nişte nasturi mari. Fusta dreaptă era plisată în ultima treime. Nu era acesta stilul ei obişnuit, dar ţinuta

era şic şi, oricum, nu avea timp să-şi continue căutările.

— Am să iau acest model, mărimea treizeci şi opt, îi zise ea primei vânzătoare care-i ieşise în cale. Vă rog să mi-o pregătiţi, vin imediat. Aţi putea să-mi spuneţi unde este raionul de încălţăminte?

— Care? Avem raionul pentru juniori la etajul şase, pantofii de firmă la opt şi…

— Care-i cel mai apropiat… o rugă Andie. Repede!

Tulburată de atâta grabă, vânzătoarea începu să se bâlbâie.

— Păi… la doi… Drept înainte şi la stânga.

Andie deja plecase în pas alergător.

— Cum plătiţi? strigă vânzătoarea după ea.

— Cu carte de credit, îi răspunse Andie strigând la rândul ei. Mă duc să iau şi pantofii şi voi plăti totul deodată.

Tot alergând, privindu-şi ceasul la fiecare cincisprezece secunde, luă prima pereche de pantofi albaştri pe care o zări şi se rugă Cerului să i se potrivească. Ciorapi nu-şi va lua noi, Collier n-o să observe asta.

— Mai am doar patru minute, murmură ea, dându-şi seama că era pe cale să devină la fel de meticuloasă ca George Demarest.

Luă cutia cu pantofi şi se întoarse în grabă la raionul de rochii.

— Vă rog grăbiţi-vă, o rugă ea pe vânzătoare, mai am doar patru minute. Poftim cardul.

Fără să-i pună întrebări, vânzătoarea îi arătă unde erau cabinele de probă şi-şi continuă treaba.

Andie se dezbrăcă repede şi-şi puse rochia cea nouă. Măsura i se potrivea şi oftă uşurată. Îşi puse apoi pantofii şi aruncă o privire în oglindă.

Rochia îi venea bine, şi imaginea pe care o zări i se păru într-adevăr drăguţă. Modelul era mult mai sofisticat

decât cele pe care ea era obişnuită să le poarte, dar îi plăcea.

Ceasul arăta deja trei fără două minute. Din fericire poşeta ei era destul de prezentabilă. Acesta fu ultimul ei gând coerent înainte să alerge la casă.

— Poftim, doamnă Demarest, zise vânzătoarea.

Andie tresări.

— Dar eu nu sunt…

Îşi muşcă buzele şi-şi înghiţi restul frazei.

— Mulţumesc, reuşi ea să articuleze.

Întinse mâna ca să ia stiloul să semneze şi, vai, pierdu atunci încă vreo câteva secunde preţioase când văzu totalul.

— Atâta face…? murmură ea, îngrozită.

— Este vreo greşeală? Nu…

Oftă adânc, ridică din umeri cu fatalism şi semnă nota de plată, cu numele de Andie Demarest…

— O să spună că este o nebunie ce-am făcut… gândi ea cu voce tare.

— Nu vă faceţi griji, răspunse vânzătoarea. Invitaţi-l la o cină de îndrăgostiţi, şi lăsaţi-vă admirată în această rochie înainte să-i spuneţi preţul. Vă vine de minune.

— Mulţumesc, oftă Andie.

Un minut mai târziu, alerga spre restaurant, în ciuda băşicilor pe care i le făcuseră pantofii cei noi. Ajunse la timp, aşa cum prevăzuse George.

— Bună seara, doamnă, zise şeful de sală în timp ce îşi consulta lista invitaţilor. Dumneavoastră sunteţi…?

— Andie Demarest. Nu, vreau să spun Andie Maguire, se corectă ea, îngrozită. Am întâlnire cu domnul Collier.

Şeful de sală găsi numele în registrul său şi-i aruncă lui Andie o privire aprobatoare.

— Pe aici, doamnă. Domnul Collier n-a venit încă.

— N-a venit încă? Este în întârziere?

Fu cât pe ce să izbucnească în râs, dar îşi dădu capul pe spate şi, recăpătându-şi siguranţa de sine, îl urmă pe şeful de sală în încăperea zgomotoasă a restaurantului. Îl zări pe George aşezat la o masă din colţ împreună cu un domn între două vârste. Căţărat pe genunchii acestuia din urmă, foarte ocupat să înfulece o spumă de ciocolată, se afla Vif.

În clipa când trecu pe lângă ei, George ridică ochii şi o privi admirativ. Şi nu numai admirativ, remarcă ea, ci chiar impresionat… Impresionat de această apariţie sigură pe ea, care trecea maiestuoasă prin faţa lui. Arătă pe furiş cu degetul spre ceas şi-i făcu, complice, cu ochiul.

— Ţi-am spus eu, exact douăzeci de minute, zise el abia auzit.

Însoţitorul lui se întoarse, curios, şi evident, fu şi el impresionat de această tânără foarte şic.

George se grăbi să-i prezinte.

— Domnul Shere, domnişoara Andie Maguire.

Andie îi întinse mâna, străduindu-se să nu-l deranjeze pe Vif.

— Ţiocolată… zise acesta, cu un aer fericit, mâzgălit tot pe faţă.

— Văd că amândoi controlaţi situaţia, zise ea cu graţie. Vă rog să mă scuzaţi acum, am o întâlnire.

Îi întinse mâna lui George şi-i strecură în acelaşi timp şi chitanţa de la Bergdorf.

— Fii atent!

George o luă zâmbind.

— Este o plăcere pentru mine, zise el curtenitor fără să se uite la chitanţă.

O urmări cu privirea în timp ce ea traversa încăperea, făcând să se întoarcă după ea toate capetele. Şeful de sală o conduse la o masă din centru, şi ea se aşeză, cu o ţinută de regină. Avu timp doar cât să se reculeagă înainte de sosirea lui Lou Collier.

— Aşadar, dumneata eşti noua fată din redacţie? întrebă o voce răguşită.

Andie zări un bărbat gras şi chel, cu pantalonii sifonaţi, cu o cămaşă albă cu mânecile suflecate, cu o cravată demodată. Îşi ţinea haina pe braţ şi o aruncă pe speteaza scaunului înainte să se aşeze.

— Da, eu sunt Andie Maguire. Sunt încântată să vă cunosc.

— Acum îmi amintesc de dumneata… Adu-mi un scotch dublu… îi ceru el chelnerului.

Apoi, scuzându-se, se întoarse spre Andie.

— Sper că nu te-am făcut să aştepţi prea mult. Astăzi toate au mers pe dos la birou. Am crezut că n-o să ies viu din toată harababura aia. Dumneata măcar eşti punctuală. Este o calitate pe care o apreciez.

— Mulţumesc, răspunse Andie cu un zâmbet senin.

„Dacă ar şti el…” gândi ea în timp ce comanda o apă minerală. îl zări deodată pe George care o observa din celălalt capăt al încăperii. Acesta ridică paharul ca pentru a toasta, şi ea îi zâmbi discret înainte să se întoarcă spre noul ei patron.

*

* * *

— Pe aici, domnişoară, domnul Demarest vă aşteaptă.

Portarul arătă spre o limuzină lungă neagră, parcată ostentativ chiar în faţa restaurantului, şi o conduse spre adâncurile ei impresionante.

Andie ezită, clipind din ochi în soarele care se pregătea să apună.

— Nu, cred că vă înşelaţi, nu este maşina mea.

Dar portiera se deschise brusc şi apăru capul lui George Demarest.

— Vino, Andie, zise el voios.

De pe bancheta largă, el îi întinse un pahar cu şampanie.

— Acum, ce se mai întâmplă? întrebă ea, uluită.

O clipă mai târziu, apăru la rândul ei şi o feţişoară mâzgălită de ciocolată.

— Am plimit o ţiocolată, Andie! declară mândru Vif.

Cu mânuţele unsuroase, strângea o tabletă de ciocolată topită pe jumătate.

— Oh, Vif! strigă ea uitând de toate cele, eşti dezgustător.

Scoase o batistă din poşetă şi, în ciuda protestelor micuţului, îi şterse viguros obrăjorii rotunzi.

— N-ar trebui să-l laşi să se îndoape cu ciocolată şi alte dulciuri, remarcă ea. Nu-i face bine.

— Astăzi sărbătorim, zise George fără să se tulbure. Vino, ţi-am lăsat şi ţie puţin caviar.

Intrigată la culme, Andie urcă în maşina spaţioasă. După căldura sufocantă de afară, aerul condiţionat i se păru o binecuvântare. Se sprijini de speteaza moale şi se întinse cu plăcere. La dreapta lui George se afla un mini-bar, unde el puse sticla de şampanie în frapieră. Televizorul mergea, evident pentru fericirea lui Vif, ai cărui ochi nu se desprindeau de ecran.

George se aplecă şi închise portiera. Instantaneu, nu se mai auzi nimic din zgomotele oraşului sau din freamătul străzii; totul fusese estompat de geamurile fumurii. Andie se cufundă în pernele moi şi se relaxă total.

— Parcă aş fi în paradis… declară ea.

George ridică încet cupa de şampanie.

— Să bem pentru că m-ai ajutat să închei afacerea cea mai importantă din viaţa mea.

— Eu?

— Tu şi Vif, amândoi. Când Jeremie Shere m-a văzut întorcându-mă la masa lui cu Vif în braţe, bunicul din el s-a topit de dragoste.

— Într-adevăr, am observat şi eu.

— Dar n-ai văzut contractul pe care l-am semnat!

— Îmi pare rău, probabil că în momentul acela eram ocupată.

George începu să râdă.

— Shere a auzit toată discuţia noastră când ai apărut acolo. Când te-a văzut zburând ca o săgeată ca să-ţi cumperi o rochie, mi-a promis că, dacă te întorci în timpul pe care l-am stabilit, mă angajează ca expert-consilier la societatea lui.

Andie făcu ochii mari.

— Aşadar, amândoi aţi pariat pe mine?

El dădu din cap.

— Şi ai reuşit să apari… exact la timp.

Îşi puse mâna pe mâna ei cu un gest care se voia amical, dar privirea îi era încărcată de subînţelesuri, şi mâna lui, provocatoare, întârzie îndelung. Inima fetei începu să bată cu putere.

— Felicitări, Andie. Astăzi mi-ai salvat viaţa de două ori. Bătrânul Shere a fost atât de impresionat încât mi-a împrumutat limuzina lui pentru restul zilei.

Privirea lui până acum serioasă se mai îmblânzi şi ochii căpătară acea nuanţă aurie atât de seducătoare.

— Nu ne-a mers prea rău, nu-i aşa?

— Deloc, recunoscu ea.

Era totuşi hotărâtă să păstreze o oarecare rezervă. Abia se cunoscuseră, iar Vif era cocoţat alături de ei.

— Cred totuşi că este timpul să ne întoarcem acasă. Am avut cu toţii o zi foarte încărcată, iar Vif trebuie să mai mănânce şi altceva decât dulciuri.

George păru dezamăgit.

— De ce să ne grăbim? Avem la dispoziţie maşina pentru toată seara. Ne-am putea plimba prin parc şi te-aş conduce să facem un tur al oraşului.

Andie ezită. Ideea de a străbate oraşul în limuzină împreună cu George era extrem de tentantă, dar se simţea epuizată de toate evenimentele de peste zi, iar copilul pe

care-l căraseră ore întregi după ei avea nevoie de o baie şi de o masă bună.

— Îmi pare rău, George, poate altă dată, zise ea cu reală părere de rău, privind în gol, îngândurată.

El avu o reacţie de nemulţumire, neobişnuit să fie refuzat, apoi îşi reţinu un zâmbet. Poate că refuzul acesta nu era chiar atât de rău.

— Care-i problema? întrebă el.

— Vif are nevoie să fie schimbat şi să facă o baie. Eu sunt istovită şi mai am multe de făcut. De fapt, nici n-am prea mâncat, şi dacă beau prea multă şampanie pe stomacul gol, o să mă prăbuşesc în braţele tale.

Ideea o amuză, pentru că avea impresia clară că lucrul acesta nu l-ar fi supărat pe George. Dar era timpul să revină la realitate… Se aplecă în faţă şi bătu în geam.

— Da, doamnă?

Vocea şoferului ajunse la ei prin intermediul unui microfon.

— Du-ne acasă, James.

— La intersecţia bulevardului Columbus cu strada optzeci şi unu, adăugă George, resemnat.

— Şi întâlnirea ta cum a decurs? o întrebă el.

Andie începu să râdă.

— Patronul meu este incredibil. Este absolut contrariul tău.

— Adevărat?

Siguranţa lui George o provoca parcă ironic, şi ea nu rezistă ispitei. Zâmbi maliţios.

— Pe de altă parte, se îmbracă aiurea, doar dacă nu cumva ne-am întors la moda anilor şaizeci… în plus, este foarte direct şi repezit. Cu siguranţă că pe biroul lui este o dezordine totală… e foarte dezorganizat.

El ridică sprâncenele.

— Nu seamănă deloc cu mine, aşadar?

— Nimeni nu poate fi ca tine, George, reluă ea,

deschizându-şi larg ochii verzi. Tu eşti unic.

— Ăsta este un compliment?

— Nu ştiu... Nu m-am gândit încă la toate consecinţele acestei afirmaţii.

De data asta, George fu luat pe nepregătite. Dar departe de a se arăta vexat, părea dimpotrivă, că-i apreciază ironiile. Totuşi nu era genul lui Andie de a flirta atât de îndrăzneţ, dar nu putuse să se abţină. În faţa perfecţiunii întruchipate, a controlului de sine, a siguranţei afişate, un demon feminin o incita să răstoarne leul de marmură de pe piedestalul lui. În adâncul sufletului, dorea pe undeva să-l vadă mai vulnerabil.

— Ştii, continuă ea, jucându-se cu şuviţele ce-i cădeau pe faţă, uneori cred că simţul tău organizatoric atât de dezvoltat îţi dăunează...

Asta era prea mult! El o privi de parcă ea ar fi înnebunit.

— Ce vorbeşti? Cum îţi închipui că mi-ar dăuna?

— Vezi tu, insistă ea, nici măcar nu-ţi poţi imagina o situaţie în care tu să fi greşit.

— Fireşte că nu. Stilul meu de viaţă îmi reuşeşte sută la sută.

Andie îşi intensifică accentul sudist şi-l privi cu nişte ochi fermecători.

— Pun pariu că tu nu-ţi poţi imagina ceva care să nu fie planificat, clasat, catalogat, cronometrat...

— Nu, răspunse el, uşor agasat. Nu-i niciun rău în faptul că eşti organizat.

Va reuşi totuşi să-l scoată din sărite...

— Nu, fu ea de acord. Dar tu depăşeşti acest stadiu!

— Ce vrei să spui?

— De exemplu, am văzut că clasezi inutil corespondenţa.

— Şi ce-i cu asta?

Andie fu cât pe ce să-şi piardă cumpătul.

— Nu ţi se pare ciudat să clasezi reclamele în ordine alfabetică? De fapt, ce faci cu ele?

— Pot să te întreb ce căutai în clasoarele mele?

— Un burete.

George fu gata să se sufoce.

— Un burete? în clasoarele mele?

— Îmi pare rău, se scuză ea, reţinându-şi un zâmbet. Dar n-am putut rezista. N-am mai văzut niciodată un loc ca apartamentul tău. Pare că totul a fost aşezat după un anumit plan. Cămăşile tale sunt toate atârnate în acelaşi sens, pantalonii pusi la exact trei centimetri unul de altul… Cum reuşeşti?

George făcu o mutră misterioasă.

— Secret profesional, care costă foarte scump ca să-l obţii…

Andie îl privi, uluită.

— Eşti uimitor…

— Mulţumesc.

De data asta, ea nu mai găsi niciun argument, iar el era mândru de originalitatea sa.

— Nu-ţi cer să faci ca mine, dar totuşi, nu eu eram azi-dimineaţă cu toate lucrurile pe trotuar.

Era rândul lui s-o pună la zid, cu logica lui implacabilă. Andie oftă, dezamăgită. Nu reuşise să-l învingă. Păcat că era atât de frumos… Aruncă o privire piezişă spre profilul lui energic. Era prea perfect…

George îi surprinse privirea şi zâmbi enigmatic.

— Nu te îmbufna. Unei femei nu-i şade bine să aibă idei preconcepute…

Andie rămase blocată văzându-se astfel dată în vileag.

Cu o mână uşoară, el îi mângâie braţul.

— Să nu ne jucăm, Andie. Eşti prea seducătoare, şi de asemenea foarte inteligentă.

Apoi tăcu, dar îşi intensifică mângâierea. Andie simţi

cum inima începe să-i bată mai repede, cu atât mai mult cu cât nu era deloc pregătită pentru scena asta.

— Aş vrea să te sărut, chiar aici, acum, şopti el, sorbind-o din priviri.

Arătă apoi spre Vif care era fascinat de ecranul televizorului, şi continuă:

— Sunt sigur că nici n-ar observa.

Andie simţi că i se taie răsuflarea. Într-un fel, vrusese să-l aducă aici, dar acum se simţea nesigură. George nu era un adolescent pe care poţi să-l manevrezi. Era un bărbat matur, dinamic, pregătit să ţină totul sub control, inclusiv pe ea.

El o privi cu atenţie şi spuse, sorbind o gură de şampanie:

— Dar n-am s-o fac. Cel puţin nu imediat…

Andie îşi recăpătă glasul:

— Cu siguranţă că nu! Gândeşte-te că abia ne-am cunoscut.

— Este adevărat, încuviinţă el, cu ochii strălucind. Dar a trebuit să facem faţă atâtor evenimente împreună încât asta compensează. Nu poţi să nu recunoşti, soarta ne-a adus împreună, şi vreau să aflu de ce.

Siguranţa lui o descumpănea, dar o şi fascina.

— Chiar aşa?

— Dar n-am să te forţez, îţi promit.

Pentru o clipă, în ochi îi licări o scânteie, apoi continuă:

— Şi asta face să-mi fie mai uşor să-ţi spun ce am de spus…

Andie tresări.

— Ce anume?

El îşi reluă mângâierea senzuală de-a lungul braţului ei.

— Am pentru tine veşti bune şi vesti proaste…

— Ce s-a mai întâmplat? se nelinişti ea.

— La urma urmei, poate că nu este o veste atât de proastă. Totul depinde de felul tău de a vedea lucrurile.

Andie habar n-avea unde voia el să ajungă.

— Ştii pantalonii aceia pe care-i purtam azi-dimineaţă, începu el încet. Cei pe care i-am dat la curăţat pe bulevardul Columbus, la o curăţătorie care, pe timp de vară, închide la ora cinci…

Fetei îi trebuiră câteva secunde ca să înregistreze mesajul. Apoi îşi aminti cu precizie că cheile apartamentului său fuseseră aruncate în grabă în buzunarul pantalonilor în chestiune.

— Oh, George, nu se poate! exclamă ea.

George dădu din cap.

— Sunt lucruri care se mai întâmplă…

— Unui consilier-expert ca tine?

— Eram grăbit, am uitat să-mi golesc buzunarele.

Andie nu putu să-şi ascundă consternarea.

— Ai uitat?! Tu, marele George Demarest, care-şi bate la maşină mesajele pe fise roşii de zece pe cincisprezece centimetri, care-şi clasează corespondenţa publicitară în ordine alfabetică? Tu, ai uitat?

— Nu-ţi face griji, răspunse el repede. Sunt sigur că se află tot în buzunarul meu. O să le luăm mâine când deschide curăţătoria.

— Mâine?

Andie era pierdută.

— Şi până atunci, unde îmi sugerezi să dorm?

El îi zâmbi fermecător.

— Ei, asta ne aduce la vestea cea bună. Eu sunt foarte sensibil la farmecele tale…

Se opri, fascinând-o cu privirea.

— În seara asta, continuă el ca şi cum i-ar fi făcut o mare favoare, vei dormi cu mine…

*

* * *

— Îmi pare rău, domnişoară, dar nu este chip să descui broasca asta. Va trebui să aşteptaţi să vă recuperaţi cheile de la curăţătorie.

Andie era pe palier, în faţa uşii apartamentului ei. Oftă cu tristeţe, şi privi fişa galbenă pe care erau dactilografiate cuvintele: „Depanare lăcătuşerie" urmate de numărul de telefon şi de sloganul: „deschide uşi cu orice marcă de broaşte", fişă pe care George considerase necesar s-o claseze. Ea îi repetă acest lucru lăcătuşului venit s-o ajute, dar acesta ridică din umeri.

— Bineînţeles, pot s-o deschid. Dar numai dacă tai în jurul ei şi înlocuiesc toată broasca. Numai că atunci, uşa dumneavoastră atât de frumoasă va fi complet distrusă.

Veni şi George, cu Vif în braţe, trăgând după el un cărucior pliant.

— Cum merge?

Andie îi aruncă o privire ucigaşă, în timp ce lăcătuşul îşi reluă povestea spunându-i-o şi lui George.

— Este o broască foarte eficace... fu singurul comentariu al lui George.

— Ai început să abuzezi de acest cuvânt, îi aruncă ea, furioasă.

Fără să mai spună nimic, el îi luă fisa galbenă din mână şi notă pe ea marca broastei.

— Vai, dar cum de n-o baţi la maşină?

El n-o luă în seamă.

— Cât costă deplasarea?

— Treizeci de dolari.

George scrise şi această cifră pe fisă şi-şi scoase portofelul.

— Pot să-mi plătesc şi eu notele... îl asigură Andie.

— O iau pe cheltuiala mea, la fel ca şi rochia asta încântătoare. Dacă nu ai oricum nimic altceva să-ţi pui, este o plăcere pentru mine să te admir în ţinuta asta.

Râsul în care izbucnise lăcătuşul se opri brusc în faţa

privirii glaciale a femeii.

— Dacă nu mai aveţi nevoie de mine, bâigui el, eu o şterg.

Îşi adună sculele şi se grăbi să dispară.

— Ei bine, zise George vesel, mi se pare că nu mai avem altceva de făcut decât să petrecem o seară plăcută amândoi…

Capitolul 4

Urmă o clipă de tăcere, întreruptă de vocea lui Vif, plină de speranţă:

— Mai ai ţiocolată?

George începu să râdă şi o privi pe Andie.

— Hai să încercăm să ne descurcăm! Bucătăria mea este de aceeaşi dimensiune cu a ta, vrei s-o încerci?

— Credeam că sunt invitată la cină, răspunse ea, încă agasată. Acum trebuie să şi gătesc?

— Vrei să mănânci ce gătesc eu?

Ea oftă amintindu-şi de semipreparatele lui.

— Ai câştigat. Aşa că, astă-seară o să mâncăm pui după o reţetă sudistă… Dar trebuie să facem cumpărături înainte să se închidă magazinele. Frigiderul tău nu mă inspiră deloc… Este de-a dreptul „necorespunzător”.

— Astăzi după-masă era foarte eficace…

— Iată problema ta: confunzi eficace cu necorespunzător.

— Nici mai mult nici mai puţin!

Cu Vif cocoţat pe umerii lui, George începu să coboare scara, urmat de Andie care ducea căruciorul pliant.

— Tu ce zici, Vif? îl întrebă George pe copil. Sunt eu „necorespunzător”?

Feţisoara copilului se încruntă şi micuţul părea să-şi cântărească răspunsul.

— Da, zise el în sfârşit.

Andie şi George se priviră şi izbucniră în râs. Fata

simţi cum îi trece supărarea încetul cu încetul. Această mică glumă fusese de ajuns ca să-i apropie din nou.

Un minut mai târziu, mergeau pe bulevardul Columbus printre numeroasele magazine şi prin fluviul mulţimii. Păreau o tânără pereche ieşită la plimbare cu copilaşul lor. Andie trebuia să recunoască faptul că această idee nu-i displăcea deloc. De altfel, mama lui Vif tot nu apăruse.

Privind pe furiş profilul frumos al lui George, ea se întreba unde s-o fi aflând Mindy şi de ce vărul ei nu făcuse nimic ca s-o găsească. După cum îi era obiceiul, acesta părea foarte liniştit, ca şi cum totul nu era decât o problemă de organizare şi de bun-simţ.

Atunci când voia, George ştia să se arate fermecător. îi arăta cu amabilitate toate locurile interesante, şi pentru prima oară de când sosise la New York, Andie începu să privească în jurul ei. Până acum, toată atenţia ei fusese concentrată pe problemele cu mutatul şi pe întâlnirea cu noul patron. Acum avea timp din belşug să privească la ceea ce o înconjura.

Peste tot, vitrinele expuneau mărfuri îmbietoare. Chiar şi băcănia avea farmecul ei, cu rafturile de stejar pline de mirodenii şi diverse borcane. Treceau prin faţa a tot felul de magazine. Se vedeau în vitrine produse de patiserie ungureşti, jucării mecanice, umbrele de import, pantofi de firmă, buchete japoneze, vinuri şi brânzeturi italieneşti, mâncare indiană de luat acasă... Bulevardul era plin de restaurante, de la cele mai mari şi mai scumpe până la modestele pizzerii.

Aceeaşi diversitate se regăsea şi în mulţimea de oameni. Lui Andie nu-i venea să-şi creadă ochilor. Vedea blugi decoloraţi, pieptănături punk, costume europene, mape şi serviete de lux... Oamenii mergeau în ritmul în care părea să trăiască oraşul, grăbiţi, preocupaţi.

— Este un adevărat circ aici! exclamă ea când

reveniră în faţa clădirii lor. N-am văzut în viaţa mea atâţia oameni la un loc. Este ca o cursă cu obstacole…

George îi zâmbi.

— Este prea mult pentru tine, aşa, ca de prima dată?

Andie puse punga cu alimentele cumpărate pe trepte şi privi în jurul ei.

— Oh, nu! Ador asta!

Soarele, ajuns la orizont, colora strada în nuanţe portocalii. Undeva, un sunet de vioară anunţa parcă venirea serii. Pe stradă, oamenii se întorceau la casele lor. O doamnă mărunţică şi în vârstă îşi plimba pe trotuar cei doi dobermani uriaşi. În faţa porţii imobilului alăturat, copiii se mai jucau încă cu bile.

Andie zâmbi încântată. New York-ul putea să fie un oraş istovitor, dar niciodată plictisitor. Se întoarse radioasă spre George.

— Am impresia că îţi place totuşi faptul că suntem vecini.

— Oh, da! Nu mi-aş fi imaginat niciodată asta… şi nici că poate să existe o fiinţă ca tine… adăugă ea ironic.

— Este un compliment sau o critică? întrebă el, săltându-l din nou pe Vif pe umeri.

— Să zicem că eşti probabil persoana cea mai originală din întregul imobil.

— Te înşeli! protestă el. Aşteaptă să-i cunoşti pe ceilalţi. Eu nu sunt nimic pe lângă ei.

Lucrul acesta nu era prea liniştitor pentru Andie. Dar instinctul îi spunea să nu-l mai hărţuiască cu întrebări. El îi venise în ajutor la nevoie, şi acum, după ce „criza” trecuse, nu avea niciun motiv să-i întoarcă spatele. Simţea că şi el este atras de ea. Dacă îşi va juca corect cărţile, seara s-ar putea dovedi mult mai interesantă decât prevăzuse, mai ales după o singură zi petrecută la New York. Cât de repede se derulau aici lucrurile! se gândi ea. Cine ştie ce-i rezerva viitorul…

— De acord, George, răspunse ea cu căldură în glas. Vorbeşte-mi despre cei ce locuiesc în casa asta; am să hotărăsc după aceea care este mai original.

Luă punga cu alimente de pe trepte şi se pregătea să urce, când el o opri.

— Vezi uşa aceea de dedesubt?

Arătă spre un grilaj din fier forjat sub scara de la intrare, mascând uşa de intrare la subsol.

— Acolo locuieşte Barnes. Nu l-a văzut nimeni de şase ani…

Andie îl privi pe George câteva clipe ca să se asigure că nu-şi bate joc de ea, şi apoi se aplecă să examineze mai bine locul.

— De şase ani? repetă ea. Eşti sigur că încă mai trăieşte?

— Singura dovadă a existenţei lui este corespondenţa pe care o primeşte, şi enormul teanc de jurnale pe care le aruncă la fiecare sfârşit de lună. Cred că citeşte tot ce e tipărit. Este incredibil. Aşteaptă sfârşitul lunii iunie şi ai să vezi…

— Este ciudat, într-adevăr. Dar tot mai rămâi şi tu în competiţie!

— Aşteaptă, există şi mai rău.

Andie începea să urce scara, când careva în spatele ei începu să strige. Tresări şi se întoarse. În mijlocul străzii, un tânăr urla:

— Daryl! Daaaryl!!

— Iată un alt rival în această competiţie a ciudaţilor, zise George arătând spre etajul superior al imobilului, de cealaltă parte a străzii.

Fereastra se deschise, cineva se aplecă în afară şi aruncă un obiect care ateriză pe pavaj cu un zgomot metalic. Tânărul din stradă îl culese şi dispăru în imobil.

— Acolo, sus, este Daryl; nu-i merge interfonul.

— Şi atunci musafirii lui îl strigă şi el le aruncă

cheile. Este încă destul de logic.

George începu să râdă.

— Crezi? Aşteaptă câteva săptămâni înainte să dai un verdict definitiv.

— De când îi este stricat interfonul?

— De aproximativ patru ani. La New York totul merge repede, în afară de cazul când vrei să obţii ceva de la proprietarul tău.

Lui Andie nu-i venea să creadă.

— De ce nu şi-l repară singur? La noi acasă, tata repară tot ce se strică. Este stupid să aştepţi s-o facă altul în locul tău.

— Într-adevăr, dar acesta nu este punctul forte al lui Daryl.

Când ajunseră la primul etaj, George îi spuse:

— Familia Hernandez. Îţi place salsa?

— N-am mâncat niciodată, răspunse ea, mirată.

— Asta nu se mănâncă, se ascultă… fie că-ţi place sau nu. Familia Hernandez şi-a cumpărat o combină stereo nouă. Din păcate, nu le-au mai rămas suficienţi bani ca să-şi cumpere mai multe discuri. Nu-l au decât pe ăsta, pe care adoră să-l asculte…

Andie nu făcu niciun comentariu. La etajul doi, adulmecă o aromă dulceagă, persistentă. De fapt, aromă de beţigaşe arse.

Citi pe uşă numele:

— Sheila Neuman. Miroase bine…

— Sheila este gurul nostru. Primeşte adeseori la ea corul local al lui Swami Brhavtahambu. Asta înseamnă cinci ore de cântece acompaniate de instrumentele acelea indiene care scot sunete tânguitoare. În comparaţie cu asta, cei din familia Hernandez sunt nişte „liniştiţi”.

Arătă apoi spre uşa din faţă şi făcu o grimasă.

— Aici stă Candida. Este o cântăreaţă care n-a avut niciodată un angajament, dar îşi petrece timpul exersându-

şi vocea. Şi îţi poţi da seama cu uşurinţă de ce n-a obţinut niciodată vreun rol!

În sfârşit, ajuns pe palierul lui, George îi arătă:

— Thea Beaumont, scriitoare. Lucrează acasă, şi n-o văd deloc. Îşi petrece timpul la telefon, rezolvându-şi problemele băneşti.

Începură amândoi să râdă. După ce termină cu prezentările, George introduse cheia în broască, deschise uşa şi declară:

— Cel ce locuieşte aici este singurul normal!

*

* * *

O oră mai târziu, Andie se bucura de o scenă de perfectă fericire casnică. Vif mâncase nişte ouă-ochiuri şi un iaurt cu fragi, făcuse o baie, iar ea se afla în bucătărie, încercând să pregătească puiul cu porumb, după reţeta sudistă, pentru cină. În salon, George îi citea copilului o poveste iar acesta îşi sugea nepăsător degetul.

— Şi mama ursuleţului spuse: cine a dormit în patul meu?

— Dolmit? gânguri Vif.

Amândoi erau întinşi pe canapea, braţul lui George cuprinzându-l pe micuţ, şi Andie fu frapată de tandreţea care emana din acest gest simplu. Se gândi că el era de fapt mult mai vulnerabil decât voia să arate.

— Şi când Cârlionţ Auriu se trezi şi zări ursii, îşi luă picioarele la spinare şi fugi…

Vif smulse cartea din mâinile lui George şi o studie cu atenţie. Pentru prima oară, în apartament se făcu linişte. Pe Andie o cuprinse o uşoară emoţie la gândul serii care o aştepta. Era sigură că între ei se va petrece ceva. George era imprevizibil dar nu era timid. Ea se simţea fericită în rolul de stăpână a casei. Afară, oraşul vibrând, îi acompania cu zgomotul lui de fond. Prin cele trei ferestre înalte, se zărea cerul care se întuneca încetul cu încetul.

— Este ciudat să mă aflu într-un mare oraş, zgomotul nu încetează zi şi noapte.

— De aceea New York-ul este numit oraşul care nu doarme niciodată… răspunse George.

Vif i se căţără pe genunchi şi i se ghemui la piept în timp ce el îi mângâia părul cu tandreţe.

— Dar se mai şi doarme uneori? întrebă ea în vreme ce undeva, jos, se trântea o uşă.

— O să te obişnuieşti.

Andie îi privi o clipă pe cei doi, bărbatul dinamic şi copilaşul obosit. I-ar fi plăcut să le facă o fotografie… Cu siguranţă că George nici nu-şi dădea seama de locul pe care-l ocupă în inima lui copilul. Un bebeluş cerea multă muncă, dar existau şi momente binecuvântate, ca acesta…

Un gând îi întunecă însă visarea.

— În afară de mama lui, mai ştie cineva că Vii se află aici?

— Nu, de ce? Ce vrei să spui?

Andie introduse prăjitura în cuptor şi dădu focul mic sub cratiţa în care se aflau puiul şi boabele de porumb.

Îi explică apoi:

— Mă refer la autorităţi. Îţi dai seama că Vif este un copil abandonat?

— Eu nu consider că este într-adevăr. Mindy poate să apară în orice clipă.

— Dar…

— Eu sunt unchiul lui, de ce n-ar rămâne o vreme să stea cu mine?

Braţele i se strânseră instinctiv în jurul copilului, şi Andie simţi o strângere de inimă.

— Bineînţeles, spuse ea cu blândeţe. Poate să rămână cu tine o vreme. Numai că poate ar trebui să anunţi pe cineva, poliţia de exemplu.

Chipul lui George se întunecă.

— Te rog să uiţi asta, bine? Lucrurile sunt perfecte

aşa cum sunt. Nu este pentru prima oară când Mindy dispare.

Uimirea el fu de scurtă durată, simţise ea că se ascundea altceva în povestea asta. Se aşeză aşadar şi-l îndemnă să continue.

— Mindy n-a fost niciodată o mamă pentru acest copil. Avea şaisprezece ani când s-a trezit însărcinată, şi mama ei, mătuşa Dorothée, l-a luat în grijă pe Vif. Mindy a fost trimisă într-un internat, şi întotdeauna l-a tratat pe Vif ca pe un frăţior căzut din cer. Totul ar fi fost perfect dacă mătuşa Dorothée n-ar fi murit acum şase luni. Bietul micuţ chiar că n-are noroc.

Observă că Vif adormise, şi-şi puse un deget pe buze. Andie se ridică în vârful picioarelor şi-l luă uşurel în braţe ca să-l lase pe George să-i pregătească patul. După ce-l culcă, ei îl priviră îndelung, stinseră lumina şi se retraseră în bucătărie.

— Poftim, îi zise ea întinzându-i o furculiţă, întoarce puiul. Eu verific prăjiturile, şi când porumbul va fi fiert, am să fac şi salata.

— Eşti foarte eficace.

— Te previn, George, dacă te mai aud o dată rostind cuvântul ăsta…

El începu să râdă.

— Dar îl spun special. Te-am observat în timp ce găteai. Pun pariu că gustul merită toate pregătirile.

Se afla foarte aproape de ea, umplând mica bucătărie cu vitalitatea lui.

— Totul este sub control?

Mai degrabă lui şi-ar fi pus această întrebare, şi ea îi mărturisi:

— Pentru cineva care se află dintr-odată pus în faţa unei astfel de responsabilităţi, pot să spun că te descurci destul de bine.

Îl privi atent o clipă, apoi îl întrebă direct:

— De ce?

Chipul lui rămase impasibil.

— Mă simţeam răspunzător.

Sub masca lui nonşalantă, Andie bănuia o fiinţă extrem de sensibilă şi de profundă. Aşa că îşi puse în glas toată căldura şi înţelegerea de care era în stare.

— Din ce motiv?

George o privi şi citi în ochii ei sinceritate. Privirea ei luminoasă merita adevărul.

— Să zicem că Vif şi cu mine am avut parte de aceeaşi experienţă, cu o diferenţă esenţială însă: el ştie cine sunt mama şi tatăl lui.

Ridică mâna ca să împiedice orice manifestare de simpatie din partea lui Andie.

— Nu este nimic dramatic în asta. Eu sunt adult.

Andie şovăi înainte să vorbească.

— Nu cred că ţi-a fost prea uşor… Măcar ştii unde te-ai născut?

George ridică din umeri.

— Mi s-a spus că undeva în Munţii Appalaşi, sau o altă regiune la fel de săracă pe plan economic. Mama mea nu era nici ea mai în vârstă decât Mindy, şi m-a abandonat când aveam doar o lună.

Foarte emoţionată, Andie întrebă:

— Şi ce s-a întâmplat?

— N-am să te plictisesc acum cu povesti dramatice. Sunt foarte mulţumit de viaţa mea, şi n-am niciun regret.

— Nu te cred. Trebuie să simţi amărăciune, furie…

— De ce?

— Pentru copilăria ta nefericită.

— Dar copilăria mea n-a fost nefericită. Am fost adoptat la vârsta de cinci săptămâni de către domnul şi doamna Jonathan Demarest, un cuplu burghez foarte fericit, locuind într-un cartier tipic burghez. Viaţa mea a decurs foarte banal: scoala unde am studiat şi am jucat

baschet, universitatea, unde am avut o relaţie lungă cu o fată fermecătoare care m-a părăsit şi s-a măritat cu altul. După ce mi-am căutat o vreme calea, m-am instalat într-un oraş mare şi am pornit să caut visul american clasic. Am mai avut o legătură care s-a terminat la fel de clasic. Şi, din una în alta, iată-mă aici în bucătăria mea, privindu-ţi ochii înduioşaţi.

Andie întoarse capul. El nu voia să-şi manifeste în faţa ei nicio emoţie. Dar ea era convinsă că ataşamentul lui faţă de Vif era legat de experienţa lui personală. În ochii ei, el nu va reprezenta niciodată imaginea americanului de condiţie medie, îl găsea extraordinar şi fascinant.

— Dar tu? întrebă el, curios.

O privea îngândurat cu ochii lui de aur.

Andie zâmbi, cu un aer un pic misterios.

— Eu? eu sunt clasica „frumoasă din sud” care a crescut între slujbele de duminică, verile lungi şi calde, şi gospodăria fermei, incluzând aici şi bucătăria. Animalele mele favorite erau un cal numit Pretzel, o junincă, Annabelle, şi bătrânul câine Tatty pe care tata mi l-a făcut cadou când am împlinit şaisprezece ani. Până azi-dimineaţă, singurul oraş mare pe care l-am vizitat, într-o excursie cu şcoala, a fost Washington. Am urmat facultatea la Duke, unde am obţinut o diplomă de redactor. După care, am colaborat la Ora copiilor cu unchiul Wiggly, din Winston-Salem. Unchiul Wiggly era un băiat din sud, simpatic, atunci când nu era în faţa camerelor de luat vederi. Mai târziu, a obţinut rolul unui veteran rănit în război, într-o comedie muzicală, şi mi-a propus să scriu eu scenariul, ceea ce am făcut până vinerea trecută.

— Şi cu unchiul Wiggly ce s-a întâmplat?

Ea ridică din umeri.

— Piesa a sfârşit prin a muri de la sine. Eu voiam să-mi lărgesc orizontul şi să trăiesc într-un oraş mare. David, aşa îl chema de fapt, ştia că nu poate să mă oprească. De

altfel, când am plecat, el avea deja o nouă relaţie.

— Aşadar, acum îţi vezi de viaţa ta?

Ea ridică din nou din umeri şi se prefăcu că nu observă privirea lui provocatoare.

— Piesa aceasta nouă nu prea are succes şi poate fi oricând retrasă. Au nevoie de idei noi, şi nici nu puteau să găsească idei mai noi decât ale mele!

Andie zâmbi amuzată, şi se lăsă brusc o linişte plăcută, plină de promisiuni.

— Cina este gata… anunţă ea, o clipă mai târziu.

El se apropie de ea, şi dintr-odată o prinse de umeri. Foarte încet, dar cu hotărâre, buzele lui George le căutară pe ale ei.

Amestecul de tandreţe şi forţă pe care el îl emana o emoţionă profund. Îşi înlănţui braţele pe după gâtul lui şi-l trase spre ea. Inima îi bătea cu putere. Se îmbrăţişară plini de pasiune.

Ea deschise ochii şi-l privi cu timiditate. Resimţise el oare aceeaşi tulburare ca şi ea? Chipul lui emoţionat o umplu de bucurie. George îi cuprinse din nou buzele, şi mâinile îi coborâră într-o mângâiere voluptuoasă de-a lungul sânilor şi coapselor.

Se priviră îndelung în tăcere. Apoi Andie se strădui să-şi recapete stăpânirea de sine. Aveau toată seara înaintea lor, şi ea nu voia să grăbească lucrurile.

— Prăjiturile sunt coapte, zise ea, aplecându-se ca să le scoată din cuptor.

Se arseseră de fapt puţin, dar George părea să nu observe. Tăcut, sorbea din priviri silueta suplă din faţa lui.

Masa fusese aranjată foarte aproape de locul în care dormea Vif, şi se aşezară uşurel, fără zgomot.

— Este ziua cea mai ireală din viaţa mea, şopti ea.

Privirea lui George ar fi putut să topească şi pietrele, iar degetele lui îi mângâiau foarte provocator palma.

Ea se ridică să stingă lumina şi să aprindă cele două

lumânări de pe masă. Se treziră scăldaţi în intimitatea luminii lor calde.

Zgomotele oraşului ajungeau înăbuşite până la ei… Trecu un autobuz, un câine începu să latre… Andie se simţea acceptată în acest univers. O adiere liniştitoare pătrundea prin fereastra întredeschisă.

— Nu-mi vine să cred că sunt cu adevărat aici, murmură ea.

— Vrei să-ţi dovedesc?

— Cum?

— Sărutându-te.

Ea începu să râdă, pentru a mai amâna scadenţa. Totul mergea atât de repede… Nu voia totuşi să precipite lucrurile, mai ales când simţea atâtea promisiuni…

— Nu acum, George, mai întâi să mâncăm şi…

— Nu fi nervoasă, Andie, mai devreme sau mai târziu tot vei fi a mea; eu sunt un om răbdător.

Tânăra nu găsi nimic să-i răspundă, dar inima îi bătea să-i spargă pieptul când el se aplecă şi, prinzându-i faţa în mâini, o sărută cu tandreţe.

— Eşti o mică zână venită din Sud ca să mă tulburi… Nici măcar nu ştiu dacă eşti reală, dar sunt foarte hotărât să descopăr asta.

Andie era de-a dreptul cucerită. Ochii i se închiseră instinctiv când el îi cuprinse din nou buzele. Dar visul fu întrerupt cu brutalitate de un urlet venit din stradă:

— Daaaryl!

— Oh, nu! gemură amândoi deodată.

Vii se mişcă, şi-şi puse mânuţa peste faţă.

— Daryl!

Urletul făcea să zornăie geamurile.

— Daryl! Daaaryl!

Gata, era prea târziu; băieţelul se ridică în şezut, aruncă o privire înspre masa încărcată cu bunătăţi şi hotărî imediat:

— Mi-e foame! Vleau mâncale!

Capitolul 5

— Bine, aşază-te.

George puse iarăşi trei cărţi de telefon pe un scaun şi instală copilul. Andie simţea o oarecare încordare în vocea lui. Se vedea că era la fel de dezamăgit ca şi ea de această întrerupere, dar hotărât să ia partea bună a lucrurilor.

Vii se aruncă pe puiul aflat în faţa lui, de parcă n-ar fi mâncat nimic toată ziua.

— Mă întreb unde bagă atâta…

— Este în creştere.

George se aşează la rândul lui şi-şi puse şervetul.

Foarte curând, micuţul pierdu orice interes pentru farfuria din faţa lui şi-şi îndreptă atenţia spre cele două lumânări.

— Flumoasă lumina, zise el întinzând mânuţa spre flacără.

— Atenţie, arde!

Unchiul lui îl opri imediat şi puse lumânările în afara razei lui de acţiune.

— Unde eram, va să zică? Ah, da, vorbeam despre…

— Atenţie! Paharul!

Prea târziu. Vif îl răsturnase încercând să ajungă la prăjituri. Vinul se prelinse pe faţa de masă, dar Andie îl şterse repede.

— Nu sunt pagube prea mari, remarcă ea, uşurată.

Şi întorcându-se spre copil, îl ameninţă cu degetul.

— Data viitoare când o să mai vrei ceva, te rog să ceri!

— Lapte? zise imediat micuţul.

George se ridică repede.

— Mă duc să aduc. Supraveghează-l până atunci.

— Poate că ar trebui să aşteptăm să termine el de mâncat ca să ne continuăm masa.

— Nu-i nevoie.

Puse bolul cu lapte pe masă, şi se servi cu poftă din puiul cu porumb.

— Este delicios…

Un minut trecu în linişte. Prezenţa lui Vif o făcea pe Andie să fie încordată, dar încercă să relanseze discuţia.

— De cât timp ţi-ai făcut propria ta afacere?

— Nu de prea multă vreme.

Se aplecă să ia de jos o bucăţică de pui căzută.

— Am lucrat timp de zece ani ca analist într-o mare societate. Apoi serviciul nostru a fost desfiinţat, fără preaviz.

Ea îl asculta doar pe jumătate, fără să-l piardă din ochi pe

Vif.

— După care, nereuşind să găsesc ceva de lucru cu un salariu echivalent…

— Te-ai hotărât să-ţi creezi propria societate, încheie ea repede în locul lui, arătând spre cuţitul pe care copilul încerca să-l apuce.

George îl luă imediat, ceea ce provocă un urlet de protest.

— Îl vleau! Vleau!

— Nu, este periculos pentru tine, îi spuse unchiul cu fermitate, punând cuţitul departe de el.

Apoi se întoarse spre Andie şi reluă discuţia.

— Ideea asta îmi umbla prin minte de ceva vreme. Acum era ocazia, sau niciodată, să mă lansez.

Prinse la timp farfuria care era gata să cadă.

— Zolz, mai vleau!

— Eu cred mai degrabă că pică de somn, zise Andie.

George părea că este pe punctul de a-şi pierde răbdarea, dar se stăpâni, tăie câteva bucăţele şi le dădu copilului care, în loc să le mănânce, le aruncă peste masă. Două bucăţele aterizară în paharul lui Andie, stropindu-i rochia cea nouă.

— Asta mai lipsea! strigă ea, cu o privire cruntă. Îţi repet că băieţelul ăsta este obosit. Nu-i e foame.

— Vrei să mănânci puiul ăsta? întrebă George pe un ton sever.

Vif scutură din cap, şi-şi plimbă linguriţa prin farfurie înainte să şi-o îndese în gură.

— Cel mai nostim este însă, reluă George discuţia, că societatea care m-a concediat a fost primul meu client.

— Vleau unt! ceru micuţul.

— Aveam zece ani de experienţă la ei, continuă George imperturbabil. Când au avut nevoie de un expert, eu am câştigat fără probleme contractul. Şi i-am încasat cu salariul meu pe un an întreg…

— Flumos! exclamă Vif.

Fără niciun avertisment se căţără pe masă, punându-şi genunchiul în untieră. George îl prinse rapid şi-l aşeză din nou pe cărţile de telefon.

— Vleau asta! Vleau asta! urla copilul zbătându-se ca un drăcuşor.

— Te asigur că este epuizat.

Dar unchiul scutură din cap şi luă copilul pe genunchi.

— Ce vrei?

— Vleau asta! zise el arătând lumânările.

— Lumânările?

— Da, lumânălile! veni răspunsul repede.

— Nu, zise scurt Andie.

— Nu, repetă şi George. Este periculos.

Vif începu să suspine.

— Lumânălile! Vleau lumânălile!

— Asta este numai vina lui Daryl! exclamă Andie. O să-l scutur eu pe idiotul ăsta şi pe prietenii lui tâmpiţi că au trezit copilul.

Vif continua să plângă; George făcu greşeala să nu-l mai strângă în braţe. Imediat, copilul se urcă iarăşi pe

masă, răsturnând totul: pui, porumb, farfurii, vinul, un adevărat dezastru.

— Ajunge! exclamă Andie pierzându-şi răbdarea. Du-te la locul tău!

Şi, iritată, adăugă:

— Îi trebuie un scaun înalt cu bare. Nu-l poţi pune pe un teanc de cărţi de telefon şi să te aştepţi ca el să fie cuminte.

— Este vina mea? Nu eu am avut ideea acestei cine fanteziste. Ai vrut să mă impresionezi!

— Un scaun înalt este eficace, domnule expert, cărţile de telefon nu sunt.

Din nou, copilul îşi încercă norocul şi porni spre lumânări, dar Andie fu mai rapidă.

— În pat, drăcuşorule!

— Dolm, Zolz? întrebă Vif, smiorcăindu-se.

— Este obosit, traduse George. Vrea să doarmă.

— Nu mai spune! zise ironic fata.

— Dolm… repetă Vif.

— Da, scumpule, încuviinţă ea, acum o să te culci. De altfel, cu toţii o să facem asta…

Se opri, stânjenită, în mijlocul frazei. Dar din fericire, George nu auzise nimic. Curăţa cu eficacitate dezastrul de pe masă. Până la urmă, remarcă stânjeneala ei.

— Ce cauţi?

— Tu unde ai să dormi? Ai vreun pat pliant sau vreun sac de dormit?

El nu-i răspunse, ceea ce nu făcu decât să-i crească nervozitatea.

— Poate câteva pături groase, puse una peste alta?

— Îmi pare rău, dar n-am decât un singur pat. În general, nu opresc pe nimeni să doarmă la mine… adică în încăperea alăturată.

Ea roşi şi aruncă o privire în dormitor. Patul, dublu, era destul de larg pentru două persoane, dar destul de

strâmt pentru a favoriza intimitatea. Andie înghiţi cu dificultate.

— Cămăşile mele sunt atârnate în dulap, poţi să iei una ca să dormi în ea.

Andie nu avea de ales. Fişa galbenă pe care se afla numărul de telefon al lăcătuşului era pe birou. Sau spărgea broasca şi cheltuia apoi o avere pe una nouă, sau dormea cu George. După cele două luni de chirie plătite în avans, fără să mai pună la socoteală comisionul agenţiei şi comisionul pentru mutat, chiar că nu-şi mai putea permite să plătească o noapte la hotel.

Ghemuit în braţele ei, Vif adormise, şi ea îşi dădu dintr-odată seama cât este de obosită.

George luă copilul şi-l culcă, aşezat bine între perne. Liniştit acum, micuţul se ghemui confortabil sub păturică. Andie remarcă tandreţea cu care unchiul său îl sărută. Apoi, în vârful picioarelor, veni lângă ea.

— Sunt dărâmat, şopti el. Haide, în pat toată lumea.

Ea îl privi cu un aer sever care însă nu avu niciun efect asupra lui. El dispăru, desfăcându-şi între timp cravata, şi reveni o clipă mai târziu cu o cămaşă curată pe care i-o aruncă. Ea o prinse din zbor fără să spună nimic. La rândul lui, George îşi scoase cămaşa, dând la iveală torsul viril şi puternic. Apoi se duse în dormitor, lăsând uşa deschisă.

Cu siguranţă că se purta special aşa. Visaseră amândoi la o seară romantică, dar ăsta nu era un motiv să se joace cu ea. Doar dacă nu căuta o scuză bună ca s-o atragă în patul lui. Andie oftă şi se retrase cu demnitate în baie.

Dar fireşte, fu obligată să iasă, îmbrăcată în cămaşa apretată care-i venea până la jumătatea coapsei. Vif dormea, şi dormitorul era cufundat în întuneric.

Intră cu precauţie, neştiind ce o să găsească şi, consternată, zări silueta lungă sub cearşafuri, ca o mumie

înfăşată.

— George, strigă ea încet. Dormi?

Tăcere. Se apropie de ceea ce se presupunea că este partea ei de pat şi murmură, în cazul în care el ar fi ascultat:

— Nu-mi place deloc aranjamentul ăsta…

Deodată, îi veni o idee şi începu să râdă. O idee foarte simplă… şi foarte eficace… gândi ea. Trase cuvertura care era bine prinsă sub saltea la picioarele patului şi se strecură în pat în sens invers.

— Noapte bună, zise ea veselă. Şi vise plăcute…

George rămase nemişcat, şi fără îndoială că ar fi rămas aşa toată noaptea, dacă n-ar fi fost trezit cu brutalitate douăzeci de minute mai târziu.

Chiar în clipa când Andie începea să aţipească, o muzică asurzitoare izbucni undeva în apropiere. Parcă ar fi fost într-o discotecă din New Orleans. Se auzeau trompete, tobe mari, instrumente de percuţie care acompaniau un cor spaniol.

Se gândi la început că poate visează. Dar o lovitură mai puternică în tobă o făcu să tresară. Se ridică în pat şi se trezi nas în nas cu George. Acesta părea să admire sistemul ingenios pe care ea îl inventase ca să se culce, şi o privea amuzat.

Noroc că Vif nu se trezise.

Deodată înţelese ce se întâmplă.

— Familia Hernandez! exclamă ea.

— Ei da, este melodia de care-ţi spuneam, Los caballos de Madrid.

— Dar este atât de tare… Nu se plânge nimeni?

— Ba da, toată lumea. Aşteaptă un pic.

— Hei! Hernandez! Opreşte imediat muzica aia!

După câteva secunde, acelaşi ordin se repetă. Şi slavă Domnului, muzica încetă, lăsând locul zgomotelor oraşului.

Andie se întinse la loc, uşurată. George îşi aşeză bine perna şi se pregăti să se culce. Privind cu respect spre fereastră, Andie murmură:

— Îţi mulţumesc, suflet bun, oricine ai fi…

George şopti râzând:

— Sufletul bun este Daryl…

*

* * *

Prima săptămână petrecută de Andie la New York fu un adevărat caleidoscop de impresii noi. Munca ei, destul de rigidă la început, deveni destul de repede interesantă. Cunoscu o mulţime de oameni şi intră într-un fel de rutină din care făceau parte Vif şi George.

Prima noaptea petrecută la el în apartament crease un precedent, şi acum cina destul de des cu ei.

În fiecare seară, când se întorcea acasă pe la ora şase, urca repede scara şi găsea pe uşă câte un mesaj dactilografiat, de exemplu:

„Am cumpărat un pui enorm. Ai şti să-l găteşti?…” Sau: „Poţi să-l iei pe Vif la tine sâmbătă pe la două?”… Sau: „Cât timp trebuie să fierbi un ou ca să fie moale?” etc…

După noaptea lor de pomină, George păstra distanţa. Andie nu ştia dacă să se simtă uşurată sau dezamăgită, dar cu excepţia câtorva săruturi rapide pe palier, intimitatea lor fizică rămânea într-un punct mort. Deveniseră buni prieteni, în general prea grăbiţi sau prea obosiţi ca să se mai gândească şi la altceva. Atracţia fizică era în continuare prezentă dar ţinută deoparte. Prezenţa permanentă a lui Vif îi împiedica să dea frâu liber sentimentelor.

În prima săptămână, Andie se simţi uşurată că nu trebuie să gătească la ea acasă. Încă nu-şi desfăcuse toate bagajele şi se gândea s-o facă în weekendul următor. Doar patul şi câteva mobile fuseseră instalate la locul lor.

Totul se învârtea în jurul lui Vif, şi Mindy tot nu dăduse vreun semn de viaţă.

— Trebuie să priveşti realitatea în faţă, îi spuse ea vineri lui George. Nu eşti pregătit să ai grijă de un copil de doi ani. Acesta are nevoie de o prezenţă permanentă; nu pun la socoteală orarele tale adaptate şi răbdarea îngerească pe care o ai.

Tocmai îl culcaseră pe Vif, şi George era lângă pătuţul lui, cu faţa răvăşită.

— Nu uita că mâine este rândul tău, ai promis că te ocupi de el în weekend.

Andie încuviinţă. îl va ţine pe copil la ea două zile, cât timp unchiul lui va fi plecat la Syracusa pentru afaceri. îl privi pe George cu simpatie.

— Pari istovit.

— Aparenţele înşală…

O luă de braţ şi o conduse în dormitor, unde se lăsă să cadă pe pat, complet descumpănit.

— Am depăşit stadiul epuizării. Ai în faţa ta întruchiparea totalei disperări.

— Dar tot nu vrei să abandonezi aventura asta. Când mă gândesc că m-ai făcut încăpăţânată ca un catâr… Sunt sigură că săptămâna asta nici n-ai putut să lucrezi.

— Nu, recunoscu el. Am încercat totuşi. Luni de exemplu, am avut trei convorbiri importante la telefon, şi de fiecare dată Vif a început să urle. Imaginează-ţi ce înseamnă să vorbeşti la telefon, cu un copilaş care plânge în braţe. Adineauri, mă străduiam să conving un client într-o problemă, când a trebuit să mă scuz ca să mă duc să-l extrag pe năzdrăvan din ascensorul de marfă în care reuşise să se caţere, numai Dumnezeu ştie cum.

Andie se lăsă să cadă alături de el.

Deveniseră o obişnuinţă aceste schimburi zilnice de impresii, fiecare aprecia faptul că poate să se descarce la urechea unui prieten.

— Acum este rândul tău, reluă el. Ai găsit vreo idee în scenariu în privinţa noii neveste a lui Foster, după ce cealaltă a înviat din morţi? Cum o cheamă? Ah, da, Fredonia.

— Te-ai uitat la spectacolul nostru? întrebă ea, surprinsă.

— Asta îmi umple timpul când aranjez lucrurile lui Vif sau îi pregătesc mâncarea. De fapt, unul din sponsorii voştri îmi este client.

— Da? Care?

— Dusty Dan, fabricantul de ceară. A avut nişte dificultăţi de producţie la uzina lui din Jersey, pentru care m-a consultat. Acum funcţionează cu randament maxim.

Ea încercă să şi-l imagineze pe George rezolvând o problemă complexă într-o uzină, cu Vif zbătându-i-se în braţe.

— Priveşte lucrurile în faţă, George, zise ea, îngrijorată; ai nevoie de ajutor.

— Vrei să spui de o baby-sitter?

— Mă refer la o părere profesionistă, îi explică ea cu blândeţe. Sunt sigură că există specialişti pentru astfel de situaţii.

El o privi de parcă ar fi avut în faţă un trădător.

— Vif nu are nevoie de nimeni decât de mine. Dacă Mindy nu-şi vrea copilul, am să mă ocup eu de el.

— Dar cum? Eşti epuizat, depăşit de situaţie, surmenat. Nu poţi să faci totul singur şi Vif are nevoie de o familie adevărată.

— Habar n-ai ce vorbeşti!

— Ba da. Nu spun că n-ar trebui să-l păstrezi, ci doar că nu mai poţi continua astfel. Nu este bine nici pentru el nici pentru tine.

— Adică, tu nu mă crezi în stare să fiu un tată bun?

— Dimpotrivă, eşti perfect pentru Vif, şi te admir mult.

— Atunci care-i problema?

— Nu vrei să accepţi inevitabilul: mai devreme sau mai târziu, va trebui să urmezi calea legală.

— O să vedem asta când se va întoarce Mindy. Până atunci, de ce să ne facem probleme?

— Şi ce o să se întâmple dacă ea vine anul viitor şi-şi cere copilul? Ce o să spui atunci? Că l-ai găsit în pragul uşii şi că ai suferit de amnezie timp de un an? O să pară ciudat că nu ai semnalat dispariţia mamei. Cu cât întârzii mai mult, cu atât mai mult complici lucrurile.

— Nu-ţi face tu griji pentru complicaţii, eu sunt expert în acest domeniu, ştii bine.

— Am remarcat, răspunse ea cu un zâmbet.

Nu voia să-l hărţuiască, ci doar să-l ajute, şi de aceea adăugă cu căldură în glas:

— Te porţi minunat cu Vif, George. N-am mai văzut niciodată un bărbat atât de tandru şi atât de atent cu un copil.

Se făcu linişte, o linişte profundă. Andie putea aproape să palpeze fluidul ce trecea între ei.

El îi luă mâna şi i-o mângâie încet.

— Ne-am cunoscut acum o săptămână, şi totuşi am impresia că te cunosc dintotdeauna.

— Ce linişte este acum, spuse ea după o vreme.

— Este adevărat, prietenii lui Daryl sunt departe. Familia Hernandez lucrează până târziu, Candida are curs de canto la celălalt capăt al oraşului, Sheila este în munţi cu gurul ei, iar Vif doarme adânc.

Priviră copilaşul adormit cu degetul în gură. O adiere uşoară pătrundea prin fereastra deschisă, aducătoare de pace. George se aplecă spre Andie şi-şi încolăci braţele în jurul gâtului ei. Absolut firesc, buzele li se contopiră.

— Am aşteptat multă vreme… murmură el lângă obrazul ei.

— Ştiu, dar Vif…

— Nu este numai din cauza lui… Nu voiam să te grăbesc.

Ea nu-i răspunse, plecându-şi ochii sub privirea lui pătimaşă.

George o sărută din nou. Mâinile lui calde şi puternice îi mângâiau spatele, apoi îi desfăcură bretelele care-i ţineau corsajul subţire pe după gât, eliberându-i astfel sânii mici.

Andie îşi pierdu siguranţa de sine. Întotdeauna considerase că silueta ei este prea slabă ca să fie cuceritoare. Dar George îi prinse delicat în palme sânii albi ca laptele, mângâindu-i cu voluptate şi şoptindu-i:

— Eşti fermecătoare…

Fascinată şi mândră de ea, Andie gemu de plăcere, când el se aplecă s-o sărute. O strânse cu putere la piept. Era minunat să-l simtă atât de aproape, era excitant şi liniştitor în acelaşi timp. Simţea că poate avea încredere în el, atunci când el o acoperea cu sărutări, şi era pregătită să-şi deschidă şi sufletul.

— Zolz! se auzi o voce subţirică din camera alăturată.

— Oh, nu! protestă el.

Andie zâmbi, resemnată.

— Războinicul nu are voie să se odihnească…

Se ridică şi-şi aranjă la loc corsajul.

— Nu-i nimic, nu era nici momentul cel mai bun, nici locul potrivit…

— Este adevărat, zise George cu părere de rău.

Apoi ochii lui aurii îşi recăpătară strălucirea şi, înainte să se ridice ca să răspundă la apelul copilului, el îi mărturisi cu o voce caldă:

— Când vom face dragoste, Andie, vom fi complet singuri, şi vom avea înaintea noastră o veşnicie…

Capitolul 6

Luni dimineaţa, la studioul de filmare era o stare de criză. Noua actriţă din serial fusese grav accidentată în

timpul weekendului, şi scenariul trebuia refăcut înainte de ora unsprezece.

Şi, ca lucrurile să fie şi mai complicate, George, care trebuia să se întoarcă duminică seara pentru a o elibera pe Andie după două zile în care fusese baby-sitter, nu putuse să decoleze din cauza ceţii, şi-i promisese la telefon că va lua un tren. Dar luni dimineaţa încă nu ajunsese, astfel că ea se hotărî să-l ia pe Vif la studio.

În holul plin de lume la ora aceea matinală, nu o remarcase nimeni, şi reuşi astfel să ducă copilul până în biroul ei. Abia ajunse, şi formă imediat numărul lui George.

— Bună ziua, se auzi răspunzând robotul. Aici este societatea Demarest-Consilier Expert. Dacă doriţi să lăsaţi un mesaj…

Andie aşteptă nerăbdătoare semnalul sonor şi spuse:

— Sunt Andie. Ai promis că te întorci până azi-dimineaţă la ora opt. Comportamentul tău este total iresponsabil. Îţi dai seama că stau cu Vif de sâmbătă? Mi-am început serviciul doar de o săptămână, şi aici la studio suntem în plină stare de criză…

Căută un final potrivit disperării ei:

— AJUTOR!!!

Puse brusc receptorul în furcă şi-l privi pe micuţ care se juca cu creioanele ei colorate. Deja îi apăruse o mustaţă deasupra gurii şi acum era pe cale să adauge favoriţii. Ea îi trase creionul din mâini. În clipa aceea, se auzi interfonul, făcând-o să tresară.

— Hei, Maguire! răsună vocea patronului. Eşti la curent cu vestea proastă?

Vif tot încerca să pună mâna pe carioci, şi ea i le lăsă până la urmă, ca să nu-l facă să plângă.

— Da, sunt la curent, repetă ea, încordată, privind cum se mângâie copilul.

— Avem şedinţă în cinci minute, la sala de conferinţe. Mai avem două ore ca să refacem scenariul, ceea ce

înseamnă că mai rămâne doar o jumătate de oră pentru repetiţii.

Închise interfonul fără ca măcar să-i spună la revedere. Disperată, Andie imploră Cerul:

— Doamne, adu-l repede pe George!

Se auzi o bătaie în uşă, şi imediat apăru Gail Conway. Cele două tinere se simpatizaseră chiar de la început. Gail juca un rol secundar, dar stabil, în serialul muzical, de mai mulţi ani încoace. Ştia de existenţa lui George şi nu păru deloc surprinsă să găsească un copilaş aşezat pe biroul prietenei sale.

— Să nu spui nimic, o avertiză Andie, ocupată să frece cu un şerveţel faţa micuţului.

Gail îl luă apoi pe Vif pe genunchi şi continuă ea să-l cureţe. Copilul părea s-o accepte, spre marea uşurare a lui Andie.

— Presupun că acest copil îi aparţine imposibilului acela de George.

Andie încuviinţă, cu o mutră jalnică.

— Nu crezi că abuzează un pic de tine?

— Ce vrei să fac? Chiar are nevoie de ajutor.

— Are nevoie mai ales de o baby-sitter adevărată.

Andie îşi aminti seara de vineri. Dacă ar fi fost singuri şi liberi să urce în apartamentul ei…

— Cred că se teme să-l lase pe Vif singur cu o necunoscută.

— V-ar plăcea amândurora să aveţi o sâmbătă de libertate? Eu nu sunt o necunoscută…

Andie se lumină la faţă.

— Ai face tu asta?

— Bineînţeles, în schimbul unui mic serviciu.

— Adică?

— Să inventezi un nou scenariu, astfel ca eu să nu fiu nevoită să mă „mărit” cu actorul acela oribil pe care l-a angajat Lou. Este un mitocan. De fiecare dată când mă

sărută pe platoul de filmare, merge mult mai departe decât este nevoie, dacă înţelegi ce vreau să spun…

Andie făcu o grimasă de simpatie şi Gail se înfioră la gândul de dinainte.

— Nu pot să suport ideea că va trebui să joc cu el scene de dragoste tot sezonul ăsta.

— N-o să fie uşor. Va trebui să-i convingem şi pe ceilalţi scenarişti, iar Lou se gândeşte să vă facă să turnaţi vreo două scene, pot să spun, destul de îndrăzneţe…

Gândul de a petrece o seară singură cu George era foarte ispititor. Ar pregăti specialităţile ei culinare: kulibiak cu somon şi prăjitură cu scorţişoară…

— Am să văd ce pot face, Gail. Poate că voi fi obligată să-l prind pe iubitul tău din film „asupra faptului” şi astfel să închei relaţia cu el.

— Oh, îţi mulţumesc! Îţi mulţumesc din suflet!

Apucă în ultima clipă mânuţa lui Vif care voia să decoreze cu creioanele colorate manuscrisul de pe birou.

— Am să ţi-l iau chiar acum, ca să ne cunoaştem un pic… Apropo, ce o să scrii pentru personajul care ne lipseşte? Fredonia tocmai a reapărut, nu poţi s-o elimini imediat…

— Ei bine, se gândi Andie, poate oricând să aibă un accident de maşină. O să acoperim cu pansamente o înlocuitoare, o punem pe un pat de spital, şi o ţinem în comă, până când actriţa noastră îşi va relua munca.

— Asta nu va avansa prea mult acţiunea.

— Ar trebui introdus un element nou…

— Am putea să introducem o amantă, pentru ca Foster să aibă remuşcări, atât faţă de tânăra şi frumoasa lui soţie, cât şi faţă de fosta, aflată sub pansamente.

— Nu, răspunse imediat Andie, fără să-şi ia ochii de la copil. Este prea neverosimil, chiar şi pentru o comedie muzicală. Ne trebuie un mister… Ia să ne gândim. De ce să dispară Fredonia?

— Pentru că ar fi deprimată? propuse Gail.

— E exagerat.

— Pentru că a crezut că o să moară?

— Prea complicat.

— Suferă de amnezie?

— Lsă-mă să mă gândesc…

Căutările lor fură întrerupte de Vif, a cărui mânuţă reuşise să ajungă la creioanele colorate. Dar spre marea lui disperare, acestea se rostogoliră pe jos, urmate de întreg manuscrisul.

Andie oftă, exasperată.

— Tu n-ai nicio idee, Vif?

Deodată chipul i se lumină. îl privi, radioasă, ca şi cum ideea care-i venise ar fi fost chiar a lui.

— Asta ar trebui să meargă… zise ea.

— Ce anume? întrebă Gail, nerăbdătoare. La ce te gândeşti?

Andie îi făcu semn prietenei sale să tacă şi-şi notă rapid câteva idei pe o foaie de hârtie.

— Strălucit… şi atât de simplu…! exclamă ea cu o emoţie crescândă. Vif, eşti un deştept!

Gail tocmai voia să spună ceva când Lou Collier intră ca o vijelie în încăpere, fără să bată la uşă. Evident nervos şi preocupat, nici măcar nu remarcă prezenţa copilului, aşezat pe jos în mijlocul creioanelor.

— Maguire! răcni el. Credeam că te-am anunţat că avem o şedinţă de urgenţă. Trebuie să-ţi trimit o invitaţie specială?

— Am găsit o idee… îi replică ea repede, obişnuită de acum cu furiile patronului ei.

Collier ridică mirat sprâncenele.

— Ascult. Dar n-am timp de pierdut cu prostii.

Deodată, îl zări pe Vif, care-i zâmbea şi aruncă spre el un creion. Lou evită obiectul şi întrebă cu severitate:

— Ce caută copilul ăsta aici?

— Este noul nostru personaj din scenariu, îndrăzni Andie, fără să clipească. Fredonia a dispărut de doi ani, nu-i aşa? Ei bine, fără ştirea nimănui, are un fiu pe care l-a crescut în secret. Dar iată că acum se află la spital, înfăşurată în pansamente, într-o stare critică…

Privea chipul ca de marmură a lui Collier, care continua să fixeze copilul.

— Problema cea mare este: ce să facă acum cu copilul?

— Da, ce este de făcut?

— Răspuns: tatăl copilului va trebui să aibă grijă de el. Acum intervine întrebarea de o mie de puncte: cine este tatăl?

— Mi se pare o idee bună… zise Gail. Dar, vorba aceea, eu nu sunt decât o actriţă, părerea mea nu contează, ce zici, Lou?

Acesta îşi freca bărbia şi rămase o clipă tăcut. Apoi dădu din cap, îngândurat.

— Nu-i deloc rău… şi dacă adevăratul tată nu se arată, copilul va trebui adoptat de cineva… Asta va smulge lacrimi publicului…

Îşi îndreptă capul şi bătu din palme, vizibil uşurat.

— Bună treabă, Maguire. Ne salvezi viaţa. Sună imediat la Serviciul de Ajutorare a Copilului, astfel ca să avem toate informaţiile necesare, ca să fim cât se poate de autentici. După aceea, întinde-o la şedinţă!

Şi adăugă zâmbind:

— Felicitări…

Andie se umflă în pene la complimentul lui, dar întrebarea următoare o făcu să tresară:

— Am altceva să te întreb. Cum de a apărut copilul ăsta aici atât de repede?

— Sunt obligată să răspund la întrebarea asta?

El se gândi o clipă.

— Nu. Numai să fii peste un sfert de oră în biroul

meu, cu toate informaţiile necesare, şi pune-i pe părinţii micuţului să semneze un formular de contract. Dar de acum încolo, să nu mai angajezi niciun actor!

Ea încuviinţă slab şi, după plecarea lui, se lăsă să cadă într-un fotoliu, acoperită toată de o sudoare rece.

— Uf! oftă ea, ştergându-şi fruntea.

— Bravo! strigă Gail. Dintr-un foc, ai dat trei lovituri: comedia este salvată, Vif are un motiv să se afle aici, şi tu şi cu George veţi avea o seară de libertate!

Luă copilul şi se îndreptă spre uşă.

— Eu iau copilul, tu telefonezi, şi după aceea te duci la şedinţă.

Andie începu să răsfoiască grăbită cartea de telefon când se auzi o bătaie în uşă.

— Intră, răspunse ea, fără să ridice ochii.

— Bună ziua, se auzi o voce cunoscută.

Ea tresări. George se afla în faţa ei, vizibil cu sufletul la gură. Aproape că uitase cât este de seducător, şi în ce măsură prezenţa lui este liniştitoare.

— Iată-mă în sfârşit! Unde este Vif!

Pe chipul lui se citea oboseala.

— Este cu prietena mea, Gail, în hol.

— Perfect, mă duc să-l iau şi plec.

— Oh, nu! Nici nu-ţi imaginezi ce se întâmplă… Te rog să mă asculţi şi, mai ales, să nu mă întrerupi. Am nevoie de cooperarea ta, şi am prea puţin timp ca să-ţi explic.

— Îmi pare rău că am întârziat, dar n-am găsit niciun tren mai devreme, şi…

— Te rog, ia loc…

Îl împinse într-un fotoliu şi se aplecă spre el.

George o privea cu un aer vinovat.

— Cred că îţi par teribil de iresponsabil…

— În urmă cu câteva minute, chiar aşa era…

— Şi părerea ta s-a schimbat brusc?

— Exact.

Înainte ca ea să poată face vreun gest, el o trase pe genunchii lui.

— George, este imposibil acum! protestă ea.

Dar vocea ei era lipsită de convingere. Era atât de bine să-l simtă aproape! Putea foarte bine să-i explice cum stau lucrurile, aşezată pe genunchii lui…

— Ce s-a întâmplat? Ce este atât de urgent?

Andie luă scenariul de pe birou şi i-l flutură pe sub nas.

— Asta! N-am la dispoziţie decât două ore ca să-l rescriu. Aşa că, lasă-mă.

Dar el, dimpotrivă, îşi înteţi strânsoarea.

— Fără îndoială că au nevoie de un bun consilier-expert… zise el.

Îi luă textul din mâini şi începu să-l citească, în timp ce ea rămânea prizoniera braţelor lui, de bunăvoie.

— Nu glumesc, este important. Şi slujba mea şi Vif depind de asta. Dar acum n-am timp să-ţi explic.

El continua să răsfoiască manuscrisul, fără să dea atenţie spuselor ei.

— Tu ai scris asta?

— Da, de ce?

Ochii lui străluceau cu licăriri ironice.

— Parcă ar fi scris exact pentru mine…

O strânse mai tare la piept.

— „Oh, draga mea”, citi el pe un ton teatral. „Nu vezi că soarta ne-a apropiat? Orice s-ar întâmpla, suntem făcuţi unul pentru altul…”

— Te rog încetează… zise Andie. Sunt deja în întârziere.

Dar el continuă, imperturbabil:

— „În toate aceste zile cât n-ai fost aici, nu m-am gândit decât la tine. Mi-ai lipsit îngrozitor…”

Faţa lui era atât de aproape, ochii aurii parcă o

vrăjeau…

— „Mă faci să înnebunesc de dor…”

— Exagerezi! protestă ea.

— Eu? Dar sunt cuvintele tale…

El reluă textul, şi ochii îi sclipiră veseli.

— Ah, iată partea cea mai interesantă. Vrei să ţi-o citesc?

— Eu am scris scena asta, oftă Andie. Deci cunosc urmarea…

— Atunci ştii ce trebuie să fac…

Îi cuprinse cu tandreţe în palme faţa. Ea îi întâlni privirea de aur, şi toate hotărârile se topiră. Până la intrarea lui în încăpere, nu-şi dăduse seama cât de mult îi lipsise. Azi-dimineaţă, ar fi vrut să-l strângă de gât şi acum se simţea ca de ceară în mâinile lui.

El o îmbrăţişă şi foile se risipiră pe jos. Andie se abandonă cu plăcere, ca şi cum nu mai avea nimic de făcut, nici cercetări, nici telefoane de dat, nicio şedinţă la care trebuia să se ducă.

— Este pentru prima oară când ne aflăm singuri într-o încăpere, fără Vif în preajmă, observă el pe un ton cald, acoperindu-i cu sărutări gâtul şi umerii. Mi se pare minunat…

— Şi mie, răspunse ea, cu ochii ei verzi cufundaţi într-ai lui.

El zâmbi şi-i duse mâinile la buze. Acest simplu gest o făcu să plutească. Dacă măcar ar putea acum să scape cumva şi să se bucure de un moment mai lung de singurătate…

— Am o surpriză pentru tine, reluă ea. Te invit sâmbătă la mine la cină, fără copil, doar între adulţi. De Vif va avea grijă Gail. Dar până atunci, n-am deloc timp pentru tine. Am de lucru până peste cap şi n-aş vrea să amânăm întâlnirea.

— Mă pedepseşti pentru întârzierea mea?

— Nu, îi mărturisi ea sincer. Este singurul meu mijloc de existenţă. Am o săptămână supraîncărcată, şi la sfârşitul zilei nu visez decât la patul meu. Ca să dorm… adăugă ea în grabă.

— Înţeleg, zise el după o clipă, cu o privire întunecată. Dar mai dă-mi numai un sărut, ca să pot suporta aşteptarea.

— Unul adevărat, ca să ţină toată săptămâna… răspunse ea, cu faţa deja întoarsă spre el.

Buzele li se contopiră cu sete. George o strânse cu putere la piept.

În clipa aceea, uşa se deschise la perete.

— Hei, Maguire! strigă Collier. Unde este mama copilului ăluia? Trebuie să-mi semneze contractul şi…

Se opri brusc şi ridică mirat sprâncenele.

— Eşti pe cale să faci cercetări, sau ce?

Andie sări jos din braţele lui George, şi-şi aranjă în grabă bluza.

— Puteai măcar să baţi la uşă, Lou! exclamă ea.

Fără să-i răspundă, Lou îl privi pe George.

— Dumneata cine eşti?

Acesta răspunse fără să clipească:

— Mama copilului, evident!

Urmă un moment lung de tăcere, apoi Collier spuse:

— Urmează-mă în biroul meu ca să semnezi contractul. O să-l punem pe copil să joace numai astăzi.

Apoi, întorcându-se spre Andie, continuă:

— Ai obţinut informaţiile de care ţi-am spus?

— Imediat… am avut doar… o clipă de pauză.

— Grăbeşte-te, ceilalţi redactori au început deja să lucreze pe marginea ideii tale.

Ea îi privi ieşind. George îi făcu discret cu ochiul înainte să treacă pragul. Săptămâna va fi lungă, dar gândul la sâmbăta ce urma îi ridica moralul. Sâmbătă dimineaţa va dormi până târziu, iar seara în doi va fi

minunată… Asta îi dădu curajul să se apuce de treabă.

Câteva clipe mai târziu, tocmai răsfoia cartea de telefon, când o voce în interfon o făcu să tresară.

— Hei, Maguire!

Mai întâi, crezu că este Lou, dar nu era el.

— Bună idee să ne găseşti o baby-sitter pentru sâmbătă. Nu mai visez decât la întâlnirea noastră…

— George! se supără ea. Dacă merge tot aşa, o să fiu dată afară. Unde este Lou?

— M-a lăsat aici şi s-a dus să caute nu ştiu ce document pentru şedinţa asta a redactorilor. Şi dacă tot aştept, m-am gândit că putem relua această discuţie pasionantă.

— Eu chiar trebuie să lucrez, George!

Închise interfonul şi luă din nou cartea de telefon, apoi, totuşi, ispita fu mai tare. Apăsă pe butonul interfonului.

— Dragule, mai eşti acolo?

Dar nu vocea lui George îi răspunse.

— Ajunge, Maguire! Scenariul tău trebuie să fie gata la ora unsprezece. Şi telefonează la Serviciul Social. Ai înţeles… dragă?

— Oh… da, Lou.

Îşi retrase degetul de pe buton de parcă ar fi curentat-o, şi gemu, exasperată:

— Ce zi!

În timp ce căuta numărul de telefon al Serviciului Social, îi trecură prin minte ultimele evenimente petrecute.

Sosise la New York, îi cunoscuse pe George şi pe Vif. Imediat, se trezise amestecată în viaţa lor. Pentru că George trebuise să plece, ea luase copilul pe perioada weekendului, dar el nu se întorsese la timp. Urmaşe încurcătura de astăzi şi folosirea lui Vif în scenariu ca ultimă soluţie. Formă numărul, iritată dintr-odată fără să

ştie de ce.

Apoi, totul în minte i se limpezi. La ce bun să se mai prefacă? Pentru ce simţea nevoia să afle aceste informaţii de la Serviciul Social pentru Ajutorarea Copilului? Farsa aceasta cu Vif nu putea să mai dureze. Nu puteau să mai jongleze cu el astfel. Astăzi, de faţă cu Lou, se descurcase bine când acesta întrebase de mama copilului, dar data viitoare când va întreba altcineva?

Oare această situaţie era bună pentru copil? Sau care? Habar nu avea care va fi hotărârea legală, dar ce-o să se întâmple când i-l vor lua pe Vif lui George? Oricât de greu ar fi fost, nu era mai bine să afle chiar acum cum stau lucrurile? Şi dacă Vii se ataşează profund de unchiul lui şi apoi vor trebui despărţiţi? Gândul la feţisoara aceea micuţă cu părul ciufulit şi la lacrimile lui, îi frânse inima.

Trebuia făcut ceva. Mama lui trebuia să ia o hotărâre definitivă: fie să aibă grijă de el, fie să-i permită să-şi găsească o familie iubitoare în care să fie fericit. Şi dacă Mindy nu dăduse niciun semn de viaţă pentru că i s-o fi întâmplat ceva: accident, boală, sau Dumnezeu mai ştie ce?

Hotărâtă, Andie luă telefonul şi formă încă o dată numărul.

— Alo, Serviciul de Ajutorare Socială a Copilului? Aş vrea să ştiu care este calea legală de urmat când un copil este…

Se opri, cuprinsă de remuşcări. Avea oare dreptul să facă asta? îşi reaminti hotărârea înverşunată a lui George de a-l păstra pe Vif cu orice preţ, dar oare intervenţia Serviciului Social l-ar împiedica? Era absolut posibil ca să-i fie lăsat în grijă copilul fără probleme, şi să nu aibă nicio dificultate în a-şi dovedi competenţa şi buna-credinţă.

Adunându-şi tot curajul, reluă, cu o oarecare tristeţe în glas:

— Aş vrea să vă semnalez abandonul unui copil.

Capitolul 1

După o săptămână de muncă intensă, vineri seara Andie se prăbuşi pe pat şi nu se trezi decât a doua zi la prânz, în ciuda familiei Hernandez, a prietenilor lui Daryl şi a vocalizelor Candidei.

Oraşul în sărbătoare zumzăia ca un stup. Aparatele de radio erau date la maximum, copiii strigau, maşinile, în care erau îngrămădite provizii pentru plajă sau pentru mers la ţară, circulau fără întrerupere. Era mult-aşteptata zi de odihnă, în care ea va putea să pregătească seara visurilor ei…

Reuşise să-şi alunge din minte telefonul pe care-l dăduse la Serviciul Social. Persoana care-i răspunsese fusese foarte înţelegătoare şi-i dăduse de înţeles că nu se va face nimic înainte de câteva zile. Erau de verificat multe detalii, iar situaţia descrisă de Andie nu era la drept vorbind de maximă urgenţă. După ce făcuse ceea ce considerase a fi de datoria ei, hotărâse să lase evenimentele să-şi urmeze cursul.

Bucuroasă de timpul frumos de afară, dădu la o parte planta verde şi se aplecă pe fereastra care dădea chiar deasupra celei a lui George.

— Bună ziua! strigă ea. E cineva acolo jos?

Daryl tocmai trecea strada, cu un rucsac în spate, parcă ar fi plecat undeva pentru weekend. Ce noroc! gândi ea.

Capul lui George apăru pe balcon.

— Abia te-am zărit în săptămâna asta. Mai avem întâlnire diseară?

— Sigur! Pregăteşte-te să mănânci cel mai bun kulibiak din viaţa ta.

— Eu am să aduc vinul.

— Şi în niciun caz altceva!

Andie arătă spre Vif, care reuşise să se caţăre prin spatele lui pe marginea balconului.

— Atenţie! strigă ea alarmată.

George îl prinse rapid, apoi spuse:

— Cred că as face mai bine să închid fereastra.

— Sau să-i pui nişte bare, domnule expert, de aceea există bare.

— Am să încerc şi asta. Săptămâna a fost foarte obositoare. De îndată ce întorc spatele, Vif face numai prostii. Azi-dimineaţă s-a ascuns în lăcaşul ascensorului pentru a patra oară de luni încoace.

— Străduieşte-te să-l ţii întreg până se întoarce Mindy. Tot nu te-a sunat?

El scutură negativ din cap.

— O să mai vorbim diseară despre asta.

— Da, răspunse ea, cuprinsă brusc de remuşcări.

Nu mai ştia nimic despre intervenţia celor de la Asistenţa Socială, şi acum nu ştia cum să dea ochii cu George şi să-i mărturisească ceea ce făcuse. Se întreba cu nelinişte care va fi reacţia lui.

Apoi, gândindu-se la minunata seară care o aştepta, îi reveni optimismul. Poate că el va fi chiar uşurat că ea făcuse acest demers. Nu era cazul să-şi facă griji dinainte.

După un mic dejun copios, se îmbrăcă într-o cămaşă în carouri şi blugi, şi coborî scara în grabă. Afară o aştepta un spectacol uimitor. În faţa intrării se îngrămădeau tone de ziare, în cinci pachete enorme bine făcute.

Cu siguranţă că erau ale lui Barnes. Ea se uită la muntele de ziare şi reviste: niciuna nu era mai veche de o lună. Privi din nou cu stupoare grilajul ferestrelor în spatele cărora trăia omul.

„Măcar el nu face zgomot…”

Unul dintre prietenii lui Daryl începu să strige de pe trotuarul din faţă. Dar nu se arătă nimeni.

— Tocmai a plecat, îl informă ea.

Oaspetele tresări, de parcă s-ar fi aflat în faţa unei fantome, o privi de sus în jos, ridică din umeri şi plecă.

Andie o luă în direcţia opusă, spre nenumăratele magazine de pe bulevardul Columbus. Încă nu avusese timp să le exploreze, dar avea de gând s-o facă chiar astăzi, începând prin a-şi cumpăra o rochie în faţa căreia însuşi domnul-perfecţiune nu va putea decât să se încline…

Îndeletnicirea aceasta plăcută îi luă două ore, tot încercând diferite modele în vreo duzină de magazine. Dar merita! Ce varietate de stiluri, de la cele mai delirante, mai îndrăzneţe, până la adevărate nebunii… îşi alese până la urmă o rochie neagră fără mâneci, strânsă în talie, care-i punea în evidenţă silueta frumoasă. Sandalele cu toc înalt, colierul şi brăţara de argint îi completară ţinuta. În sfârşit, după câteva ezitări, îşi cumpără şi o eşarfă neagră cu care să-şi prindă părul.

Constatând că se făcuse deja ora patru, se grăbi să-şi facă cumpărăturile pentru cină şi se întoarse acasă încărcată de pachete. La ora şapte, kulibiakul era gata iar faimoasa prăjitură cu scorţisoară se răcea pe marginea ferestrei. Făcu un dus, din ce în ce mai emoţionată, şi se stropi cu apă de colonie. Prin aburii care se formaseră în baie, îşi zări în oglindă obrajii îmbujoraţi, iar în ochii verzi dansau numai scântei. „Ştii ce te aşteaptă astă-seară, şi eşti pregătită…” gândi ea, scuturându-şi buclele roşcate ce-i încadrau faţa.

*

* * *

George întârziase deja douăzeci de minute. Arzând de nerăbdare, Andie hotărî să coboare. Poate că Gail nu venise încă, era mai bine să se asigure.

Prietena ei îi deschise uşa.

— Ce se întâmplă? întrebă Andie.

Tânăra îi flutură în faţa ochilor cinci fise de culori diferite.

— Ştii tu ce sunt astea?

— Am o mică bănuială…

Gail amestecă fisele şi i le întinse.

— Ia-o pe oricare dintre ele.

Andie ezită, dar Gail insistă. Trase la întâmplare o fisă roşie, intitulată Urgenţe.

— Priveşte! A notat aici toate dramele posibile: otrăviri, răniri, fracturi din cap până-n picioare, asfixie, cu numele şi specialitatea fiecărui spital.

— Are simţul răspunderii, atâta tot.

— Prietenul tău George ar fi trebuit să fie profesor.

— Trebuia să te previn, este un pic cam meticulos când e vorba de Vif.

— Este chiar mai mult, continuă Gail. Ia mai trage o fişă.

Andie trase una albastră de data asta şi citind-o, izbucni în râs. Scria: Instrucţiuni privind scutecele.

— Exact! Şi în cazul că n-aş pricepe, există şi o schemă pe verso, însoţită de o demonstraţie. Vrei să mai vezi şi altele?

Andie i le luă din mână şi-şi aruncă ochii pe ele. George prevăzuse totul, de la felul cum se încălzeşte un biberon, până la poveştile preferate ale copilului, clasate în ordine alfabetică.

— Zău, Andie, gemu prietena ei, eşti sigură că ştii ce faci? Tipul ăsta e teribil. N-are încredere în nimeni. Parcă ar pleca să facă înconjurul lumii!

Deodată, se auzi vocea lui George:

— Gail, vrei să vii un minut, să-ţi arăt cum funcţionează telefonul. Am programat urgenţele, astfel că nu ai de apăsat decât un buton.

— Vezi, e sonat! Un tată adevărat nu şi-ar face atâtea probleme…

Andie intră în cameră, unde George tocmai mai punea o fişă lângă telefon, cu Vif în braţe. Ea îi luă copilul, privi fişa şi dădu din cap.

— Eşti complet ridicol, George! O să fii la etajul de

deasupra şi nu la Tombuktu. Am pregătit o cină excelentă care o să fie toată uscată dacă n-o mâncăm imediat. Gail este absolut capabilă să telefoneze, să încălzească laptele, să schimbe copilul şi să-l culce. Vii, sau trebuie să te iau cu forţa?

El o privi cu o mutră jalnică.

— Cred că sunt un pic nervos.

— Este o reacţie normală, răspunse ea cu blândeţe. Dar adaugă la nervozitate şi originalitatea ta care înseamnă a prevedea totul. Eu te cunosc, dar Gail nu. Aşa că, vino!

La aceste cuvinte, expresia lui Vii se schimbă.

— Peci, Zolz?

George se crispă.

— Vezi, este neliniştit la gândul că-l las singur.

— Nu, nu peci, Zolz! începu să scâncească micuţul.

— Vino! zise Andie.

Dar George nu se clinti.

— Poate că ar trebui să cinăm aici, şi…

— Nu!

Strigătul lui Andie îl făcu pe Vif să tresară.

— Nu, repetă ea mai calm. Eşti nebun? Este prima noastră seară singuri, nu o strica…

— Zolz! Nu peca!

El îl privi cu tandreţe pe copil care, brusc, se aruncă la gâtul lui şi se agăţă, de parcă ar fi fost o problemă de viaţă şi de moarte.

— Dă-mi-l mie, zise Andie.

După câteva scâncete, Vii se lăsă convins şi se agăţă de ea, la fel de disperat.

— Andi! Nu peca!

Ea îşi controlă cu fermitate emoţiile.

— Pleacă tu mai întâi, îi sugeră ea lui George. Eu am să i-l dau apoi lui Gail şi vin imediat.

— Nu! striga Vif, panicat, zbătându-se cu picioarele şi

cu pumnii lui mici ca să-şi recapete unchiul.

— Haide, pleacă! îi ordonă ea. Niciun copil nu moare când se desparte de cineva.

În urletele micuţului, George ajunse la uşă, dar nu se putu hotărî să treacă pragul.

— O să-l mai sărut o dată, ca să-i spun noapte bună.

Andie simţi o strângere de inimă la gândul că poate fusese prea dură cu el. Chipul i se îmbună şi-i întinse copilul. Dar când vru să-l ia înapoi, George era cel care nu-i dădea drumul.

— Eşti sigură că e bine ce facem? Vezi că are nevoie de noi.

— Lasă-l, o să-i fie foarte bine după ce vom pleca.

— Eşti într-adevăr o figură! interveni Gail împingându-l afară.

De îndată ce unchiul lui dispăru, Vif îşi ascunse capul la umărul lui Andie, plângând cât îl ţineau puterile.

— Zolz! urla el. Zooolz!

Tânăra femeie se simţea îngrozitor de vinovată, apoi îşi reveni, considerând că purtarea ei era absolut normală. îl potoli pe micuţ care până la urmă se calmă, şi vru să i-l dea lui Gail.

Se repetă însă aceeaşi scenă, chiar mai dramatică.

— Văd că este foarte ataşat şi de tine! constată prietena ei cu uimire.

Andie îşi stăpâni emoţia şi îl puse jos pe micuţ. Dar acesta se agăţă de piciorul ei şi refuza să-i dea drumul. Ea îngenunche şi-l luă în braţe.

— Mă întorc imediat, scumpule, stai puţin cu mătuşa Gail.

— Nu! urla copilul, încercând s-o reţină.

Dar Gail fu mai rapidă şi o împinse pe Andie spre uşă.

Aceasta şovăi.

— Poate că George are dreptate. Ar trebui să…

— Ah, nu! Nu începe şi tu! Cu cât pleci mai repede,

cu atât mai repede am să pot să-l culc. Vezi bine că pică de somn.

— Ştiu, dar…

— Este un ordin!

Gail trânti volent uşa în urma ei. Andie rămase o clipă singură pe palier, ascultând ţipetele, un pic mai amortizate de tăblia groasă de stejar a uşii. Tulburată, începu să urce treptele. George o aştepta, cu o mutră vinovată. Urletele de disperare continuau. Andie se simţea o nemernică.

— O să meargă… zise ea cu stângăcie.

— Desigur.

— Este o reacţie normală.

— Toţi copiii fac la fel.

Tăcură o clipă, încordaţi amândoi, gata să se repeadă jos la cea mai mică alarmă. În sfârşit, plânsetele se mai potoliră, apoi se opriră de tot.

— Cred că este în regulă, oftă Andie, uşurată.

Îi întâlni privirea şi simţi că se topeşte în calda ei tandreţe.

— În sfârşit singuri… Eşti fermecătoare…

Ea se apropie de el şi se îmbrăţişară.

— Ţi-e foame?

El zâmbi cu subînţeles, devorându-i cu privirea silueta suplă. Andie se apropie iarăşi, şi buzele li se contopiră într-un sărut pătimaş. Simţi că prin vene începe să-i curgă foc, dar se stăpâni.

— Să mergem… murmură ea.

Mai traseră cu urechea, dar totul era acum liniştit. Urcară scara, mână în mână, ca doi adolescenţi care fugiseră de la şcoală.

— Ce frumos! admiră George aşezându-se în faţa mesei pe care o aranjase Andie.

Lumânările erau pe jumătate consumate, dar mâncarea era caldă încă şi suportase destul de bine

aşteptarea.

— Seara va fi minunată…

— Fără întreruperi, adăugă ea. Familia Hernandez nu se întoarce înainte de ora unsprezece, şi pe Daryl l-am văzut plecând azi-dimineaţă.

— Sheila este la munte împreună cu gurul ei, iar Candida are laringită…

Îi luă mâna şi i-o strânse. Tocmai în clipa aceea, Vif scoase un ţipăt încât îi făcu să tresară. Privirile li se întâlniră, îngrijorate, dar nu se mai auzi niciun zgomot.

— Gail este perfect în stare să se ocupe de el, îl asigură ea. Să începem masa!

Îşi zâmbiră, plini de promisiuni. Aveau înaintea lor o seară întreagă, infinită…

Andie aduse primul fel de mâncare, un gazpacho rece pe care-l turnă în două boluri de faianţă.

— Este o supă spaniolă, foarte răcoritoare atunci când este clad, îi explică ea.

— Văd că este eficace… şi excelentă, comentă George.

Ea zâmbi, uimită de propria reacţie. În urmă cu un foarte mult timp, remarca asta ar fi iritat-o; acum însă, o înduioşa. Acesta era el…

Surâzătoare, începu să mănânce, plină de încredere în felul cum va continua masa. Deodată, rămase cu lingura în aer: prin fereastra deschisă, ajunse până la ei… un ţipăt de copil.

— Ce se întâmplă? întrebă George neliniştit

Ea nu-i răspunse imediat.

— Nu era Vif?

— Poate că era alt copil.

Ţipătul se auzi din nou. George îşi puse jos lingura.

— Sunt sigur că este el, l-aş recunoaşte oriunde.

— Te asigur că Gail ştie ce să facă.

Se aplecă spre el şi-i mângâie mâna. Apoi reîncepu

să-şi mănânce supa. George însă rămase nemişcat, cu urechile ciulite.

Andie îşi înăbuşi un oftat.

— Dacă eşti atât de îngrijorat, de ce nu dai un telefon?

Ea se încruntă.

— Nu vreau să exagerez. Doar abia am plecat de lângă el.

— Aşa este.

George îşi apucă din nou lingura şi începu să mănânce, dar Andie vedea bine că o făcea fără tragere de inimă.

— Sun-o pe Gail, insistă ea. După aceea, o să fii liniştit, şi o să putem profita în tihnă de seara noastră.

— O să spună că mi-am pierdut minţile… protestă el.

Dar îşi aruncă totuşi şervetul pe masă şi alergă la telefon.

— Alo, Gail, sunt George… Nu, nu, totul este în ordine… Dar acolo?… Ah! Bine, foarte bine, credeam doar că l-am auzit pe Vif plângând.

Urmă o pauză în care el păru foarte stânjenit.

— Nu-i nicio nenorocire dacă verific… se apăra el. Bine, de acord, pe curând.

Şi închise uşurat telefonul.

— Zice că este foarte bine. Nu el plângea.

— Trebuie să mărturisesc că sunt bucuroasă că ai telefonat…

Privirile li se întâlniră, şi izbucniră în râs.

— Şi când te gândeşti că nici măcar nu suntem părinţii lui! exclamă ea.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare, şi Andie se gândi că, de fapt, trebuia să înceapă fraza cu: „nici măcar nu suntem căsătoriţi”…

— Poate că ar trebui să ne gândim să găsim pe cineva care să stea cu el tot timpul. Noi lucrăm amândoi şi…

Se întrerupse, şi-şi luă capul în mâini.

— Dacă ne-ar auzi cineva, şi-ar imagina că suntem un cuplu vechi de acum!

— De când ne-am cunoscut, reacţiile noastre au fost mai degrabă de părinţi decât de prieteni sau amanţi, remarcă el.

— Ceea ce nici nu suntem! Amanţi, vreau să spun.

El zâmbi, uşor ironic.

— Ce nu suntem? repetă.

— Ştii foarte bine ce vreau să spun.

— Da, foarte bine. Eşti îndrăgostită… de noi…

Ei abia îi veni să creadă ce auzea.

— „De noi”? Ce înţelegi prin asta, George?

Dar el nu mai era atent la spusele ei.

— Aşteaptă o clipă, mi s-a părut că aud ceva jos.

— Te rog, linişteşte-te, nu strica prima noastră seară împreună.

— Ai dreptate, recunoscu el. Copilul ăsta m-a făcut într-adevăr să-mi pierd minţile.

— Şi eu m-am ataşat de el, mărturisi Andie. Şi mie mi-a fost la fel de greu ca şi ţie să-l las singur. Dar nu este totuşi copilul meu, nici al tău, şi este pe mâini bune. Aşa că, să ne continuăm masa!

George luă o bucăţică de pâine şi o unse cu unt.

— Cum va continua scenariul pentru serialul de televiziune? Adevăratul tată al copilului se întoarce sau nu?

— Secret profesional… Va trebui să aştepţi două luni ca să afli finalul palpitant.

— Apropo, tocmai voiam să aflu dacă scenele de dragoste sunt scrise tot de tine…

— Poate că da, poate că nu…

— Atunci nu văd decât o singură cale de a afla. La ce oră i-ai spus lui Gail că mă întorc acasă?

— Eu nu i-am spus nimic… zise ea zâmbind. Cum ţi-ai

mai petrecut săptămâna?

I se păru din nou că aude un copil plângând, şi tresări. Aruncă o privire spre George, dar acesta părea să nu fi auzit nimic. Probabil că era doar închipuirea ei.

— Am jucat rolul de mamă, răspunse el. Vif şi cu mine ne-am dus în parc să ne plimbăm. I-am cumpărat o bărcuţă teleghidată şi am pus-o pe lac să plutească.

Andie oftă când auzi din nou un plânset. Ce naiba i se întâmpla? Era obsedată? Ridicol!

— Ce este?

— Nimic… Continuă, vorbeai despre zoo…

— Nu, vorbeam despre parc…

— Aşa este.

El puse furculiţa în farfurie.

— Îl ascultai pe Vif, nu-i aşa?

— Nu, mi s-a părut doar că aud un zgomot.

George radia.

— Nu cumva venea din apartamentul de jos?

— S-o sunăm pe Gail ca să ne liniştim conştiinţa…

El fu acela care se repezi la telefon. Soneria răsună iar în apartamentul lui şi Gail ridică receptorul.

Auzindu-i vocea, George se crispă.

— Eu sunt, îmi pare rău că te deranjez iar, dar… iartă-mă… mi s-a părut că…

O privi uluit pe Andie.

— Mi-a închis telefonul în nas!

Aceasta începu să râdă.

— Am înnebunit-o amândoi, aşa că are dreptate s-o facă! Să lăsăm lucrurile în seama ei, şi să profităm de seara noastră. Până aduc felul următor, tu deschide sticla.

Ea se îndreptă spre bucătărie, apoi se opri brusc. În imobil se auziră nişte bufnituri, urmate de un râs de copil, întrerupt brusc de un zgomot ca de cădere.

Amândoi fură cuprinşi de panică.

— Ce s-a întâmplat?

— Cu siguranţă că Vif a căzut din pat!

George porni în fugă, cu Andie pe urmele lui.

— Eram sigur că aşa o să se întâmple! strigă el, coborând scara aproape în zbor.

— Grăbeşte-te!

El deschise uşa, şi se treziră în faţa lui Gail care părea uluită să-i vadă. Aşezată pe pătuţul copilului, aceasta îi citea o poveste. Pe jos se aflau nişte cărţi, a căror cădere provocase zgomotul auzit de ei.

Vif îi zări şi sări spre ei, dar Gail îl prinse la timp.

— Zolz, Zolz, nu peca! îl imploră micuţul.

— Plecaţi imediat de aici! le ordonă Gail, străduindu-se să-l ţină pe Vif care se zbătea în braţele ei. Dacă vă mai văd sau vă mai aud la telefon o singură dată, eu plec.

Îi împinse afară din încăpere şi luă cheile lui George care rămăseseră în uşă.

— Pentru mai multă siguranţă! Vă dau afară din casă în noaptea asta… şi scot şi telefonul din priză…

Vif încă mai plângea, când ea le trânti uşa în nas.

— Cred că am meritat-o… constată, spăsită, Andie.

Ceva mai liniştiţi, ascultară la uşă cum Gail se străduia să potolească copilul. George se sprijini de perete, prefăcându-se resemnat.

— Cred că, pentru a supravieţui acestei nopţi şi pentru a uita de Vif, trebuie să ne concentrăm foarte puternic asupra unui punct…

— Care? întrebă ea, bănuind răspunsul.

El o trase spre sine şi o îmbrăţişă cu pasiune. Andie îşi încolăci braţele pe după gâtul lui.

— Ai dreptate, va trebui să ne concentrăm nebuneşte asupra acestui punct…

Capitolul 8

George se cufundă în fotoliu, ca o întruchipare perfectă a satisfacţiei.

— Trebuie să-i mulţumim lui Gail; n-am mâncat în

viaţa mea ceva mai bun, şi nu m-am mai gândit la Vif decât o dată, să zicem de două ori.

Andie începu să râdă.

— Cred că ne-am vindecat!

— Ştii ce aş mai vrea acum? Un întăritor bun.

— Îţi aduc imediat.

Ea se ridică să se ducă la bucătărie, dar înainte să poată face un pas, el o prinse de talie şi o aşeză pe genunchi.

— Aşteaptă un pic, mă duc să aduc nişte lichior de mentă.

— Ăsta nu-i suficient de tare, răspunse el râzând. Prefer altceva…

Şi se îmbrăţişară cu o pasiune care crescuse încetul cu încetul de-a lungul serii… de-a lungul săptămânii, de fapt, se gândi ea, ghemuindu-se în braţele lui.

Privirea îi căzu pe masă.

— Să facem mai întâi puţină ordine, şi apoi toată seara îţi va fi consacrată ţie.

George îi adresă un zâmbet cuceritor.

— Tu ai fost cea care a gătit, este rândul meu să curăţ. Termin într-o clipă.

Buzele li se contopiră iar. Andie se abandonă cu plăcere acestui sărut, apoi se eliberă şi fugi în dormitor.

Ridicată în vârful picioarelor, luă de pe raftul de sus al şifonierului o cămaşă de noapte pe care o cumpărase într-o zi de nebunie. Nu îndrăznise încă niciodată s-o poarte, părându-i-se că nu are o siluetă suficient de frumoasă pentru o asemenea cămaşă. În seara asta însă, se simţea dorită şi iubită.

Deodată, ajunse până la ea vocea lui George, cam nesigură:

— Andie?

Pe un ton calm, dar încărcat de dorinţă, ea îi răspunse:

— Sunt în dormitor… Stinge lumina la bucătărie…

O clipă mai târziu, tot apartamentul se cufundă în întuneric, cu excepţia lumânărilor care încă mai ardeau pe masă şi luminau calea.

Andie era întinsă pe pat, când el apăru în pragul uşii, silueta lui viguroasă detaşându-se în lumina slabă ca o umbră chinezească. O cuprinse un val de dorinţă.

— Abia te zăresc, şopti el.

— O să te obişnuieşti cu semiîntunericul.

El se îndreptă încet spre pat şi se aşeză. Ea îi atinse uşor braţul.

— Mai vrei ceva de băut?

Andie îi văzu expresia faţei transformându-se, într-un amestec de uimire şi senzualitate.

— Ochii mi se obişnuiesc cu întunericul. Am crezut mai întâi că imaginaţia îmi joacă feste…

— Şi nu era aşa…

Ea îi mângâie încetişor braţul, simţind muşchii încordaţi sub ţesătura cămăşii. Inima începu să-i bată mai repede când el îi luă mâna şi i-o acoperi cu sărutări.

— Parcă ar fi un miraj… şopti el.

Privirea lui George poposi pe dantela fină a cămăşii de noapte, şi mâinile îi alunecară cu o încetineală chinuitoare de-a lungul trupului ei.

— Eşti fermecătoare, dar mi-ai plăcea şi mai mult fără… zise el cu o voce răguşită, scoţându-i cu delicateţe lenjeria fină. îi sorbea din ochi sânii mici şi tari, coapsele rotunde, risipind o ploaie de sărutări pe pielea caldă.

— Eşti o mică zână, trimisă pe pământ ca să mă înnebuneşti…

— Atunci, tu eşti zeul pădurilor… Cum îl chema, oare?

Andie închise ochii, îmbătată de plăcerea pe care i-o provocau mângâierile lui abile.

— Îl chema George, evident… răspunse el.

Ea râse, şi întregu-i trup se arcui spre el. George se dezbrăcă repede, şi ea se agăţă cu mâinile de el ca să-i simtă mai bine muşchii puternici, şoldurile înguste.

În ochii lui aurii străluceau forţa, tandreţea, dragostea… Excitată peste măsură, ea se abandonă în totalitate bărbatului pe care-l iubea…

Se iubiră cu pasiune, dorindu-şi amândoi o uniune totală, absolută… Se cufundară în acelaşi timp într-un val de plăcere intensă…

Istoviţi de fericire, rămaseră tăcuţi timp îndelungat, Andie cuibărită în braţele protectoare ale lui George. Mintea îi zbura printre nori, cu o singură certitudine: momentul acesta era unic prin perfecţiunea cu care George şi cu ea se contopiseră într-o singură fiinţă…

În adâncul sufletului, ştia că unirea lor definitivă se va produce, nu era decât o chestiune de timp. Dar până atunci, mai rămânea totuşi în suspensie problema lui Vif…

*

* * *

Când Lou Collier intră ca o furtună în biroul ei, luni dimineaţa, Andie era pierdută cu plăcere în gândurile ei. Încerca să determine exact momentul în care se îndrăgostise de George Demarest. Oare atunci când îl ţinuse pe Vif în braţe, cu o expresie plină de tandreţe pe chip, şi când copilul nu voia să-l lase să plece? Sau în clipa în care apăruse în uşa dormitorului ei, atât de puternic şi atât de îndrăgostit?

În acelaşi timp însă, era cuprinsă de îngrijorare la gândul acelui nefericit demers pe care ea îl făcuse la Societatea de Ajutorare a Copilului, şi pe care nu i-l mărturisise încă. Aceste emoţii amestecate, dragoste şi îngrijorare, o făceau să se simtă un pachet de nervi.

Ridică distrată ochii spre patronul său.

— Oh, bună dimineaţa, Lou.

Acesta, obişnuit să vadă oamenii stând în poziţie de

drepţi de fiecare dată când el intra în birourile lor, fu evident surprins.

— Hei, Maguire, te simţi bine?

Ea nu-i răspunse.

— Am vesti proaste pentru tine, continuă el, privind-o cu curiozitate.

Dar Andie nici nu clipi.

— Hei, Maguire! răcni el, fluturându-i o mână prin faţa ochilor. Unde eşti?

— Sunt aici.

— Foarte bine, răspunse el cu un aer de îndoială. Vreau să refaci scenariul. Fredonia nu va veni să lucreze înainte de cel puţin şase luni…

Lou se opri, conştient că vorbele lui nu ajungeau la ea.

— Iartă-mă, vrei ceva? zise în sfârşit Andie.

El oftă exasperat şi ridică braţele spre cer.

— Ce se întâmplă? Când aştept nişte rezultate, vreau să le şi obţin!

Andie răspunse cu un zâmbet ameninţărilor patronului ei.

Aflase între timp că firea lui morocănoasă ascundea un suflet sensibil şi perspicace. îi veni ideea că el poate ar putea s-o ajute să descurce iţele încurcate ale existenţei ei actuale. În plus, un punct de vedere masculin ar fi interesant.

Aşa că se aventură:

— Pot să te întreb ceva, Lou?

— Dacă vrei o mărire de salariu…

— Oh, nu, nimic de felul ăsta. As putea să-ţi fac o confidenţă?

El făcu o mutră bănuitoare.

— Aici, nimeni nu-mi face confidenţe, n-ar fi corect. Şi ştii de ce?

Ea scutură din cap, privindu-l cu ochii ei mari şi verzi

plini de interes.

Fără voia lui, Lou făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— Pentru că eu sunt patronul. Se presupune că trebuie să mi se ascundă nişte lucruri, nu să mi se dezvăluie. Asta îmi permite să strig la ei, să mă înfurii. Dacă ar începe toţi să-mi facă confidenţe, aş fi obligat să mă port amabil cu ei.

Andie făcu o mutră atât de abătută încât expresia lui Lou deveni şi mai severă. Se întoarse ca pentru a pleca din încăpere, apoi reveni, bătu cu pumnul în masă şi se prăbuşi într-un fotoliu.

— Bun, dă-i drumul, dar repede.

Andie zâmbi slab.

— Nici nu ştiu de unde să încep…

Apoi, brusc, începu să-i spună toată povestea cu George şi cu Vif, fără să omită niciun detaliu. Lou o asculta, încruntat, şi ea avu plăcută impresie că el chiar o lua în serios.

— Iată unde mă aflu: am o muncă palpitantă, nişte vecini extravaganţi, un copil de doi ani a cărui mamă dispărută poate să apară în orice moment, şi un bărbat care îşi clasează mâncărurile semipreparate în ordine alfabetică… Şi, colac peste pupăză, George nu ştie despre demersul meu la Asistenţa Socială. Dacă ar afla, m-ar ucide, şi eu n-am curajul să-i mărturisesc.

Ea se lăsă iarăşi să cadă pe scaun şi-l privi implorator.

— Nu crezi că am motive serioase să fiu preocupată?

Lou începu să râdă.

— Dacă tot ce mi-ai spus ar fi proiectul unei telenovele, l-aş refuza ca prea neverosimil.

Tânăra femeie aştepta din partea lui simpatie, nu o critică.

Collier ridică mâna, nelăsând-o să vorbească.

— Mai întâi, situaţia cu copilul este prea exagerată.

Nimeni nu încredinţează cuiva un copil pentru o oră şi nu apare nici după trei săptămâni.

— Doar lui George i s-a întâmplat aşa…

— În al doilea rând, n-am putea folosi niciodată în film un caracter ca al lui George. Este prea excentric.

Andie fu surprinsă de părerea lui Lou. Acum, că se obişnuise cu George, nu i se mai părea excentric ci mai degrabă înduioşător cu originalităţile lui.

— Publicul nostru n-ar aprecia deloc asta. El are nevoie să se identifice cu personajele pentru ca să le iubească. Cine s-ar putea îndrăgosti de un asemenea tip?

— Eu… mărturisi ea încet.

Lou îi acceptă dezvăluirea aşa, în treacăt.

— Ei bine, fetiţo, înseamnă că ai o problemă. Eu am văzut multe scenarii dintr-astea terminându-se prost…

— Dar asta nu-i o telenovelă! protestă ea disperată, este chiar viaţa mea.

— Vrei să ştii părerea mea? Să nu zici că nu te-am prevenit. Ar trebui să-i spui că ai anunţat Asistenţa Socială pentru copil şi să-i spui şi motivul. Nu aveai dreptul să faci asta fără ştirea lui, şi ai să vezi, când va afla, va fi foarte neplăcut surprins. Te sfătuiesc să i-o spui chiar tu, şi repede, înainte să se trezească cu un inspector acasă.

Andie oftă şi-şi plecă privirea. Lou avea perfectă dreptate. Refuzase înainte să ceară părerea cuiva pentru că ştia că va fi sfătuită să-i spună lui George. Dacă n-o făcuse, era pentru că nu voise să pună nimic în calea dragostei lor abia înfiripate. Voise s-o protejeze cât mai mult timp cu putinţă.

Collier părea să-i citească gândurile.

— Nu poţi să joci pe două planuri: să-l denunţi pe tip că ţine ilegal un copil, şi în acelaşi timp să te aştepţi ca el să te iubească…

Ea încuviinţă din cap, pierdută în gânduri.

— Şi acum, am vorbit destul despre îndrăgostiţi… Ţi-

am spus, nu-mi place să fac pe confidentul.

Andie îşi ascunse un zâmbet.

— Trebuie să-mi rescrii scena aceea de la spital, reluă el pe obişnuitul lui ton ursuz. Când crezi că o s-o termini?

— Peste vreo două ore.

— Să mi-o pui pe birou înainte de prânz şi ia-ţi o după-amiază liberă.

Chipul tinerei se lumină de recunoştinţă.

— Oh, Lou, îţi mulţumesc, eşti într-adevăr…

— Nu, nu, o întrerupse el. Să nu mai spui că sunt drăguţ, am oroare de asta. Vreau doar ca viaţa ta personală să nu se amestece cu cea de la serviciu, e limpede?

Ea încuviinţă, entuziasmată, străduindu-se să pară încurcată de amabilitatea lui, şi-l privi ieşind maiestuos din birou.

De îndată ce rămase singură, izbucni într-un hohot de râs vesel, care însă se opri brusc când îşi aminti că acum va trebui să-i mărturisească adevărul lui George.

*

* * *

O oră mai târziu, George fu uimit s-o vadă pe Andie apărând atât de devreme acasă, dar o întâmpină cu un sărut care făcu să-i bată inima cu putere. Mâinile lui posesive alergară pe trupul suplu al fetei.

— Aşteptam să-mi fie livrat un nou fişet, dar asta este o surpriză mult mai plăcută…

Andie luă din vestibul punga cea mare cu proviziile pe care le cumpărase, şi spuse:

— Am după-amiaza liberă, am adus prânzul…

În clipa aceea, îl prinse pe Vif care era cât pe ce să cadă peste o cană cu cafea pe jumătate plină.

George îi luă din braţe pachetele şi le duse în bucătărie.

— De ce eşti liberă după-amiază? Tu nu te întorci niciodată devreme acasă.

Ea fu cuprinsă de panică. Nu putea să-i spună chiar acum, abia ajunsă acasă, de ce venise. Aşa că improviză pe loc:

— Astăzi este aniversarea noastră. Ne-am cunoscut mai bine acum două săptămâni…

— Atât de mult? Cum trece timpul!

Andie, nervoasă, se aşeză şi începu să caute cuvintele cu care să înceapă discursul rezonabil pe care şi-l pregătise pe drum, dar nu mai găsea nimic.

— George, începu ea, eu… adică, noi…

Trase aer adânc în piept şi spuse dintr-o suflare:

— Am să-ţi spun ceva important care nu poate să mai aştepte.

El se aşeză, atent, alături de ea.

— Bineînţeles, draga mea, ce este?

Tonul lui tandru o tulbură şi mai mult. Înghiţi în sec şi-şi plecă privirea, mototolind între degete ţesătura fustei.

— Recent, viaţa ta… s-a schimbat, nu-i aşa? Vreau să spun că…

Se întrerupse, continuând să caute cuvintele potrivite.

— Vrei să te ajut eu? întrebă George cu un zâmbet discret. Pentru că cred că ştiu ce vrei să spui…

— Oh, nu, nu ştii…

Andie oftă, distrusă. Inima îi era plină de dragoste; el era atât de frumos, atât de puternic… De ce trebuia să-l iubească atât?

— Ba da, insistă el.

Îi ridică uşor bărbia lui Andie, şi-şi cufundă privirea seducătoare în ochii ei.

— De când te-am cunoscut, viaţa mea s-a schimbat.

— Dar nu crezi că Vif ţi-a schimbat mai degrabă viaţa?

El zâmbi cu un aer sigur de sine.

— Vif era aici înaintea ta. Acum eu nu vorbesc despre el, mă refer doar la tine şi la mine, la noi doi.

George nu-şi putea da seama cât era ea de nefericită, sfâşiată între două sentimente contradictorii. Murea de dorinţa de a-şi deschide sufletul în faţa lui, de a-i mărturisi dragostea ei, dar calea îi era tăiată de demersul pe care-l făcuse în privinţa viitorului lui Vif.

El se aplecă pentru a o săruta cu duioşie.

— La mulţi ani…

Andie tresări.

— Oh, nu, nu cred că vor mai fi…

El se îndreptă, surprins de răspunsul ei, dar amuzat în acelaşi timp, evident convins că niciun obstacol nu va putea împiedica inevitabilul. Cum ea încerca să-şi ferească privirea, el îi luă faţa în mâini.

— Ce este, Andie?

Deodată, se auzi soneria de la intrare.

— Trebuie să fie fişetul meu, zise el cu părere de rău. Mă întorc imediat.

Se ridică, apăsă pe butonul care deschidea uşa de la intrare şi ascultă cum persoana intră în imobil.

Apoi, liniştea bruscă din jurul ei o frapă pe Andie. Unde era Vif? Privi prin toate colţurile încăperii.

— Vif, unde eşti?

Îl zări în bucătărie, în momentul când copilul se căţăra cu agilitate în vechiul ascensor, şi se aşeza confortabil, strângând la piept ursuleţul de pluş.

— Vif, ştiu că aceea este ascunzătoarea ta preferată, dar îmi pare rău, nu te poţi juca acolo!

Se îndreptă spre el ca să-l scoată, când i se păru că percepe o uşoară mişcare a scripetelui. Clipi din ochi ca să se asigure că nu era doar efectul imaginaţiei sale. Într-adevăr, bătrânele corzi se mişcau, de data asta mai evident. Simţi un nod în gât, şi se repezi spre Vif care

începuse să tragă de corzi.

În clipa aceea, George se întoarse şi o văzu, inconştient încă de pericol. Cu un gest, o opri pe Andie din elanul ei, şi aceasta se lovi de el.

— Repede! Repede! Prinde-l!

— Dumnezeule! exclamă el, zărindu-l abia atunci pe Vif.

Dar era prea târziu. Mânuţele mici şi grăsuţe dădură o lovitură bruscă şi, cu o scuturătură zdravănă, bătrânul ascensor dispăru spre înălţimi, în spatele peretelui.

— Vif! urlă Andie.

George se aruncă spre deschizătură, încercând înnebunit să-l prindă, pe pipăite.

— Cu-cu! răsună ecoul vocii lui Vif, undeva în interiorul imobilului.

— Se îndreaptă spre apartamentul meu! strigă Andie, îngrijorată.

Urcă în fugă scara, cu cheile în mână, cu George pe urmele ei, şi se repezi spre lăcaşul ascensorului. îl vor putea aştepta astfel aici pe copil.

— Este blocată uşa! urlă George. Dă-mi ceva, o şurubelniţă, un cuţit.

Speriată la culme, ea îi dădu şurubelniţa pe care o găsi în sertarul mesei.

— Ţine-te bine, Vif! Te iau acum…

În ciuda eforturilor lui, uşa rezista.

— Trebuie s-o sparg! exclamă el.

Cu un ultim efort, reuşi să smulgă totuşi uşa din balamale şi căzu împreună cu ea pe spate.

Vif stătea liniştit pe platforma ascensorului care se balansa la fiecare mişcare a lui. Mânuţele lui mici se jucau cu corzile, şi ei îşi dădură seama că la orice mişcare bruscă din partea lor, copilul va începe din reflex să tragă de corzi.

— Prinde-l! exclamă Andie, în timp ce George se

ridică şi se apropia încetişor.

— Nu te mişca, nu vreau să-l sperii.

Vif îi privea cu un zâmbet nevinovat, continuând să se agaţe de corzi. îl privea cu interes pe George apropiindu-se.

Deodată, un strigăt de la etajul de dedesubt îl făcu să tresară.

— Alo! Nu este nimeni acasă?

Descumpănită, Andie se întoarse şi zări în uşă, pe palier, un tânăr subţirel şi serios, în costum gri.

— Bună ziua, aici este biroul domnului Demarest? întrebă el cu o voce nazală.

— Ssst! şopti Andie. Avem o problemă.

Tânărul ridică privirea şi-l zări pe George întinzând cu precauţie braţele spre copilul care se legăna încetişor. Andie îşi ţinea răsuflarea.

— Dumnezeule! urlă tânărul.

Asta fu de ajuns. Vif reacţionă brusc şi se agăţă cu disperare de corzi. Într-o secundă, dispăru din nou.

— Pa, pa… se auzi glăsciorul lui.

George se aplecă în gol, dar degeaba.

— Spre acoperiş! strigă Andie.

— Nu, nu, priviţi, zise tânărul arătând spre deschizătura ascensorului.

Disperaţi, îl văzură pe copil trecând prin faţa ochilor lor, în drum spre etajul inferior. Vif, râzând, le făcu semn cu mâna.

Alergară toţi trei până în apartamentul lui George, dar copilul deja trecuse.

— Sheila este acasă?

— Dacă nu este, forţez uşa! strigă George, fluturând şurubelniţa.

Dar Sheila era acasă. îmbrăcată într-un caftan larg, îi primi cu un aer lugubru:

— Mi-aţi întrerupt meditaţia, când tocmai încercam

să-mi deschid al treilea ochi…

Fără să-i dea nicio atenţie, Georges o împinse, croindu-şi drum spre ascensorul a cărui uşă era ascunsă aici sub un enorm portret al gurului. Fără să stea pe gânduri, îl smulse din perete nervos.

Furioasă, siderată, Sheila începu să strige:

— Ai înnebunit? Este Maharishi!

— În spatele lui este un copilaş, încercă să-i explice Andie.

Femeia îi privi pe rând fără să înţeleagă.

— Un copilaş?

Andie încuviinţă, căutând în jurul ei vreun instrument cu care să-l ajute pe George, dar nu găsi nimic. Fumul de tămâie şi beţigase arse întunecau încăperea ai cărei pereţi erau acoperiţi cu pânze indiene în tonuri spălăcite.

— Aveţi un ciocan?

— Un copilaş? murmura întruna Sheila, perplexă. Ştiam eu că astăzi karma mea era ciudată…

George zgâria cu frenezie marginile lipite ale uşii, încercând s-o mişte.

— Aproape că am reuşit! strigă el. Este lipită din cauza straturilor de vopsea, dar…

Trase de ea dintr-o mişcare şi uşa se deschise brusc, dând la iveală corzile, mişcate însă de o forţă invizibilă.

Tânărul înaintă cu un aer autoritar, împingându-l pe George, şi se aplecă în gol.

Ar fi făcut mai bine dacă ar fi privit în sus. Chiar în clipa aceea, platforma ascensorului îi căzu în cap, şi el scoase un urlet de durere.

George îl apucă de mijloc şi-l trase, dar îşi pierdură amândoi echilibrul şi căzură pe spate, în timp ce Vif, liniştit, trecu iar prin faţa lor făcându-le cu mâna.

— Era un copilaş adevărat… în spatele lui Maharishi, constată cu un aer solemn Sheila.

Cu ajutorul unui chibrit, George examină interiorul

prăfuit al casei liftului.

— Îl văd… A trecut de apartamentul familiei Hernandez.

O clipă, studie atent corzile, apoi îşi recăpătă siguranţa de sine, cu faţa luminată de o nouă idee. Le făcu semn să se dea înapoi, şi începu să tragă încet de coardă ca s-o încetinească.

— Se opreşte!

Din mâinile lui se ridică un nor de praf, şi începu să tuşească. Străinul se apropie şi el, curios.

— Trage şi dumneata, îi ordonă George. Ajută-mă.

Tânărul acceptă cu bunăvoinţă, şi cei doi bărbaţi începură să tragă.

Deodată, străinul fu cuprins de un acces de tuse.

— Sunt alergic la praf… spuse acesta.

— Trage! insistă George.

— Asta şi fac…

Feţele lor erau murdărite acum de sudoare şi praf, iar covorul Sheilei era într-o stare dezastruoasă.

— Oh, şi în seara asta am o întâlnire cu adepţii lui Maharishi, gemu ea. Nu mă vor crede niciodată…

— Continuaţi să trageţi! îi implora Andie pe cei doi, fără s-o asculte pe Sheila.

— Îl zăresc… Aproape că am reuşit!

Andie se repezi, gata să prindă copilul. Dar, spre consternarea lor, platforma ascensorului era goală.

— Trebuie să fi coborât la subsol!

Fără să mai spună un cuvânt, ieşiră în trombă din apartamentul Sheilei.

— Atenţie la bicicletă! îi avertiză Andie.

Dar în panica generală, nimeni n-o auzi. George se împiedică primul, urmat de străinul care, fără să vrea, se agăţă de ea. Andie se ridică repede şi se trezi chiar la baza scării de la intrare, în faţa apartamentului de la subsol.

Uşa se deschise şi apăru un bărbat înalt, ursuz,

îmbrăcat într-un halat de casă, ţinându-l pe Vif în braţe. Pustiul râdea cu poftă, ca şi cum participaseră cu toţii la un joc deosebit de amuzant.

Bărbatul îi privi uluit pe cei trei.

— Cred că bebeluşul aparţine unuia dintre voi.

George întinse braţele ca să-l ia pe Vif.

— Vă mulţumesc mult, domnule…

Se întrerupse, încurcat, dar Andie completă în locul lui:

— Domnul Barnes, nu-i aşa?

Acesta încuviinţă, ca şi cum era evident acest lucru.

— Fireste. Şi acum, vă rog să mă scuzaţi, eu mă întorc să mă culc.

Îl priviră dispărând şi închizând uşa în urma lui. Ai fi zis că este apariţia unei fantome…

— Acesta este deci Barnes… zise George, îngândurat.

Îl privi apoi pe Vif îndelung şi dădu din cap.

— Probabil că mă crezi foarte iresponsabil, puiule…

— Este vina mea, interveni Andie. Ar fi trebuit să mă mişc mai repede.

— Nu, insistă George. Totul este numai din vina mea. Ar fi trebuit să verific dacă ascensorul nu reprezintă niciun pericol înainte să-l folosesc ca dulăpior. Se presupune că sunt „consilier-expert” şi că mă gândesc la astfel de lucruri.

Andie fu frapată de tulburarea lui.

— Nu fi prea sever cu tine, George. Ai făcut imposibilul. Nimeni nu poate să conducă o afacere şi în acelaşi timp să se ocupe şi de un copil de doi ani, fără ajutor. Era inevitabil ca Vif să aibă un accident. De data asta, am avut noroc.

— Dar data viitoare? Să privim adevărul în faţă, eu nu sunt în stare să am grijă de el.

Andie ar fi vrut să-l consoleze, dar spaima prin care trecuse aproape o amuţise.

— Nu, nu-i adevărat… articulă ea în sfârşit.

— Eu sunt celibatar, apartamentul meu nu este conceput pentru Vif. Totul a fost creat doar în funcţie de mine, singur, fără copil.

Andie încuviinţă, cu un aer nefericit, când în fine străinul interveni discret.

— Oh, scuză-mă, zise George! Uitasem de dumneata. Ai venit să-mi livrezi fişetul, nu-i aşa?

— Să livrez?

Tânărul scutură din cap, mirat.

— Nu, eu sunt Morty Carlson, reluă el scuturându-se de praf şi ştergându-şi faţa cu o batistă.

— Îţi mulţumesc oricum pentru ajutor. Mă bucur că te-am cunoscut.

— Mă tem că nu, răspunse sec Morty, neluând în seamă mâna întinsă a lui George. Mai ales după discuţia pe care tocmai am auzit-o…

Andie şi George îl priviră, uluiţi.

— Eu nu sunt un comisionar, aşa cum se pare că aţi crezut. Vin din partea Asistenţei Sociale a Copilului.

Capitolul 9

George încremeni ca o statuie, sprijinit de şemineu, şi aşa rămase în timpul celor două ore cât dură ancheta socială a lui Morty Carlson, chiar şi atunci când inspectorul îi punea vreo întrebare sau făcea vreun comentariu. De fiecare dată când Andie încerca să intervină, el o întrerupea sau o ignora în totalitate.

Vif dormea fericit în încăperea alăturată, inconştient că viitorul lui era în joc. Morty se ridică, aruncă o privire spre copilul adormit şi-şi notă ceva într-un carneţel.

— Încercaţi să puneţi nişte perne în jurul lui ca să nu cadă. N-am vrea să-l vedem pe José rostogolindu-se pe jos.

George nu-i răspunse, dar o fulgeră pe Andie cu privirea.

— Este vina mea… se grăbi ea să răspundă. Eu l-am

pus pe Vif în pat şi…

Se întrerupse, apoi continuă jalnic:

— Îmi pare rău…

Morty îşi mai notă ceva şi-şi îndreptă din nou atenţia spre George.

— Mi-ar trebui o fotografie de-a verişoarei dumneavoastră Mindy, precum şi un certificat de la notar care să dovedească înrudirea dumneavoastră cu José.

— Toate astea le veţi avea pe birou mâine dimineaţă la ora nouă fix.

— Eu pot să ajut cu ceva? întrebă timid Andie.

Preţ de o fracţiune de secundă, privirea lui în flăcări parcă o arse. Oftă adânc, sigură că inspectorul putea şi el să simtă această ostilitate.

— Nu, domnişoară Maguire. Este o problemă strict familială, şi aşa trebuie să rămână, îi răspunse Morty. După ştirea noastră, domnul Demarest este ruda cea mai apropiată. Deocamdată, asta va fi de ajuns.

— Şi acum ce se va întâmpla? întrebă scurt George.

Morty ridică o sprânceană şi tuşi.

— Păi…

Îşi luă notiţele şi le parcurse rapid.

— Vom încerca s-o găsim pe mamă. Puteţi să-l păstraţi deocamdată pe Vif. După ce o vom localiza pe verişoara dumneavoastră, atunci vom lua o hotărâre.

— Şi asta depinde şi de dumneata, nu-i aşa?

— Oh, nu, este foarte complicat. Toată procedura depăşeşte cu mult un simplu raport.

— Şi dacă Mindy nu va fi găsită? interveni Andie.

— Da, zise şi George, fără s-o privească. În cazul acesta îl voi putea păstra şi adopta pe Vif?

Morty inspiră adânc, luând un aer important, ca şi cum mai auzise de mii de ori întrebarea asta.

— Legile sunt atât de încurcate…

— Adică? întrebă nerăbdător George.

— Problema casnică are o foarte mare importanţă. Vreau să spun, timpul pe care un părinte îl consacră copilului său. Dacă aţi fi femeie, ar fi mult mai simplu.

— Dar nu este drept! interveni Andie.

— Poate, zise Morty. Dar la ora actuală, aceasta este părerea lumii, nu a mea. Eu vă spun doar prejudecăţile la care trebuie să vă aşteptaţi.

Îi privi apoi pe amândoi, pândindu-le reacţiile.

— Acum trebuie să plec.

Se ridică, se îndreptă spre uşă, apoi se întoarse, cu o expresie ceva mai îmblânzită.

— Pot să vă fac o sugestie?

George afisa o mască împietrită.

— Te rog, spune.

— Apartamentul acesta ar necesita câteva lucrări de reamenajare pentru ca să devină un cadru potrivit pentru un copil de doi ani.

Îşi răsfoi carneţelul şi scoase o filă pe care i-o întinse lui George.

— Asta o să vă ajute să evitaţi accidentele ca acela de adineauri. Vă mai sfătuiesc să vă goliţi dulăpiorul cu medicamente de toate pastilele periculoase şi de lamele de ras. Dacă José poate să se caţăre în ascensor, cu siguranţă că este în stare să escaladeze şi lavaboul şi să ajungă la dulăpiorul cu medicamente.

George încuviinţă, şi inspectorul îi întinse mâna.

— O zi bună amândurora.

Urmă o scurtă pauză, apoi George îi strânse mâna şi-i deschise uşa.

Rămaşi singuri, cei doi ascultară paşii lui Morty îndepărtându-se pe scări. Andie îşi ţinu privirea plecată până ce se făcu linişte totală. Când îşi ridică ochii, văzu că George încă mai ţinea uşa deschisă.

— A fost destul de aspru, remarcă ea.

El nu-i răspunse.

— Te rog, nu mă mai privi astfel!

El tot nu rosti niciun cuvânt.

— Ascultă, ştiu că ai motive să fii furios, dar am să-ţi explic…

— Pleacă! zise el pe un ton dur, arătându-i uşa.

Andie tresări, dar continuă să se apere.

— Te rog, George, am vrut doar să te ajut.

— Pleacă imediat!

Ordinul era atât de usturător, şi furia lui era evidentă.

Ochii ei se umplură de lacrimi. Nu-l mai văzuse niciodată astfel.

— Este adevărat, am acţionat fără ştirea ta, îşi pledă ea cauza. Dar am făcut-o spre binele tău, cât şi pentru al lui Vif.

El nu se lăsă impresionat.

— Nu mă interesează!

Şi din nou, îi arătă uşa cu degetul.

— Aştept să pleci…

Andie se ridică, încercând cu disperare să-şi păstreze stăpânirea de sine. De îndată ce ieşi, uşa se trânti în urma ei, lăsând-o într-o linişte glacială. Alergă până în apartamentul ei şi se aruncă pe pat, în hohote de plâns.

*

* * *

Nu mai avu nicio veste despre George. Sfârşitul zilei trecu între crize de plâns şi examene de conştiinţă. Spre seară, puţin mai calmă, încercă să dea de el la telefon, dar nu-i răspunse decât robotul.

Pierzând speranţa unei împăcări rapide, a doua zi abia se târî până la serviciu, total deprimată. La ora trei, ea încă nu făcuse nimic, şi se simţea din ce în ce mai nefericită. Cu capul ascuns între mâini, îşi rememoră încă o dată chipul mânios al lui George, şi două lacrimi mari i se prelinseră pe obraji.

Tocmai acesta fu momentul pe care Collier şi-l alese ca să intre ca o vijelie în birou.

— Hei, Maguire!

Îi aruncă pe masă nişte foi de hârtie.

— Ceea ce ai scris azi-dimineaţă nu face doi bani!

Ea îşi ridică faţa inundată de lacrimi.

— Ei, lasă, reluă el cu stângăcie, nu trebuie să plângi pentru asta. Eu ştiu că tu poţi face mai mult şi mult mai bine. Textul de săptămâna trecută a fost formidabil.

Luă un pumn de şerveţele din cutie şi i le întinse.

— Mulţumesc, Lou…

Andie îşi şterse faţa, cu toată demnitatea posibilă.

— Nu plâng din cauza criticilor tale…

Collier păru dezamăgit. Îşi încrucişă braţele şi se aşeză pe marginea biroului.

— Şi eu care credeam… Să nu-mi spui că tot expertul tău îţi joacă feste.

Ea încuviinţă cu tristeţe.

— Ce s-a întâmplat? Ţi-a descoperit trădarea mai înainte ca tu să ai timp să-i vorbeşti? Tocmai de asta mă temeam şi eu…

Andie începu să spere din nou. Cel puţin Lou nu o blama, şi poate că-i va fi şi un sfetnic bun. Îşi şterse nasul şi întrebă:

— Acum ce trebuie să fac?

— Vrei să-ţi spun părerea mea?

— Desigur. Am nevoie de tot ajutorul posibil.

Aşteptă nerăbdătoare, în timp ce el îşi freca îngândurat bărbia. După o vreme, faţa i se lumină, şi ridică un deget.

— Ştii care este problema ta?

Ea scutură din cap.

— Nu, nu văd care ar fi.

— Eşti mult prea tulburată de toată povestea asta. De fapt, el ar trebui să fie.

— Oh, dar este, crede-mă!

— Ceea ce vreau eu să spun este că tu nu ai de ce să-ţi ceri scuze faţă de el. Aşa că, încetează să mai plângi. Tu n-ai făcut altceva decât ceea ce ţi s-a părut drept să faci. Se poartă prea aspru cu tine. El trebuie să vină şi să-şi ceară scuze.

Fata se simţi străbătută de un fior şi oftă adânc.

— Ştiu şi eu… Nu cred că o să vină. Fără îndoială că eu am mers prea departe.

— În aceste condiţii, este de datoria ta să creezi împrejurările favorabile ca el să vină la tine.

— Şi cum să fac asta?

Lou zâmbi.

— Eşti scenaristă, foloseşte-ţi imaginaţia. Eu nu fac decât să dau ordine, aminteşte-ţi.

*

* * *

Până să se întoarcă acasă, Andie inventase deja vreo şase pretexte diferite ca să-l poată vedea pe George, unul mai neverosimil ca altul. Să coboare la el şi să împrumute nişte zahăr era prea cusut cu aţă albă. Să facă pe somnambula era prostesc. Să-l ispitească cu o prăjitură cu scorţişoară n-ar da rezultate. Celelalte trei pretexte erau prea dramatice încât să se mai gândească la ele. Nu avea decât să se cuibărească într-un fotoliu şi să aştepte derularea evenimentelor…

Ceva mai târziu, era încă pierdută în gândurile ei, când se auzi soneria.

— George! strigă ea alergând să deschidă.

Aşadar, domnul Collier avea dreptate, el venea să-şi ceară scuze. Dar în locul lui George, se trezi faţă-n faţă cu un bărbat robust care ţinea în braţe o cutie enormă.

— Scuzaţi-mă, domnişoară. Trebuie să-i livrez asta domnului George Demarest, dar nu este acasă.

Andie zări în spatele bărbatului încă doi muncitori

care aşteptau cu o mulţime de pachete.

— Sunteţi amabilă să preluaţi dumneavoastră comanda?

Îi întinse o hârtie de semnat. Fără s-o citească în amănunt, ea îşi semnă numele pe linia punctată.

— Gata, băieţi! strigă comisionarul. Urcaţi toate astea aici!

— Vreţi să lăsaţi toate astea la mine?

— Ca o măsură de siguranţă, dacă nu vă deranjează.

Un sfert de oră mai târziu, ai fi zis că ea tocmai se mutase din nou. Peste tot erau îngrămădite cutii, unele mai mari chiar decât o mobilă.

Curioasă să vadă ce este, luă bonul de livrare ca să-l citească.

— Lumea copiilor, citi ea antetul cu voce tare.

Trecu în revistă toate articolele, bifându-le pe măsură ce-i erau aduse în apartament. Găsea aici de toate, de la pătuţul copilului, dulăpior, până la un scaun înalt şi chiar un căluţ-balansoar. Se adăugau o gamă întreagă de scutece, creme, pudre, vată, precum şi un manual de îngrijire a copilului, pe care comisionarul i-l înmână direct.

Acum, cel puţin, avea o scuză de a-l vedea pe George. Poate că s-o mai fi calmat un pic. Dar când îl auzi întorcându-se acasă, trebui să-şi adune tot curajul ca să coboare la el. Reacţia lui o dezamăgi cumplit.

— George! îl strigă ea cu o voce timidă. Eu sunt, Andie. Eşti acasă?

După un moment de aşteptare, de cealaltă parte a uşii îi răspunse o voce furioasă:

— Da, sunt acasă!

— Am putea sta de vorbă?

— Dar acum ce facem, nu vorbim?

— N-am putea discuta faţă-n faţă?

Uşa se deschise încet şi apăru George, ciufulit, nebărbierit, cu o şurubelniţă în mână, iar în spatele lui se

zăreau o mulţime de cutii de carton de toate mărimile, nedeschise încă. Încăperea era toată plină de rumeguş şi de scule risipite pe jos, toate mobilele fuseseră împinse într-un colţ, acoperite cu cearşafuri. Uşa dormitorului era închisă, şi Andie presupuse că acolo dormea acum Vif.

— Am instalat nişte rafturi, explică el ca răspuns la privirea ei mirată. Trebuie să nu fie la îndemâna lui Vif.

El aruncă o privire pe foaia de hârtie pe care i-o lăsase Morty Carlson şi citi cu voce tare:

— Un metru şaizeci, depărtate de orice obiect care l-ar putea ajuta să se caţăre.

Andie privi spre peretele pe care se afla oglinda. Acolo fuseseră făcute nişte găuri, şi vreo şase scânduri de lemn erau aşezate lângă perete.

— Ce părere ai?

El nu părea dispus să aibă o discuţie, ci mai degrabă curios să-i afle părerea.

— Sunt destul de înalte ca să fie pe placul inspectorilor?

— Al inspectorilor?

— Da, după ce tu m-ai denunţat, mă străduiesc să fac tot ce este necesar ca să obţin custodia temporară a lui Vif. Trebuie să lucrez repede, pentru că după spusele prietenului tău Morty Carlson, ei pot să apară pe domeniul meu privat în orice clipă, şi să mă ia prin surprindere.

O privi cu nişte ochi ce aruncau fulgere, şi furia i se stârni din nou. Se pregătea să-i închidă uşa în nas.

— Acum, te rog să mă laşi, sunt ocupat.

Dar Andie nu era dispusă să-l lase s-o alunge din nou. Furia i se amestecă cu disperarea, şi-i înlătură orice sentiment de vinovăţie.

— Ştii, as putea să te ajut şi eu, zise ea pe un ton glacial.

— N-am nevoie de ajutorul tău!

Aceasta fu picătura care umplu paharul. Ea intră ca o

furtună în apartament şi, cu pumnii strânşi pe coapse, îi replică:

— Ascultă-mă, catârule! Poate că m-am amestecat în ceea ce nu mă priveşte, făcând apel la Asistenţa Socială, dar nu eşti deloc drept cu mine. Am să te ajut, fie că vrei sau nu!

Spunând acestea, se îndreptă spre peretele din fund răsturnând în trecere nişte scânduri sprijinite de uşă, care se prăbuşiră cu zgomot. Amândoi rămaseră nemişcaţi o clipă, rugându-se Cerului ca Vif să nu se fi trezit.

După un moment ce i se păru o veşnicie, Andie oftă uşurată.

— Uf! Era cât pe ce…

George se încruntă.

— Ascultă, îmi pare rău…

— Acum, pleacă! îi răspunse el arătând spre uşă.

Ea ridică braţele spre cer, într-un gest de exasperare.

— O să continui să mă dai pe uşă afară la fiecare cinci minute? în cazul acesta, aş vrea să aflu imediat. Dacă nu, străduieşte-te să fii un pic mai amabil.

— Pleacă!

Andie nu mai putea accepta asta. Era absolut nedrept. În plus, nu se simţea în stare să mai suporte încă o zi de singurătate îngrozitoare în apartamentul ei. Dacă nu făcea ceva acum, o să înnebunească.

Îl privi pe furiş pe George. Acesta era impasibil, dar ei nu-i venea să creadă că el voia într-adevăr s-o alunge din viaţa lui.

— Ar trebui să ieşi şi să te plimbi puţin, îi sugeră ea. Am să rămân eu aici să instalez rafturile. După ce te vei calma suficient, te vei întoarce şi vom sta de vorbă, de acord?

Ea luă şurubelniţa, ca şi cum problema fusese rezolvată, şi strânse câteva şuruburi. Apoi traversă încăperea ca să măsoare spaţiul dintre rafturi, conştientă

că George nu se clintise.

— Haide, du-te… repetă ea după o interminabilă clipă de tăcere.

Dar el rămânea pe loc, fulgerând-o cu privirea, şi furia care îl domina era aproape palpabilă.

— Ce încăpăţânat, acest George Demarest! se adresă ea peretelui din faţă.

Până la urmă, nemaisuportând, aruncă şurubelniţa şi se întoarse cu faţa spre el.

— Dacă eu am să plec acum, George, nu conta pe mine să mă mai întorc!

Era o minciună, fireşte, dar în clipa aceea ea aproape că îşi dorea să fie adevărat. Pentru ca o viaţă în doi să fie reuşită, trebuia ca fiecare să lase câte puţin de la el, şi George nu făcea nimic în acest sens.

— Pot să te întreb un singur lucru? continuă ea cu răceală.

— Da?

— Ai avea amabilitatea să urci şi să-ţi recuperezi obiectele de la Lumea Copiilor? îmi umplu apartamentul.

Se aştepta la o replică glacială din partea lui, dar chipul lui George se lumină.

— Cum? Le-au adus şi tu nu mi-ai spus nimic? De ore întregi le aştept!

— Ei bine, sunt toate sus la mine.

El se repezi pe scară, lăsând uşa să se închidă în urma lui. Andie ascultă pe palier, îl auzi încercând clanţa. Era închisă. Un zâmbet fugar răsări pe buzele ei auzindu-l că se întoarce. Închise încet uşa lui.

— Andie, şopti el. Am nevoie de chei, uşa ta este închisă.

— Ştiu, răspunse ea.

— Dă-mi-le, deschide!

— Deschide cu cheile tale, eu sunt ocupată.

— Dar nu le am la mine, nu pot să intru!

— Asta pică bine… Pe curând! Profită şi fă plimbarea pe care ţi-am sugerat-o…

El începu să bată zadarnic în uşă.

— Să nu te întorci până ce n-o să fii îndeajuns de calm ca să putem vorbi normal. Este mult mai eficient aşa…

Îi răspunse un bombănit furios, apoi ea îl auzi cu satisfacţie îndepărtându-se.

Trecu o oră bună până când George se întoarse.

— Cine e? întrebă ea auzind soneria.

— Ghiceste…

— Te-ai calmat suficient?

— Destul…

Andie deschise, şi constată că el părea tot furios. Inima i se strânse.

— Pari încă supărat…

— Pleacă imediat! răspunse el arătându-i drumul.

Disperată, Andie murmură:

— M-ai minţit.

— Orice şiretlic este bun, în dragoste ca şi în război. Şi aici este definitiv război!

Privi în jurul lui cu un ochi critic, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca, în lipsa lui, ea să fi spart sau să fi stricat ceva. Dar privirea îi căzu pe rafturile pe care le instalase şi, fără voia lui, zâmbi.

— Ei bine, probabil că sunt unchiul unei maimuţe…

— Zi mai degrabă a unui năzdrăvan… îi sugeră ea, încă afectată totuşi de asprimea lui de adineauri.

Fără îndoială că era impresionat de ceea ce ea făcuse. Expresia ursuză de pe faţă îi dispăruse, şi o scânteie, pe care ea nu sperase s-o mai revadă vreodată, străluci în ochii lui.

— Întotdeauna o să mă uimeşti…

Îi aruncă o privire pătrunzătoare, care părea s-o judece, apoi se duse să controleze etajerele de aproape, şi

le măsură cu metrul.

— Impecabil! La milimetru…

— Degetul meu măsoară exact doi centimetri şi jumătate… declară ea.

Urmă o tăcere lungă, în timpul căreia Andie aştepta, cu sufletul la gură, ca el să spargă gheaţa. Privirile li se întâlniră, ca în ziua în care se cunoscuseră, afară în stradă. Era evident că îşi aparţineau unul altuia… Zâmbetul lui deveni radios.

George părea un puşti prins în propria lui capcană, neştiind acum ce atitudine să adopte. Până la urmă, se apropie de ea, atât de aproape încât inima lui Andie tresări.

— Îţi dai tu seama câte necazuri mi-ai făcut? Nu, cu siguranţă că nu…

— Greşelile pot fi reparate.

— Da, dar este mult mai greu să le repari decât să le comiţi.

Bariera dintre ei începea încetul cu încetul să dispară. Ochi în ochi, îşi lăsară sentimentele ascunse să se exprime în tăcere.

— Când am făcut acest demers, m-am gândit la tine la fel de mult ca la Vif, spuse ea.

Profită de ocazia acestui răgaz de pace ca să pună lucrurile la punct, şi ca să-şi dea curaj şi să-şi îndulcească vorbele, îi luă mâna.

— Eram convinsă că tu te ascunzi cu capul în nisip, ca struţul. Ne jucam amândoi având grijă de Vif. Dar pentru el nu este un joc. Erai ca un jongler la circ… Copilul ăsta are nevoie de stabilitate şi de altceva decât un acoperiş deasupra capului…

Îşi termină discursul, fără să-şi dea seama că între timp se agăţase de-a binelea de mâna lui George.

El rămase îndelung cu ochii plecaţi, lăsându-şi mâna prizonieră în mâna ei.

În sfârşit, îi răspunse pe un ton foarte serios:

— Nu cred că realizezi ce înseamnă Vif pentru mine, Andie. Bineînţeles, la început am făcut greşeli. Dar simt pentru el o afecţiune care trece peste orice. Eu însumi sunt un copil adoptat, ştii bine.

Ea îi scrută faţa, emoţionată de convingerea lui profundă.

— Îmi imaginez că tu ştii mai bine decât oricine ce înseamnă asta…

El scutură din cap.

— Nu, să nu faci o melodramă din viaţa mea. Te asigur că am avut o copilărie absolut fericită. Numai că eu poate sunt mai conştient decât altcineva de responsabilitatea pe care mi-o voi asuma.

Andie începea acum să înţeleagă.

— Aşadar, tu voiai custodia permanentă a lui Vif?

— Fireşte, răspunse el nerăbdător. Tu ce credeai?

— Dar nu mi-ai spus niciodată… Credeam că voiai să te ocupi de el numai până la întoarcerea lui Mindy.

— Nu fi ridicolă. Acum, cine este pe cale să-şi ascundă capul în nisip? Nu trebuie să ne facem iluzii, Andie. Mindy nu este în stare să se ocupe de el, niciodată n-a fost. Îţi imaginezi că am să-i las să-i înapoieze acest copil?

Andie digera acum încet toate aceste informaţii, reconstituia piesele unui joc de puzzle. Simţi o strângere de inimă când îşi aminti episodul cu ascensorul, şi aerul lugubru al lui Morty Carlson evaluând situaţia.

— Îmi pare rău, George, zise ea, cu lacrimi în ochi. Dacă mi-ai fi spus măcar toate astea…

— Încă nu trebuie să ne îngrijorăm, afirmă el. Deocamdată, am controlul situaţiei…

— Nu mă miră, zise ea cu o umbră de zâmbet, fericită să vadă că relaţia dintre ei se restabileşte.

— Dacă asta poate să te ajute, am să-i telefonez lui

Morty Carlson şi am să-i cer să suspende definitiv ancheta până când va aduna toate datele necesare. Până atunci, noi o să transformăm acest apartament într-un cadru ideal pentru un copil de doi ani.

Ochii ei se luminară cu o nouă idee, şi continuă:

— Şi aş putea să-l înscriu la grădiniţă. Este una remarcabilă pe strada şaptezeci şi opt, condusă de două englezoaice, extrem de distinse şi cu bun-simţ. Ele primesc câte şaisprezece copii pe an, şi este un adevărat rai.

— De unde ştii toate astea?

— Păi… m-am informat… M-am dus să văd, de curiozitate… bâigui ea.

— De curiozitate, sau din alt motiv?

Ea îi atinse uşor braţul, şi această simplă atingere îi împinse unul în braţele celuilalt.

— Oh, George, îmi pare atât de rău. Zău că am vrut să fac un bine.

— Ssst… totul o să fie bine, cu ajutorul nostru.

Ea ridică ochii spre el.

— Al nostru?

El îi zâmbi şi ea i se cuibări la piept. Buzele li se căutară cu sete. George o acoperi cu sărutări, pentru a pecetlui astfel împăcarea lor, şi îi mângâia părul cu o tandreţe care o tulbură.

Andie ştia acum ce vrea, mai mult ca niciodată. Lou avusese în parte dreptate: George trebuia să vină spre ea. Dar nu ca să se scuze… Ceea ce-şi dorea ea era mult mai profund şi trebuia să dureze mult mai mult decât o noapte trecătoare.

Capitolul 10

Li se păru absolut firesc să-şi petreacă noaptea împreună. Totul era atât de perfect când erau astfel, cu toate supărările uitate.

Şi totuşi, în lumina dimineţii, Andie se simţea ciudat de timidă. George era în schimb atât de sigur, de

imprevizibil… Nu îndrăznea să-i spună ce simte. De fapt, poate că ştia? El părea să aibă întotdeauna răspuns la toate. Dar o noapte de pasiune nu rezolva neapărat toate problemele în suspensie.

Nu avea timp să analizeze mai mult lucrurile. Trebuia să se îmbrace şi să alerge la studio.

Toată ziua, avu în minte doar problemele lui George şi ale lui Vif, şi se întoarse acasă de îndată ce putu să plece, nerăbdătoare să-l vadă pe George şi să-i mărturisească îngrijorarea ei.

Dar, după ce urcă în fugă scara şi ajunse în faţa uşii lui, sună dar nu primi niciun răspuns. Dezamăgită, urcă la ea şi găsi pe uşă un bilet, dactilografiat cu grijă:

Am găsit-o pe Mindy la Los Angeles. Plec imediat într-acolo. Te sun de îndată ce mă întorc. Te iubesc. George.

Asta era tot. Nu-i lăsase nici măcar un număr de telefon. Descumpănită, Andie reciti biletul, încercând să înţeleagă. George se ducea acolo ca să se străduiască s-o aducă pe Mindy înapoi, sau să-i ceară să i-l lase pe Vif?

Fără să ştie de ce, gândul micuţului cărat prin California o irită. Făcea parte acum din viaţa lor, a ei şi a lui George, îşi dădu ea brusc seama. Cum de fusese atât de oarbă? Bebeluşul acesta de doi ani îşi făcuse un loc în inima ei, şi gândul de a-l pierde o aducea la disperare.

Nu era de mirare că George se supărase pe ea atât de tare când se adresase Asistenţei Sociale.

Ea fusese cea care-i diminuase astfel şansele de a deveni definitiv tatăl lui Vif. Se prăbuşi pe un fotoliu.

— Ce idioată am fost! exclamă ea cu voce tare.

Se gândi să-l sune pe Morty Carlson, dar asta n-ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile, gândi ea cu disperare. Nu avea decât să aştepte. Noapte de noapte, pândi întoarcerea lui George.

Pe la mijlocul săptămânii următoare, era la capătul

puterilor. Era miercuri seara, şi se uita neatentă la televizor, total descumpănită. Îşi readucea fără încetare în memorie cele mai mici detalii ale minunatelor clipe pe care le trăise alături de George. Cum de putuse ea să-şi lase viaţa să se contopească atât de strâns cu a lui, şi să se îndrăgostească atât de repede?

— Sunt un caz disperat, murmură ea. Nu pot să mai continuu astfel…

Ea cât pe ce să ridice receptorul şi să sune la toate hotelurile din Los Angeles, dar îşi dădu seama că ar fi fost o nebunie. Oftă şi-şi îndreptă iarăşi atenţia spre jocurile televizate.

Se auzi, la un moment dat, soneria. Fără să se gândească prea mult, îşi puse pe ea un capot vechi.

— Cine este?

— Eu sunt.

Inima încetă să-i mai bată.

— George! Nu se poate! Aşteaptă o clipă.

Intrase în panică. Imposibil să se lase văzută în halul ăsta.

— Deschide. Am să-ţi spun ceva.

Andie aruncă o privire speriată în jurul ei, îşi trecu în grabă peria prin păr, luă la întâmplare o cremă şi o sticluţă cu parfum.

— Andie! Grăbeşte-te! Deschide.

Ea deschise în sfârşit uşa, emoţionată. El era aici, atât de drag şi atât de apropiat încât ar fi vrut să i se arunce în braţe şi să rămână acolo. Vif era căţărat pe umărul lui, şi mutrişoara i se lumină când o văzu. George ţinea în mână un buchet de trandafiri, şi inima fetei se umplu de bucurie.

— Totul este în ordine, o anunţă el înainte ca ea să poată rosti vreun cuvânt. Asistenţa Socială a declarat că eu pot să păstrez copilul.

Andie rămase stupefiată.

— Şi Mindy? Ai găsit-o la Los Angeles? Ce s-a întâmplat? Ai fi putut să-mi dai şi mie un telefon!

Privirea ei trecea de la Vif la trandafiri şi apoi la chipul radios al lui George.

— Când te-ai întors?

— Azi-dimineaţă. Şi nu începe chiar acum să-mi pui întrebări… răspunse el cu bună dispoziţie. Poftim, trandafirii sunt pentru tine.

— Andie! strigă Vif cu vocea lui piţigăiată.

Întinse braţele spre ea şi Andie îl prinse, închizând ochii de fericire când strânse la piept copilaşul. Aşadar, îşi amintea de ea, ştia cum o cheamă… Vif o strânse şi el cu toate puterile.

— Mi-ai lipsit, puiule, murmură ea, sărutându-i obrăjorii roz. Ai fost cuminte?

— Foarte cuminte, răspunse George, şi eu la fel. Putem să intrăm?

— Bineînţeles.

Se retrase din uşă, fără să-şi mai facă griji pentru harababura din casă. Surprinse în ochii lui George o licărire, o strălucire pe care o ştia prea bine. îl puse pe Vif jos, puse trandafirii pe masă şi-l întrebă direct:

— Ce este?

— Ce vrei să spui? Am venit să te văd. Există vreo lege care îmi interzice asta?

— Eu te cunosc, îmi ascunzi ceva.

El păru vexat de suspiciunea ei.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

Andie îl privi cu un aer bănuitor.

— Ca prin minune, totul s-a aranjat dintr-odată. Ai dispărut la Los Angeles fără un cuvânt, lăsându-mă îngrozitor de îngrijorată. Şi acum apari, proaspăt ca o floare, şi ai vrea ca asta să mi se pară normal?

— Coboară la mine, zise el pe un ton liniştitor, evitând evident întrebarea ei.

Se îndreptă spre ieşire, şi cum ea ezita, el adăugă:

— Vino, nu te muşc…

— Lasă-mă doar să mă îmbrac.

Nu avea rost să tergiverseze, îi fusese prea dor de el. George îl luă pe Vif, iar ea îşi puse repede blugii şi un tricou. Când fu gata, el o conduse cu un aer misterios spre apartamentul lui. Acolo trebuia că se află secretul… Andie îl urmă cu o curiozitate crescândă şi se opri pe palier. El luă cheile şi spuse pe un ton măreţ:

— Contemplă te rog acest apartament…

Deschise foarte încet uşa, pentru a mări efectul surprizei.

Totul fusese transformat… Andie rămase stupefiată. Canapeaua şi fotoliile dispăruseră, înlocuite de patul şi dulapul din dormitor. La ferestre fusese instalat un grilaj, lăcaşul ascensorului fusese sigilat, iar colţurile măsuţei joase fuseseră învelite în burete. Un fel de barieră de lemn închidea drumul spre bucătărie, iar o alta accesul către dormitor.

George, mândru de isprava lui, o invită să intre, şi Andie se repezi înăuntru, mută de uimire. Atunci văzu şi pătuţul acoperit cu o păturică înflorată şi animale de pluş, o lădiţă plină de jucării noi, o tricicletă şi o măsuţă înconjurată de scaune miniaturale. Încăperea fusese tapetată cu un model vesel, în care ursuleţi albaştri se jucau cu baloane roşii pe un fond alb.

Prizele electrice erau ascunse de căpăcele protectoare din plastic. Ceea ce până acum fusese interiorul strălucitor al unui celibatar „eficace”, se transformase într-un cuib călduţ pentru un copilaş de doi ani, foarte aventuros, şi un adult foarte grijuliu.

— Nu-mi vine să cred! exclamă Andie. Când ai avut timp să faci toate astea?

— Am început înainte de plecarea mea. Tapiţerii au plecat abia acum o oră. Îţi place?

— Este… foarte eficace… zise Andie, negăsindu-şi cuvintele.

— Aşadar, îţi place?

— În orice caz, cei de la Asistenţa Copilului trebuie să fi fost foarte mulţumiţi. Îmi imaginez că Morty te-a şi felicitat.

— Am trecut cu brio testele, radia George. Morty chiar a spus că am un suflet de tată.

— Dar pe Mindy, ai găsit-o?

— Da, răspunse el scurt. Trăieşte cu un tip pe care l-a cunoscut pe plajă. Zice că e prea tânără şi prea instabilă ca să poată avea grijă de Vif, şi este total de acord să mi-l încredinţeze până când va fi luată o hotărâre definitivă.

El schimbă brusc subiectul.

— Ce facem astă-seară?

Andie era sigură că el ascundea ceva.

— Ai avut o discuţie cu ea?

El încuviinţă, iritat de întrebare.

— Da, Morty a ţinut neapărat la asta. Încât, eu şi cu Vif abia am mai avut timp să ne facem bagajele şi să ajungem la aeroport în ziua în care am plecat.

Se întrerupse, şovăind dacă să mai continue sau nu. Dar emoţiile prin care trecuse îl îndemnară s-o facă.

— Morty m-a asigurat că restul nu va fi decât o formalitate. Curând am să-l pot adopta legal.

— Este senzaţional, George! Toate necazurile tale au luat sfârşit!

Îl apucă veselă de braţ. El nu-i răspunse nimic, mulţumindu-se să zâmbească răbdător, şi din nou, ea avu impresia obsedantă că el nu-i spunea totul. Mai încercă să-l descoase:

— Ai găsit-o pe Mindy? O să vină aici?

— Nu, va rămâne acolo. Şi-a luat deja adio de la Vif. Va veni din când în când să-l vadă, dar atâta tot.

Părea uşurat, şi totuşi oarecum nervos.

Andie îl observă cu atenţie. El îşi luase o foarte mare răspundere. Probabil că ea îi punea acum prea multe întrebări... Cu siguranţă că George avea nevoie mai degrabă de încurajări.

— Ce-ai zice să facem o mică plimbare pe bulevardul Columbus? sugeră el. Am putea să ne oprim la patiseria italiană şi să luăm un capuccino, apoi să mergem la cinematograf sau la un concert...

Andie, cu un zâmbet nesigur, arătă spre Vif care aţipise în patul cel mare.

— Dar uiţi de...

— Totul este aranjat. Gail va fi aici în zece minute. I-am spus că Vif va fi deja adormit când va ajunge ea.

— Înţeleg... Ai făcut toate astea pe ascuns; ai reuşit şi să-l faci pe Vif să adoarmă.

— Da, pentru că în felul ăsta vom evita „chinurile despărţirii".

— Şi apoi, mai este ceva! exclamă ea, brusc exasperată. De ce ai aranjat totul fără să-mi spui nimic? Ştii că toată săptămâna am fost un pachet de nervi? Ai fi putut măcar să-mi dai un telefon!

Fără să-i ia în seamă reproşurile, George luă copilul adormit în braţe şi-l duse încetişor în pătuţul lui.

Andie veni alături de el, uitând de supărare, şi amândoi îl contemplară dormind.

— Toată săptămâna, s-a culcat foarte târziu, pentru că eu am avut foarte mult de lucru, murmură el. Este epuizat şi din cauza decalajului orar. Cred că în noaptea asta nici muzica de la familia Hernandez n-o să-l trezească.

Ea oftă.

— Când ai avut timp să organizezi şi seara asta?

— Ce contează? Important este ca astă-seară să fim împreună. Sunt unele lucruri despre care aş vrea să-ţi vorbesc.

— Ce lucruri?

Ea nu se putea împiedica să aibă iarăsi bănuieli.

— Lucruri plăcute, oricum… zâmbi el.

Andie îşi răsuci pe deget o şuviţă de păr, şi-i aruncă o privire piezişă.

— Ai vreo idee năstrusnică, nu-i aşa?

El zâmbi misterios.

— Recunosc…

— Dar nu vrei să-mi spui nimic?

— Fiecare lucru la vremea lui…

Până la sosirea lui Gail mai trecură vreo douăzeci de minute, ceea ce-i dădu lui Andie timpul să se îmbrace. Nu-l învinovăţea pe George că vrea să-şi sărbătorească succesul, dar ceva totuşi nu-i dădea pace. Oricum, îşi zise până la urmă, privindu-se în oglindă îmbrăcată în rochia pe care şi-o cumpărase de la Bergdorf, oricum, va afla astă-seară adevărul.

De îndată ce ieşiră din casă, ea nu mai pierdu niciun minut.

— Ei, care este surpriza cea mare?

— Ţi-am mai spus, fiecare lucru la timpul său… îi răspunse George prinzând-o de talie.

Era cald, dar o adiere uşoară părea că aduce numai promisiuni. Andie simţea că pluteşte, şi toate bănuielile dispărură, în timp ce mergeau alături, în acelaşi pas. Se simţea extraordinar de fericită şi se hotărî să nu lase nimic să-i strice clipele acestea.

Se opriră în faţa unei agenţii de voiaj, atraşi de afişele care reprezentau ţări îndepărtate.

— Ştii ce mi-a plăcut prima dată la tine, în ziua în care ne-am cunoscut?

Ea mergea puţin înaintea lui, şi se opri în faţa unei florărese.

— Lasă-mă să ghicesc… Accentul meu, nu-i aşa?

George începu să râdă.

— Îmi place felul cum vorbeşti.

El luă o garoafă de pe tejghea şi i-o dădu cu un zâmbet tandru.

După ce-i plăti florăresei, o luă pe Andie de mână şi, împreună, coborâră strada.

— Dar tu ştii ce mi-a plăcut la tine prima dată? îl întrebă ea.

— Totala mea spontaneitate, nu-i aşa?

Ea începu să râdă.

— Tu n-ai fost spontan în viaţa ta! Chiar dacă ar cădea fulgerul, tu încă ai găsi, preţ de o fracţiune de secundă, un plan pentru a-l opri!

George o strânse în braţe şi o sărută.

— Şi asta nu este spontaneitate?

Andie încercă să se elibereze, dar el refuză să-i dea drumul, acoperindu-i faţa cu sărutări.

Ea se strădui să rămână calmă.

— Mă uimeşti, ai făcut progrese.

— Şi încă n-ai văzut totul…

El puse un genunchi în pământ, în mijlocul trecătorilor care-l priveau.

— Andie Maguire, vrei să fii soţia mea?

Stânjenită, Andie privi în jurul ei.

— Oh, zău, George, încetează! Ridică-te.

El păru îndurerat de reacţia ei.

— Sunt absolut serios, Andie. Te cer în căsătorie, nu este cazul să fii ironică.

Ea tresări.

— Chiar vorbeşti serios? Mă ceri în căsătorie, aici, în mijlocul străzii Columbus?

El încuviinţă.

— Dar… nu ştiu ce să spun…

— Spune da.

— Dar suntem… vreau să spun că…

Brusc, ea îl trase de mână.

— Ridică-te, George, te rog. Toată lumea se uită la

noi.

— Nu-i adevărat. La New York, nimeni nu dă atenţie celorlalţi.

Ea îl privi cu ochii ei limpezi drept în faţă, cerându-i adevărul.

— Eşti într-adevăr serios?

— Da.

Răspunsul era clar, privirea directă, fără niciun echivoc. Andie simţi cum i se ia o greutate de pe inimă, şi începu să ameţească. Fireşte că nu putea să-i dea decât un singur răspuns. Puţin îi păsa acum de numeroasele probleme nerezolvate încă. Conta doar faptul că bărbatul pe care-l iubea o cerea în căsătorie.

— Da! strigă ea, dându-şi capul pe spate şi râzând veselă.

El părea nespus de fericit.

Andie îl forţă să se ridice şi, încolăcindu-şi braţele pe după gâtul lui, îl sărută cu înflăcărare. În sfârşit, îşi dădea frâu liber emoţiilor atât de mult timp stăpânite şi nu mai simţea nici urmă de timiditate.

— Te iubesc, George! exclamă ea. În viaţa mea n-am fost atât de fericită ca acum.

Pe buzele lui se ivi un zâmbet ciudat, şi chipul lui exprima o infinită mulţumire.

— Ei bine, atunci este perfect…

— Asta este tot ce ai de spus? zise ea râzând.

Nu-i lăsă însă timp să răspundă şi, luându-l de braţ, se lipi de el.

— Vino, dragul meu, am o mulţime de planuri pentru seara asta.

— Sper să fac şi eu parte din ele…

Andie se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe nas.

— Tu eşti invitatul de onoare. O să începem prin a bea o şampanie în restaurantul acesta cu grădină. Sunt atât de emoţionată încât n-aş putea să mănânc nimic, dar

dacă ţie îţi este foame, am putea cina. După aceea, am putea să ne continuăm discuţia la mine.

Ochii verzi ai lui Andie străluceau de emoţie.

— Ce zici?

El o cuprinse cu braţele şi o trase spre sine.

— Îmi place mult ce spui, mai ales ultima parte a programului…

Andie nu era obişnuită să bea, şi şampania i se urcă repede la cap. După două pahare, plutea într-o euforie totală. Strângând în mâna ei mâna lui George, trăncănea întruna fără efort, îi povestea diverse fapte neînsemnate ce se petrecuseră în absenţa lui, dezvăluindu-i gândurile ei cele mai intime.

În drum spre casă în noaptea răcoroasă, sprijinită de el, Andie se înfioră dintr-odată. Toată seara, George nu spusese mare lucru, dar poate că era vina ei. Simţi că-l tracasează ceva. Dar era absurd. Se străduia să-l facă să vorbească.

— Dumnezeule, zise ea repede, eu trăncănesc întruna şi nu te-am lăsat să scoţi o vorbă. Cred că mi s-a urcat şampania la cap… Oh, iată că iar încep. Te rog, fă ceva ca să tac!

Şi, făcându-i cu ochiul, adăugă:

— Pot chiar să-ţi şoptesc ce metodă să foloseşti…

— Ah, da?

El zâmbi, şi ochii lui aurii străluciră de dorinţă.

— Vino în patul meu şi am să-ţi arăt…

Urcară în fugă scara, mână în mână, cu inima bătându-le cu putere.

De îndată ce intrară în apartament, se prăbuşiră unul în braţele celuilalt, sărutându-se pătimaş.

Andie i se abandonă cu plăcere. El îi desfăcu cu îndemânare nasturii rochiei, eliberându-i apoi sânii şi mângâindu-i cu o încetineală chinuitoare.

Buzele lui se rătăciră pe pielea caldă şi fremătătoare.

Ea scoase un geamăt răguşit şi închise ochii. El o luă în braţe şi o duse pe pat. Andie, cuprinsă de o dorinţă intensă, se ghemui la pieptul lui.

— Oh, George, curând vom putea să ne iubim în fiecare noapte, până la sfârşitul zilelor noastre.

— În fiecare noapte… în fiecare zi… murmură el.

Andie se înfioră sub privirea lui pasionată care îi lumina ochii aurii.

— Andie, vrei într-adevăr să-ţi împarţi viaţa cu mine, orice s-ar întâmpla?

Ea dădu din cap, prea tulburată ca să poată vorbi. îl iubea atât de mult încât avea impresia că inima o să-i explodeze.

— Şi nu numai cu tine, ci şi cu Vif, reuşi ea să articuleze.

Privirea lui George parcă se mai linişti, şi o cuprinse iarăsi în braţe. Fără îndoială că asta îl neliniştea, se gândi ea, cu capul pe umărul lui. Dar n-ar fi trebuit, ştia bine că ea ţinea la Vif. Totul va fi minunat pentru ei trei. În clipa aceea, îndoielile i se risipiră.

Din nou, buzele lor se contopiră cu pasiune. Urmă o incredibilă explozie de bucurie, de voluptate, care-i înălţă spre zări neştiute. Andie se agăţă cu toată puterea de George pentru ca fericirea acestei nopţi să nu piară niciodată.

Dar o dată vraja risipită, în vreme ce se odihnea liniştită în braţele lui, gata să adoarmă, îndoiala i se strecură din nou în minte, şi deodată evidenţa o orbi.

Nemişcată, întinsă aici în întuneric lângă el, îşi dădu seama ce anume o preocupa: ea i se dăruise lui George trup şi suflet, şi-i strigase dragostea ei. Dar el, el nu-i spusese niciodată că o iubeşte…

Capitolul 11

— Felicitări!

Andie tresări când auzi vocea nazală a lui Morty

Carlson la telefon.

— De ce? întrebă ea.

— Am auzit vorbindu-se că vă căsătoriţi, mi-a spus George ieri după-amiază. Tocmai am terminat de completat hârtiile necesare pentru adopţie.

Andie rămase blocată.

— Hârtiile de adopţie? Ieri?

— Da, răspunse nerăbdător Morty. De ce? Este vreo problemă?

Ea se gândi repede, căutând să câştige timp.

— Nu… nu sunt prea sigură…

Se făcu o linişte ciudată. Apoi Morty reluă, prudent:

— O să vă căsătoriţi, nu-i aşa?

— Păi… da… bâigui ea. Dar cum de ai ştiut înaintea mea? George nu m-a cerut în căsătorie decât aseară.

Rămaseră amândoi muţi, încercând să-şi dea seama fiecare ce se întâmplase. Nu era de mirare că, aseară, George fusese atât de misterios şi reticent. Cererea lui în căsătorie făcea parte aşadar din planul lui de a-l păstra pe Vif. Se pare că ea era doar o ultimă soluţie pentru un rol indispensabil…

— Nu se poate, murmură ea, tulburată.

Morty tuşi, uşor stânjenit, şi spuse:

— Sunt convins că totul va fi perfect. După câte am văzut eu, voi doi formaţi perechea ideală, iar acum când veţi avea şi un copil, veţi fi copleşiţi de fericire.

Andie abia dacă-l mai asculta.

— În ce m-am amestecat? oftă ea, lăsând să-i cadă receptorul.

— Alo, domnişoară Maguire, mai eşti acolo?

— Da, am să vă sun eu.

Închise telefonul fără să mai aştepte răspunsul lui.

În clipa asta nu voia să vadă pe nimeni, dar Lou intră ca o vijelie, evident preocupat de problemele studioului.

— Ei, Maguire! Mi-a plăcut mult ideea pe care ai

propus-o ieri comitetului de redacţie.

Fata îndreptă spre el o privire fixă.

— Oh, nu! bombăni el. Iarăsi… De data asta nu vreau să te ascult. Problemele tale personale trebuie să rămână… personale.

— Despre ce probleme personale e vorba? întrebă Gail, veselă, privind prin uşa întredeschisă. Bună, Andie!

Andie nu-i răspunse.

— Hei, Andie!

Gail intră şi-şi flutură mâna prin faţa ochilor prietenei sale. îl privi apoi pe Lou Collier.

— Ce i s-a întâmplat?

— Am să-ţi spun eu ce i s-a întâmplat, îi răspunse Lou agasat. Este îndrăgostită de un maniac, nu-i aşa? Hei, Maguire!

Ea însă nu-i asculta.

— Nu-mi vine să cred că George poate să fie în stare de aşa ceva, murmură ea în sfârşit. Nu pot să…

Gail dădu din cap.

— Pare să fie grav…

— Da, ca o telenovelă cu surprize, zise sec Lou.

Dar se întrerupse în faţa privirii severe a lui Gail.

— Haide, dragă, povesteşte-mi. Ce s-a întâmplat?

— O să mă mărit…

— Felicitări! se miră Lou. Adineauri îmi făceam griji pentru tine.

— Am să mă mărit cu un mincinos şi un trişor… adăugă ea, zdrobită.

— Ar fi trebuit să bat la uşă înainte să intru, observă patronul ei. Nu ştiam peste ce dau…

Se ridică să plece, dar Gail îl opri.

— Rămâi, Lou. Am putea avea nevoie de părerea ta. Se pare că-l cunoşti pe George la fel de bine ca şi mine.

Cu un oftat, el se aşeză pe biroul lui Andie.

— Bine, hai să ascultăm şi ultimul episod…

Explicaţiile lui Andie fură scurte. Lou şi Gail cunoşteau faptele şi ascultară atenţi urmarea.

— Mărită-te cu el, zise Gail după ce prietena ei termină relatarea. Andie o privi sincer uimită.

— Poftim?

— M-ai auzit bine. Mărită-te cu el.

— De ce?

— Pentru că-l iubeşti, proasto!

Ochii lui Andie se umplură de lacrimi.

— Dar el nu mă iubeşte!

— De unde ştii? Ţi-a spus el?

— Nu, dar nici nu mi-a spus că mă iubeşte. Atunci când ceri în căsătorie pe cineva, nu este nevoie să menţionezi acest fapt? Nu este totuşi un amănunt minor!

— Poate că pentru el este, interveni Lou.

— Exact, întări şi Gail. Poate că aştepţi prea mult de la el. La urma urmei, n-are prea multă experienţă.

— Ce vrei să spui? se răsti Andie, în defensivă.

Fără voia ei, începu imediat să-i ia apărarea lui George.

— Nu-i adevărat. Află că nu-i născut de ieri, nu este un nevinovat, să ştii…

Prietena ei oftă, exasperată.

— Ce naiba, nu-ţi dai seama că este un timid?

Asta era prea mult pentru Andie.

— George, timid?

Şi râse zeflemitor, apoi continuă:

— Îţi baţi joc de mine…

Gail se aşeză pe celălalt colţ al biroului şi se aplecă spre ea.

— Acum, ascultă-mă. Ştiu că el o fi avut şi alte legături, doar este bărbat. În unele domenii foarte importante, oricât de bărbaţi ar fi, indivizii ăştia rămân nişte ignoranţi.

— Ce vorbeşti!? exclamă Lou, cu un aer bănuitor.

Gail ridică din umeri.

— Aşa stau lucrurile, aproape toţi bărbaţii au nevoie de puţin „antrenament” sentimental.

Andie nu se putu abţine să zâmbească, şi însuşi Lou Collier, interesat dintr-odată, începu să asculte raţionamentul fetei.

— George excelează în tot ce face, nu-i aşa?

Andie încuviinţă.

— Este vesel, fermecător, captivant, şi nu-ţi lasă niciun răgaz de plictiseală, aşa este?

Ea încuviinţă din nou.

— Iată unde am vrut să ajung... George şi-a petrecut aproape toată viaţa încercând să-şi creeze o anumită imagine. Şi a reuşit să se distingă în profesia pe care o face. Toate astea sunt bune şi frumoase... dar cam aici se opreşte totul...

— Cred că în sfârşit încep să înţeleg...

— Ei bine, eu nu pricep nimic din pălăvrăgeala voastră! izbucni Lou.

— Este foarte simplu, reluă Andie pe un ton serios, privindu-şi prietena cu alţi ochi. George nu mi-a spus că mă iubeşte pentru că nici nu i-a trecut prin minte. La urma urmei, cred că dacă şi-ar fi pus în gând să mă înşele într-adevăr, n-ar fi uitat să-mi jure dragoste eternă pentru a-mi obţine consimţământul.

— Exact, o aprobă Gail. Ai înţeles bine.

— El este foarte abil, zise Andie, încă uşor îngrijorată. Va trebui ca eu să fiu mai mult decât el.

Simţi o strângere de inimă la gândul că-l bănuise pe George a fi atât de şiret.

— Dumnezeule, Gail, sper să ai dreptate!

Privirea lui Collier trecu de la una la alta.

— Când o să terminaţi amândouă cu deducţiile?

În clipa aceea, sună telefonul.

— Alo, domnişoara Maguire?

Era Morty Carlson, mai grav şi mai trist ca niciodată.

— Da?

— Aţi putea să fiţi acasă la domnul Demarest la ora cinci fix?

Era aproape un ordin.

— Da. Dar ce se întâmplă? Vreun necaz?

— Nu, doar că a apărut un nou element care-l priveşte pe micuţul José. Oricum, nu este niciun pericol să vă schimbaţi planurile de nuntă.

El refuză să-i dea mai multe detalii. Andie îşi notă ora şi închise, distrată, telefonul.

Lou zâmbi cu subînţeles, ca şi cum ştia ce urma să se întâmple.

— Aşa cum spunem noi în meserie, acţiunea se precipită…

*

* * *

La ora cinci fix, aşezată lângă George care părea destul de stânjenit, Andie îl privea neliniştită pe Morty aşezând nişte foi pe măsuţa din faţa lor. Alături, Vii se juca pe jos, în mijlocul unei grămezi de jucării. George, încordat, strângea nervos de mânerele fotoliului.

— Mă tem că am nişte veşti proaste pentru voi doi, îi anunţă Morty. Se pare că Mindy s-ar fi răzgândit. Refuză să semneze hârtiile de renunţare. A hotărât să-l păstreze pe José.

— Nu pot să cred! strigă George cu o faţă răvăşită.

Se ridică şi se aplecă să examineze hârtiile, ca şi cum ar fi fost ceva de văzut.

— Mi-am petrecut toată săptămâna să pun la punct lucrurile cu ea, şi m-a asigurat că dacă eu nu-l adopt pe Vif, îl va încredinţa unei instituţii de ocrotire a copilului.

— Îmi pare rău…

Morty luă una dintre file.

— Ea a semnat acest formular în care cere ca Vif să

fie dus imediat în California. S-a hotărât să-şi exercite drepturile de mamă.

Ai fi zis că, între ei, explodase o bombă. George era livid. Chipul lui exprima dezamăgire şi furie. Andie nu-şi putea stăpâni lacrimile. Disperată, privi expresia răvăşită a lui George, neştiind cum să-l încurajeze.

— Oh, George, sunt atât de necăjită! exclamă ea.

El o cuprinse în braţe şi, la rândul lui, se strădui s-o consoleze.

— Ce vrei! Poate că Mindy s-a maturizat între timp. Poate că lui Vif îi va fi mai bine în altă parte. Nu este asta cea mai bună soluţie, Morty? îl întrebă el cu disperare.

Inspectorul rămase tăcut.

— Nu-mi vine să cred, suspină Andie. Îmi va lipsi atât de mult!

Glasul lui George era nesigur, ca şi cum se străduia şi el să-şi stăpânească plânsul.

— O să avem copiii noştri.

— Ai noştri?

Ea îl privi, surprinsă.

— Tot vrei să te mai căsătoreşti cu mine? Chiar dacă nu vei mai putea să-l păstrezi pe Vif?

De data asta, fu rândul lui George să fie stupefiat.

— Ce vrei să spui? Evident că vreau să mă căsătoersc cu tine. Ce are Vif de-a face cu toate astea?

Andie şovăi, stânjenită să vorbească în faţa lui Carlson, inchizitorul. Dar se gândi că probabil el este deja la curent. În afară de asta, nu era momentul pentru discreţie, miza era prea mare.

— Nu voiai să te însori cu mine numai pentru a-l putea păstra pe Vif? Morty ştia despre hotărârea ta în legătură cu căsătoria, încă de ieri după-amiază, înaintea mea.

George păru uluit şi jignit în acelaşi timp. Se întoarse către Morty Carlson.

— Este şi părerea dumitale?

— Sincer să fiu, da, răspunse acesta. Trebuie să recunosc faptul că toate astea mi s-au părut foarte bine calculate. Dar acum, nu mai sunt atât de sigur…

Îl privi atent pe George şi-l întrebă direct:

— Domnule Demarest, dumneata o iubeşti pe această femeie?

George păru de-a dreptul şocat, dar se întoarse spre Andie şi, învăluind-o cu privirea lui aurie, afirmă pe un ton sigur:

— Da, o iubesc…

Tulburată, Andie îi cuprinse faţa în mâini şi-l sărută cu tandreţe.

— Felicitări! proclamă Morty. Acum pot să declar că formaţi o familie.

Chicotind de mulţumire, îşi notă repede ceva pe unul din numeroasele formulare aflate pe măsuţă. Cei doi îl priviră buimăciţi.

— Punct final… reluă Morty. În ziua nunţii voastre, nu veţi fi doar soţ şi soţie, ci şi mamă şi tată!

În liniştea care se lăsă, se putea simţi încordarea generală.

— V-am minţit, mărturisi vesel Morty. Mindy nu vrea să-l ia pe Vif, vrea ca amândoi să-l adoptaţi.

Îi întinse lui George o hârtie.

— Poftim, aici jos este semnătura ei, certificată de tribunal. Documentul este perfect legal.

— Dar de ce tot acest şiretlic?

— Aş putea să-ţi pun aceeaşi întrebare, domnule Demarest, îi replică cu severitate Morty. M-ai asigurat că domnişoara Maguire acceptase deja cererea în căsătorie, iar dumneata nici măcar n-o făcuseşi asta!

— Da, adevărat, am devansat puţin lucrurile. Poţi să numeşti asta ca fiind cel de al şaselea simţ al meu. Ştiam că ea va accepta. Poate că am fost puţin cam grăbit, dar

vezi că nu m-am înşelat în privinţa răspunsului ei.

Părea foarte mândru de el, şi Andie izbucni în râs.

— Aveai perfectă dreptate…

Deodată, ea simţi o mânuţă trăgând-o de rochie. Privi chipul bucălat şi serios ridicat spre ea şi-i zâmbi printre lacrimile de fericire.

— Ce este, scumpule?

— Mi-e foame! declară Vif. Vleau ţiocolată!

George se scotoci imediat prin buzunare şi scoase o tabletă de ciocolată.

— Poftim, zise el.

Îl puse pe micuţ pe genunchii lui, şi lăsându-şi obrazul în cârlionţii lui, închise ochii o clipă.

Se lăsă o tăcere impresionantă, în timp ce Andie îi privea, plină de dragoste.

— Sunteţi foarte pregătiţi să aveţi grijă de acest copil, nu există nicio îndoială în privinţa asta, remarcă Morty după o vreme.

— Fireste, îl asigură Andie, radiind de fericire. George este un bărbat foarte… eficace, să ştii.

Sfârşit

*

* * *